ஏ. பி. நாகராஜன்.

மண் உருவங்கள்

ராம்ப்ருக்ஷ பேனிபுரி

தமிழாக்கம்
டி. எஸ். ரங்கநாதன்

சாஹித்ய அகாதெமிக்காக

கலைமகள் காரியாலயம், சென்னை-1.

Mann Uruvangal (pen portraits of rural India). Tamil translation of Rambriksh Benipuri's **Mati ki Muraten** by V. S. Ranganathan. Sahitya Akademi, New Delhi, *1960*
Price: Rs. *2·50*.

முதல் பதிப்பு, 1960.

வெளியிடுபவர் :

கலைமகள் காரியாலயம்

சென்னை-4.

அச்சிட்டவர் :

சென்னை லா ஜர்னல் பிரஸ்,

(பிரைவேட் லிமிடெட்)

சென்னை-4.

விலை: ரூ. 2·50

பேனிபுரி

பேனிபுரி - இப்பெயர் பல பொருள்களைக் குறிப்பிடுவது. ஒரு பேனிபுரி, சிறுவர் இலக்கியங்களை ஆக்கினார். மற்றொரு பேனிபுரி நேர்மை, உரன், தியாகம், உழைப்பு, சமூக அரசியல் புரட்சிகள் ஆகியவற்றில் வாலிபர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருந்தார். வேறொரு பேனிபுரி பொதுவுடைமைக் குழுவை நிறுவியவர்.

இந்தப் பேனிபுரி எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குப் பின் வெளிப்பட்டபோகும் இவ்வகையான பல எண்ணங்களுக்கும் இயக்கங்களுக்கும் தம் இலக்கியங்களில் முன் குறிப்புத் தந்திருக்கிறார். ஒரு பேனிபுரி சுவைமிக்க நாடக ஆசிரியர், ஓர் அற்புதச் சொற்சிற்பி, பாரதம் முழுவதும் இன்று, அவருடைய குணசித்திரங்களைப்பற்றியே பேசுகிறது எல்லாவற்றையும் சோத்துப் பார்த்தாலோ எல்லாப் பேனிபுரிகளும் ஒரே பேனிபுரியின் வெவ்வேறு தோற்றங்கள். ஆனால் எல்லோரும் மனத்தைக் கவர்பவர், எல்லோரும் மாண்புமிக்கோர்.

பேனிபுரி தமது ஒரு புத்தகத்தின் படைப்பில் 'எவருடைய மணிக்கட்டில் மூளையும் விரல்களில் கணகளும் இருக்குமோ?' என்று கூறியிருக்கிறார். மொழியும் எண்ணங்களும் பேனிபுரியின் தொழிற்கூடத்தின் வழியாக வெளிப்படுகையில் இவ்வாறே உயிர் பெற்று விளங்குகின்றன. இது இலக்கியத்தின் உரைகல். இது சொற்களைப் பேசச் செய்கிறது.

கனவுகள் உயிர் பெற்று நனவாகி உலவுமிடங்களிலும், கருத்துக்கள் அம்புகளைப்போல் மனத்தில் பதியும் இடங்களிலும் மலர்களின் புதுமையும், பனித்துளியின் எழிலும் முன்னைவிட மிகுதியாகும் இடங்களிலும், இயற்கையின் சித்திரிப்புகள் உயிர்த்துடிப்பில் மூலத்தை

விஞ்சும இடங்களிலும் பேணிபுரியின் எழுதுகோலிலிருந்து பெருகும் மொழித்திறனைக் காணலாம்.

ஸ்ரீ ராம்ப்ருக்ஷ பேணிபுரி பீகார்வாசி. அவர் தம் வாழ்வில் பல பத்திரிகைகளைத் தொடங்கினார். அவற்றில் சில இன்னும் நடந்துவருகின்றன. சில நம் நாட்டில் நடந்து வருவதுபோல் நின்றுபோய்விட்டன. அவர் முதலில் குழந்தை இலக்கியங்கள் எழுதி நல்ல பெயர் பெற்றார். பிறகு வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், அரசியல் நூல்களையும் எழுதினார். பின்பு நாடக ஆசிரியராகவும் ஆனார். அத்துறையில அவருக்குச சிறிது வெற்றியும் கிட்டியுள்ளது. ஆனால் ஹிந்தியில தமக்கென ஒரு தனி நடையை வகுத்துக்கொண்ட எழுத்தாளர்களில் தலைசிறந் தவராக அவர் எண்ணப்படுகிறார். அவருடைய நடையின் அற்புதமான மாதிரி, மண உருவங்களில், எலலாவற்றையும்விட நன்கு காணப்படுகிறது. இந்நூல பாரதத்தின் முக்கியமான மொழிகள் அனைத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்படுகிறது என்பது மகிழ்ச்சிக்கு உரிய செய்தி. இதற்காக நாம் சாகித்திய அகாதெமியைப் பாராட்டுகிறோம்.

ராமதாரீஸிம்மதினகர்

இந்த மண் உருவங்கள்

நீங்கள் எப்பொழுதேனும் கிராமத்தின் பக்கம் சென்றிருந்தால் ஓர் ஆலமரம் அல்லது அரசமரத்தின் கீழே ஒரு மேடைமீது சில உருவங்கள் - மண் பொம்மைகள் வைத்திருப்பதைக் கண்டிருப்பீர்கள்.

இந்தப் பொம்மைகளுக்கு ஓர் அழகும் இல்லை, வண்ணமும் இல்லை ரோமாபுரிப் பொம்மைகளை விரும்பி மகிழ்பவர் இவற்றில் மகிழ்வதற்குரிய எதையுங் காணாமல், பார்த்த அளவிலே முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டால் ஆச்சரியம் ஏதும் இல்லை

ஆனால் இந்த அழகற்ற, கரடுமுரடான பொம்மைகளிலும் ஓர் உள்ளுறை உண்டு. நாம் அதைக் கவனித்ததில்லை, நினைத்ததில்லை. இதுதான் வாழ்க்கை! இவை மண்ணால் ஆனவை; மண்ணிலே நிலைபெற்றவை, அதனால் வாழ்க்கைக்கு மிக அருகிலே உள்ளன. இவற்றிலே வாழ்க்கை ததும்புகிறது இவை காண்கின்றன, கேட்கின்றன, மகிழ்கின்றன, சினங் கொள்ளுகின்றன, சாபம் இடுகின்றன, வாழ்த்துகின்றன.

இவை வானத்துத் தேவர்களுடைய உருவங்களோ அவதார புருஷர்களுடைய திருவுருவங்களோ அல்ல. கிராமத்திலுள்ள சாதாரணமான உருவங்களே, மண் பொம்மைகளே. ஏதோ எதிர்பாராத உலகியலை மிஞ்சிய செயல் காரணமாக ஒரு நாள் தெய்வத்தன்மையை அடைந்தன தேவர்களைச் சார்ந்தனவாக எண்ணப்பட்டன. கிராமத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் இன்ப துன்பங்களை உண்டுபண்ணுவனவாகவும், அவற்றைக் காண்பனவாகவும் ஆகிவிட்டன

இவை அந்த மண்பொம்மைகளின் உருவங்கள்! ஆம், இவைகள் பார்க்கின்றன, கேட்கின்றன, மகிழ்கின்றன, சினங் கொள்கின்றன மகிழ்ந்தால் பயிர்கள் நல்ல பயன் அளிக்கும், யாத்திரையில் இன்பம் கிடைக்கும், வழக்கில் வெற்றி கிட்டும். சினங் கொண்டால் மக்கள் நோயில் வீழ்வார், வைசூரி காணும், பயிர்களில் பூச்சி அடிக்கும், வீடு தீக்கு இரையாகும்.

இவை வாழக்கையின சார்பிலே இருக்கவில்லை; வாழ்விலேயே இரண்டறக கலந்துள்ளன. இதனால் வாழ்வைப போற்றும ஒவ்வொருவனுடைய சிரமும இவற்றின் அருகே தானகவே தாழகின்றது. புத்தருடைய சிலைகள் கிரீக-ரோமன சிலைகள - பாராககத் தகுந்தன, வணங்கத் தகுந்தன என்றால் இந்த மண்ணுருவங்களும புறககணிககத தகுந்தன வல்ல; உங்களிடததில நாம் விண்ணப்பித்துக்கொள்ள வேண்டியது இதுதான.

*   *   *

நீங்கள ராஜாராணி கதைகள் படித்திருப்பீர்களே, முனிவர்களின கதைகளையும கேட்டிருப்பீர்கள, சரித்திர புருஷர்கள், தலைவர்கள இவர்களின வாழ்க்கை வரலாற்றையும் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள். அந்தக் கதைகள, அவ்வாழ்க்கைகள், அவ்வரலாறுகள, எத்தனை இன்பம பயப்பன, ஒளி வீசுவன, உற்சாகமளிப்பன! அவற்றை நாடோறும நாம படிக்கத்தான வேண்டும், சிந்திகக வேண்டும், உட்கொள்ளவும் வேண்டும.

ஆனால் உங்கள கிராமங்களிலும் அத்தகைய மனிதர் சிலர் உள்ளனர் என்பதையும, அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகளும் கதைகளும, ராஜாராணி, முனிவர்கள சரித்திர புருஷர்கள, தலைவர்கள இவர்களுடைய கதைகளைக் காட்டிலும, வாழ்க்கை வரலாறுகளைக காட்டிலும எந்த வகையிலும குறைந்தவை அல்ல என்பதையும நீங்கள் எப்பொழுதாவது நினைத்துப பார்த்ததுண்டா? ஆனால் சகுந்தலை, வசிஷ்டர், சிவாஜி, நேதாஜி என்று இவர்களிடத்திலேயே உயிரை விட்டுக்கொண்டிருக்கும நமக்கு நம கிராமத்துப் 'பாலகோவிந்தன்', 'பலதேவஸிம்மன்', 'தேவன்' இவர்களைக கவனிப்பதற்குப் பொழுது எங்கே இருக்கிறது?

ஹாஜாரீபாக் மத்திய சிறையில் நான் தனிமை வாழ்வு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன; அப்போது எங்கள ஊரிலும எங்கள பாட்டனார் ஊரிலும் உள்ள இத்தகைய மனிதர்கள் சிலரின உருவங்கள் என கண்ணெதிரே வந்து ஆடின, என் எழுதுகோலினால் தங்கள உருவைச் சித்திரிக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டன அந்த வேண்டுகோளில் ஓர் உறுதி யிருந்தது. அந்த வேண்டுகோளின் விளைவாகவே இந்த மண் உருவங்கள் அமைந்

தன. ஆம், சிறையில இருநததனுல் பைஜமாமாவும் இவவரிசையில் சேர்நதாா. தம் உருவத்தை எனனைக் கொண்டு கோலம செய்துகொணடாா.

நான் தெளிவாகக் கூறுகிறேன, இவைகள கதைகள் அல்ல, உண்மையான வாழ்க்கைகள. நடமாடும மனிதா களின் சொல்லோவியஙகள். கலைத்திறமை அவைகளை உருவாக்கியுளளது என்பதை ஒபபுக்கொளளுகிறேன. ஆனல் வணணப பூசசினல் மூல உருவததில உள்ள கோடுகள மறையுமாறு நான செய்துவிடவில்லை. கறிககு இயற்கையாக உளள சுவை கெடுமாறு தாளிதம் செய்யும சமையற்காரனை நலல சமையற்காரனுக நான கருத மாட்டேன. கலையின வேலை, வாழ்கையை மறைபப தல்ல, அதை வெளிப்படுத்துவதே; எதை அடைவதால வாழக்கை வளம பெறுமோ ஒளி பெறுமோ அதுவே கலை.

பொனனையும வெளளியையும மதிக்கும இக காலததில் இநத மண உருவஙகள என்ன ஆதரவைப பெறப போகினறன என்று அஞ்சினேன. ஆனல் அணி மையில் வெளிவந்த சிலவற்றை ஹிநதி உலகம் நன்கு போற்றி ஏற்றுககொண்டதைக் கணடேன். இது என் எழுதுகோலின கலைத்திறன் அனறு; மனிதாகளின உள் ளததில் தாம பிறநத மண்ணின்பால் இயல்பாக உளள அனபே இதறகுக் காரணம். அவவனபைப் பனமுறை வணஙகுகிறேன; இனனும இவ்வகையான சில மண் உருவங்களை ஹிநதி உலகினமுன கொண்டு வரும பேறு கிட்ட வேண்டுமெனறு ஆசை கொள்ளுகிறேன.

ஹிமாலயா, படனு,
1948

—ஸ்ரீ ராம்ப்ருக்ஷ பேனிபுரி

பொருளடக்கம்

ரஜியா

காதில வெளளி வளையம, கழுததில வெளளிச சஙகிலி, கையில வெள்ளிக் காபபு, காலில வெளளிக கொலுசு, மணிக்கட்டுவரை நீணட, கொடிபோலப் பினனல் வேலை செயயப்பபடட ரவிககை - இவறறுடன கறுப்புப் புடைவையின நுனியைக் சமுத்தில் சுற்றிக கொணடு, சிவந்த முகததினமீது வந்து விழும கூநதலை விலககிவிடுவதில கருத்தைச் செலுததியவளாக அச சிறுமி அனறு என எதிரே வநது நினருள். அப்பொழுது இளமபருவத்தில நான் பாாத்திருநத அநத ரஜியாவின் நினைவு என மனததே கிளாநதெழுநதது. நான சறறும் எதிர்பாராமல அக கிராமததிறகுள நுழைநதேன்.

ஆம, அது என இளமபருவதது நிகழசசி. கசாப்புக கடையிலிருந்து கயிறறை அறுததுககொண்டு ஓடி வரும ஆடடைபபோல் அபபொழுதுதான் பளளியிலிருநது ஓடிவநதேன வநததும திணணையினமீது என புததகப் பையை வீசி எறிந்தேன் சிததி, ஷஷ்டி விரதத்திறகாகச செய்து வைததிருந்த பலகாரததைக கையில் எடுததுககொணடு அதைச் சுவைததுச் சுவைத்துச சாப்பிட்டுக்கொண்டே நெல குறறும் ஏறறததினமேல் ஏறினேன. அதில் ஊஞசலாடும இனபததை அநுபவிகக விரும்புகையில், ''அடே, பெரியோா உணணும பொருளைத தொட்டுவிடாதே'' என்று ஒரு குரல் கேடடது. அநதக குரல் வநத திசையை நோககுமபோது அநதப் புதுவகையான உருவத் தோற்றமுளள அச சிறுமி என எதிரே இரணடு மூனறு கஜ தூரததில் நினறிருந்தாள்.

என்னைப பொறுததவரையில இநத உருவம புது வகையாகவே தோனறியது. நான வசிககும பேடடை முறறும ஹிநதுககள நிரமபியது. என்னை எநதக கூட்டத் திறகும விழாவிறகும செலல அநுமதிப்பதிலலை. ஏனெனில சிறு வயதில நான ஒரு விழாக கூடடததில் காணாமற போயவிடடேனும். என்னை எவனே ஓர அகோர மதத்தைச சேர்நதவன தூககிச் சென்றன அத தருணததில ஒரு கிராமத்துப பெண என்னைக கண்ட தால எனககு விடுதலை கிடைத்தது. நான என தாய் தநதையருககு ஒரே மகன. அம்மா இறநதுவிட்டாள. அதனல அவளுடைய ஒரே குழநதையான என்னைச் சிறறமமை, கணணின கருவிழியாகப பாதுகாதது வந்தாள.

எஙகள ஊரிலும் சிறுமிகளுககுக குறைவிலலை. ஆனல அவர்களுககு இததகைய ஆடை அணி களோ, உருவத தோறறமோ, நிறமோ இருககவிலலை. என் கிராமததுப் பெணகள காதுகளில பாலி* அணிவதே இல்லை. மணிக்கட்டுவரை ரவிக்கை அணிவதையும நான் ஒரு பொழுதும கண்டதிலலை. சிவநத நிறமுளள முகஙகளைக் காணலாம ஆனல இவளுடைய கணகளில காணும அநத அறபுதமான நீல நிறம அஙகெலலாம ஏது? மேலும முகததின் அமைபபு முழுதுமே நிசசயமாக ஒரு தனிச சிறப்புப் பெறறது. அதனல்தான நான அதைக கூர்ந்து நோககலானேன்.

இச் சிறுமி, ரஜியாவைத் தன தாயெனறு கூறினள. பல முறைகள் வளையற் பெட்டியைத் தூககிக்கொண்டு எங்கள ஊருககு வருகையில் அவளைப் பார்த்திருக கிறேன். அவள் என வீட்டுக் கூடத்தில் வளையல் கடை யைப் பரப்பிககொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். எத்

---

* பாலி - வடநாட்டுப் பெணகள காதில அணியும வளை யம போனற ஓர அணி.

தனேயோ பெணகளும் நாட்டுப பெணகளும அவளேச சூழந்துகொண டிருநதனா. வாயால விலே கூறிக கொணடும, கையால வாஙகுவோரின கைகளில வளேகளே அணிவிததுககொணடும தன வியாபாரத்தைச் செய்து கொணடிருந்தாள. இதுவரை அவள தனியாக வருவ தையே நான கணடிருககிறேன. சிறசில வேளேகளில அவளுககுப பினனுல ஆடவன ஒருவன வளேயற பெட்டி யைச சுமநது வருவதையும் பாாததிருககிறேன். இநதப் பெண இனறுதான் முதல் முறையாக வந்திருந்தாள. குழநதைப பருவததிறகுரிய எநத உள்ளக கிளாசசி அவளே என பககமாக ஈர்ததது என்பதை அறியேன. மறறொருவா அருகே வநதாலே ஒருவா கையிலிருககும் உணவு நீடடுப்படடுவிடும எனபதை அவள் ஒரு வேளே அறியாள போலும. என அனனே திடீரெனறு கூசச விடடாள சிறுமி திடுககிட்டாள, துயருற்ருள. அவள் காலகள எனனவோ அஙகேயே பதிந்துவிட்டன. ஆனல் இபபடித திடுக்கிடடதனலேயே அவள் எனககு மிக அருகே வந்துவிடடாள எனறு சொலலவேண்டும். இதில ஐயமே இலலே

என சிற்றனனே சட்டென்று எழுந்து உள்ளே சென்று இரணடு பூரிகளேயும, கோதுமையால் செய்த ஒரு பணியாரததையும கொணடுவந்து வைக்கததான் வைததாள். ஆனல அவள் அவற்றை வாயில் போட்டுக் கொளளவிலலே நான, ''சாப்பிட மாட்டாயா? உன் வீடடில இவைகளெலலாம் செய்வதில்லேயா? ஷஷ்டி விரதம இருப்பதில்லேயா?'' என்று கேட்டேன. எததனே கேள்விகள் கேட்டேன! எல்லாவறறிறகும் ஒரே விடை தான வந்தது; இல்லே எனற விடை. அதையும வாயால் சொல்லவில்லே. தலேயை ஆட்டித் தெரிவித் தாள. அப்படித தலேயை அசைக்கையில் நெறறியின் மீது சுருள சுருளாகப் படியும் கூந்தல் அவளது வெட்கத் தைச சிறிது மறைத்தது.

அவள தாய், வளைகள வாஙகும வேறு பெணகளைத் தேடிக்கொண்டு எஙகள வீடடுக கூடததை விடடுச் செலலுகையில ரஜியாவும அவள பினனுலேயே சென ருள. அவள சென்ற பிறகும அவள என அருகே இருபப தாகவே எனககுத தோனறியது. அவள கயிறறில கட்டி எனனைத தனனுடன சிறிது தூரம இழுததுச சென்றதுபோல ஓா உணாசசி உணடாயிறறு ஒரு வேளை என உணாசசிப் பெருககை நோககிததான வளையலகாரிகளுககே இயலபான இடையருத நகைப்பும மகிழசசியும் முகததில தவழ அவளுடைய அனனை, ''மாப பிளளை, ரஜியாவை மணநதுகொளளுகிருயா?'' என்று கேடடாளபோலும பிறகு மகள பககந திருமபிப பேசினுள புன சிரிபபுடன, ''என்ன ரஜியா, இநத மாபபிளளையை உனககுப பிடிககிறதா?'' என்ருள அவள இதைக கூறியதும நான ஓடிவிடடேன ஒரு முஸலிம பெணணையா மணபபது' ரஜியாவினதாய ரஜியா வைத் தடடிக கொடுததுககொண டிருநதாள. ரஜியா அவள காலகளைக சடடிககொண டிருநதாள சிறிது தொலைவு சென்ற பிறகு நான திருமபிப பாாத்தேன

* * *

ரஜியா, வளையலகாரி' அவள இநதக கிராமததில வசிப்பவள்: குழநதைப் பருவததிலும இளமையிலும இவ்வூரிலேயேதான இருககிருள். ஏனெனில் முஸலிம களுக்கு அவர்கள் ஊரிலேயே மணமாகிவிடுகிற தலலவா? இது ஒரு நன்மைககே, பல நாடகள்வரை அவளை எங்கள் ஊரிலேயே சந்திதது வநதேன்

நான் படித்துப் பெரியவனுனேன். பெரியவனுன தும மேலே படிப்பதறகாக நகரத்திற்குப் போக வேண்டி யிருநதது விடுமுறை நாட்களில் எப்பொழுதாவது வருவேன. இஙகே ரஜியாவுக்குப் படிக்கும பாககியம இல்லை. ஆனுலும் வளாசசியில எனக்குப பின தங்கி விடவில்லை. சில நாடகளவரை தன அனனையின

பின்னே சுற்றித் திரிந்துகொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது அவள் தலையில் வளையற் பெட்டி ஏறவில்லை. ஆனால் பெண்களின் கைகளில் வளைகளை அணிவிக்கும் கலையை நன்கு அறிந்து அதில் தேர்ந்துவிட்டாள். அவள் கைகள் மிக மிருதுவானவை. புது நாட்டுப் பெண்களின் கருத்து இது. அவர்கள் இவளுடைய கைகளால் வளைகள் அணிந்துகொள்வதை விரும்பினர். இதனால் அவள் அன்னைக்கு மகிழ்ச்சிதான். ரஜியா வளை போட்டுக்கொண்டிருப்பாள், அவள் தாயோ புது வாடிக்கைக்காரர்களைப் பிடிப்பாள்.

ரஜியா வளர்ச்சி பெற்று வந்தாள். நான் அவளைச் சந்திக்கும்பொழுதெல்லாம் அவளுடைய உடலில் புது வனப்பு மிகுந்துகொண்டே வந்ததைக் கவனித்தேன். உடலிலும் இயலபிலுங்கூட அவள் வளர்ந்தாள். முதல் சந்திப்பிற்குப் பிறகு அவள் மங்கைப் பருவத்தை அடைந்திருக்கிறாள் என்பதை அறிந்தேன். என்னைக் கண்டதும் அருகே ஓடி வருவாள். கேள்விமேல் கேள்வியாக அடுக்குவாள். அவை புதுமையும் வேடிக்கையுமான கேள்விகள்: "இந்தப் புதுப் பாலிகளைப் பாருங்கள். இவை உங்களுக்குப் பிடிக்கின்றனவா? நகரங்களில் இத்தகைய பாலிகளை அணிந்துகொள்ளுகிறார்களா? எங்கள் அம்மா பட்டணத்திலிருந்து வளையல்கள் வாங்கி வருகிறாள். இம்முறை என்னையும் அழைத்துச் செல்லும்படி நான் சொல்லியிருக்கிறேன். தாங்கள் அங்கே எப்படியிருக்கிறீர்கள்? அங்கே வந்தால் தங்கள் தரிசனம் கிடைக்குமா?" - இப்படி அவள் ஏதேதோ உளறிக்கொண்டே இருப்பாள், நான் கேட்டுக்கொண்டே இருப்பேன். ஒருவேளை பதிலே அவசியம் இல்லைபோலும்!

சில நாட்களுக்குப் பிறகு அவள் கொஞ்சம் வெட்கப்படுகிறாள் என்று அறிந்தேன். என் அருகே வருவதற்கு முன் இங்கும் அங்கும் பார்ப்பாள். எவரும் காணாமல் கேளாமல் பேசுவாள். ஒரு நாள் அவள் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் என் அண்ணி, "இங்கே பார்

ரஜியா, தமபியை உன் வலையில சிக்கவைத்து விடாதே''
என்ருள். ரஜியா என அண்ணியின் பககம் திருமபிச்
சிரிக்கத்தான சிரித்தாள ஆனுல அவளுடைய கன்னங்
கள் இரணடும சிவநதுவிட்டதைக கணடேன. அவ
ளுடைய நீலக கடைவிழிகளில நீர் தேஙகி நினறது
போலவும் தோனறியது. நாஙகள எஙகேயாவது சநதிக
குமபோதெலலாம பல கணகள ஈட்டி முனைபோல எங்க
ளைத் துளைககினறன எனபதைக கவனிததேன.

ரஜியா வளர்நதுகொணடே இருநதாள. பேதைப
பருவம மாறிப பெதுமபைப பருவம அடைந்தாள இப
பொழுது மங்கைப் பருவம அவள உடலில மலரத்
தொடங்கியிருந்தது. இப்பொழுதுகூட அவள தன
அன்னையுடனேயே வருவாள. ஆனுல முனனெலலாம
தன தாயின நிழலபோல இருநதாள இப்பொழுதோ
அவளுககெனத தனிபபட்ட ஒரு நிலை வநதிருநதது.
எததனையோ இதயங்கள அவள நிழல ஆவதறகுத துடித
துககொண டிருநதன. தஙகள சகோதரிகளுககு அவள
வளை போடுமபொழுது எத்தனையோ ஆடவர்கள
வேடிககை பாாப்பதறகு அங்கே கூடிவிடுகினறனா
ஏன்? அவாகளை அஙகே இழுதது வருவது சகோதரிக
ளிடததுள்ள பாசமா அலலது ரஜியாவினிடததில தமமை
அறியாமலேயே உணடான கவாச்சியா? மனைவிகளின
கையில அவள வளைபோடுமபோது அவாகள கணவன
மாா தொலைவிலே நினறு ஓரககணணுல பாாததுக
கொணடே இருபபாாகள தம புது மனைவிகளின மெல்
லிய மணிககட்டுகளையா, அலலது அவறறினமீது நடம
புரியும ரஜியாவின மெல்லிய விரலகளையா அவாகள்
பார்பபது? எவற்றைப் பாாககினருாகளோ நாம அறி
யோம. ரஜியாவுககே இதில ஒரு சுவை இருக்குமபோல்
இருககிறது. கணவனமாாகளைப் பரிகாசம் செயவதி
லும அவள இளைததவள அலல. ''ஐயா இவை மிக மெல
லிய வளைகள, உடைநதுவிடப் போகினறன. கொஞசம
கவனித்துக்கொள்ளுஙகள்!'' எனபாள். கணவனமார்

ஓடுவார்கள். பெண்கள உரக்க நகைபபார்கள. ரஜியா இப்பொழுது தன தொழிலில நனகு தேர்ந்து வநதாள.

ஆம, ரஜியா தன் தொழிலில நனகு தோசசி அடைநது வநதாள. வளையறகாரியின தொழிலுககு, அவளிடததில பல வணணமுடைய வளையலகள இருந்தால மட்டும போதாது. மலிவாகவும உறுதியானவையாகவும புதுபபுது மாதிரிகளாகவும இருநதாலும் போதாது. இததொழிலுக்கு வளையலகாரியிடததிலும ஆடையணிகள, தோறறம, வணணம இவைகள வேணடியிருககினறன. வளைகளைப போட்டுககொளபவாகளை மட்டுமனறி, அவவளைகளுக்குப பணஙகொடுப்போரின மனத்தையும கவரககூடிய ஆறறல உளளவரே தொழிலில வலல வளையலகாரிகள ஆவா. ரஜியாவின அனனை மட்டும அககாலததில சாதாரண அழகுடையவளாகவா இருந்திருப்பாள? கடடிடம அழகாக இருந திருக்கவேணடுமெனறு இடிபாடுகள கூறுகினறனவே!

நகாததில நான தஙகவேணடிய காலம மிகுதியாக ஆக ரஜியாவைக காணுவது அரிதாயிறறு. காணும நாளும வநதது வெகுநாட்களுககுப பிறகு அவளை என கிராமததில கணடேன அவள பினனுல் ஓா இளைஞன வளைபபெட்டியைத தலைமேல சுமநது வருவதையும பாாததேன எனனைப பாாததததுமே அவள கூனிக குறுகி வெட்கம அடைநதாள. அவன அவளுடைய கணவன எனபதை அறிநதுகொணடேன. ஆயினும அறியாதவனைபபோல, “இநதக கூலியாளை எஙகிருநது அழைததுவந்தாய?” என்று கேட்டு வைததேன. “இவரையே கேளுஙகள கூட ஒட்டிக் கொணடுவிட்டால நான எனன செயவேன?” எனறுள. இளைஞன் புனமுறுவல் பூததான. ரஜியா நகைததுக கொணடே, “இவர் என கணவா, எஜமான!” எனறுள.

கணவன்! அநத இளமபருவததது முதல் சந்திப்பில் அவள அனனை விளையாட்டாகக கூறிய அப்பேசசு எஙகே மறைந்துகிடந்ததோ அறியேன, திடீரென்று

அது இன்று கிளாந்தெழுந்தது. அன்று நிச்சயமாக என் நெற்றியில் சுருககங்கள உணடாகி யிருககவேண டும். நானும ஒருத்திக்குக் கணவன் ஆகிவிட்டேன. என மனைவிககு வளையல்போட அன்று ரஜியா வந்திருந்தாள். அனறு என வீட்டுக் கூடத்தில் இநதப் போககிரி எததனை கூததடித்தாள்! ''இதை எடுததுககொளளுவேன, அதை வாஙகிக்கொள்ளுவேன. நான் விரும்பிக் கேட்ட பொருள கிடைககவிலலையாயின 'அவரை'யே எடுத்துக்கொணடு விடுவேன. மருமகள தவிததுப போவாள!'' எனறுள அவள. ''சீசீ ஓடு. ஐயாவை நீ எடுததுககொண்டுவிட்டால உனனுடைய இநத ஆணபிளளை எனன செயவான பாவம!'' எனறு என அணணி கூறினுள் ''இவரும தவிததுககொண டிருபபார'' எனறு சொலலி, ரஜியா உரகக நகைததாள அவனிடம விரைநது சென்று,''ஐயா, என ராஜா, வேறு வகையாக எண்ணுதே'' எனறுள. அவனும நகைததான ரஜியா தன காதறகதையை விரிதது துரைககத தொடஙகினுள அநத ஆடவன எபபடி அவள பினனே திரியத தொடஙகினுன எனறும, எத தனை இடையூறுகள ஏறபட்டன எனறும, பிறகு எவ வாறு மணம நடநதது எனறும, இனறும அவன, அவள நிழலபோல எபபடி அவளையே சுறறித திரி கிறுன எனறும கூறினுள அவன மனத்தில எததகைய அசசம குடிகொண டிருந்ததோ தெரியவிலலை. பிறகு என மனைவியின கையைப பறறியவாறே, ''அமமா, எஜமானும உன பினனுல இவரைப போலவே நிழலாகத் திரிந்துகொண டிருககட்டும'' எனறுள. கூடம முழுவ தும நகைபபொலி நிரமபியது. அநத நகைபபில ரஜியா வின காதில இருநத வளையஙகள அறபுதமான ஒளியை வீசின எனறு எனககுத தோன்றியது.

* * * *

வாழ்க்கைச சகடம் மேடுபள்ளமான வழியில ஓடிககொண டிருநதது, நான், ரஜியா இருவருடைய

சகடமுந்தான். வெகுநாட்களுக்குப் பிறகு பாட்னுவில் அவளைச சநதிததபொழுது பினவரும செயதி எனக்குத் தெரியவநதது இது எதிாபாராத நிகழ்சசிதான்; ஆனால இதைச் சந்திபபு என்று கூறலாமா?

நான இபபொழுது பெருமபாலும வீட்டை விட்டு விலகித தூரததிலேயே இருநது வந்தேன. எபபொழு தேனும வீடு சென்றால மாலையில் செலலுவேன; காலை யிலேயே புறப்பட்டு வநதுவிடுவேன். எததனையோ பொறுபபுகள், எததனையோ தொநதரவுகள். இநநாட் களில நான பாட்னு நகரததிலேயே இருந்தேன். அங்கே ஒரு சிறு பததிரிகாலயததில் வேலை செயது வநதேன. சமையறகாரனைபபோல இருந்தேன். ஆனால உலகம எனனவோ எனனை அபபத்திரிகையின ஆசிரிய னுகவே நினைததது. அநநாட்களில இததனை பத்திரிகை களும இலலை, ஆசிரியாகளும இலலை அதனால் எனககு மிகக மதிபபு இருநதது எனபதையும நான அறிவேன். அலுவலகததிலிருநது வெளிவநததுமே மககள எனனைச் சுட்டிககாட்டிக 'கிசு கிசு'வென்று பேசுவாாகள். உல கம இவவாறு எனனைக கவனிபபதால எப்பொழுதும என பதவியின உயாவைபபறறியே நான நினைபபேன.

ஒரு நாள நான கடைததெருவிலுளள ஒரு பெயா பெறற வெறறிலைபாககுக கடையில தாமபூலம தரித துககொண டிருநதேன எனனுடன எனனைப புகழும ஒரிரு இளைஞாகளும இருநதனா இரணடொரு முதி யோரும வநது நினறனா நாஙகள வெறறிலைபாககுப போட்டுககொண டிருநதோம கேலிப பேசசுகளும் நடநதன அபபோது ஒரு சிறுவன வநது, ''ஐயா, அநதப பெணமணி உஙகளைக கூபபிடுகிருள'' என்ருன.

ஒரு பெண அழைககிருள. அதுவும கடைததெரு வில! நான திடுககிட்டேன. இளைஞர்களிடையே சிறு சலசலபபு உணடாயிறறு. பெரியோாகளின முகததில மறைவாகப பளிசசிட்ட புனசிரிபபும என பாாவைக குத தபபவிலலை அவள் யார்? என முகத்தில

கோபம் பொங்கியது. அப்பையன் ஓடி மறைந்துவிட்டான்.

வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டு அனைவரும் கலைந்து சென்றதும் அப்பையன் சுட்டிய இடத்தை நோக்கி என் கால்கள் செல்வதை உணர்ந்தேன். கொஞ்ச தூரம் முன்னால் சென்றதும் தெரிந்தவர்கள் எவரும் என்னைக் கவனிக்கவில்லையா என்று திரும்பிப் பார்த்தேன். ஆனால் இந்தக் கடைத்தெருவின் மாலைநேர ஆரவாரத்தில் ஒருவருக்கு இன்னொருவரைக் கவனிக்க நேரம் ஏது? நான் நடந்து சென்று சற்றுக் கிழக்கில் இருந்த அரசமரத்தை அடைந்தேன் அங்கே சென்றதும் மரத்தின் கீழிருந்த மேடையின் ஓரத்திலிருந்து ஒருத்தி என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன் அருகே வந்ததும், ''சலாம், எஜமான்'' என்றாள்

எனக்குப் பெரிய அதிர்ச்சி உண்டாயிற்று ஆனால் அவளைத் தெரிந்துகொள்ள அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. அவள் தலையை நிமிர்த்தியதும் காதுகளில் வெள்ளிவளையங்கள் ஒளிவிடக் கண்டேன்

''ரஜியா, இங்கே எப்படி வந்தாய்?'' என்ற சொற்கள் என் வாயினின்று தாமாகவே வெளிப்பட்டன.

''வியாபாரத்தைப் பெருக்க வந்துள்ளேன், எஜமான்! இப்பொழுது மனிதர்கள் புதுமாதிரியானவர்களாக ஆகிவிட்டார்கள் அல்லவா? இப்பொழுது அரக்கு வளைகள் யாருக்குப் பிடிக்கின்றன? புது மனிதர்களுக்குப் புது வளைகள் வேண்டியிருக்கின்றன. அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்கு வேண்டிய வேறு சில பொருள்களையும் எடுத்துச் செல்லுகிறேன்: பவுடர், கொண்டை ஊசி, இன்னும் என்ன என்னவோ? புதிய தலைமுறைப் பெண்களுக்குப் புதுப்புது வழக்கங்கள், விருப்பங்கள் ''

பிறகு சிறிது நிறுத்திவிட்டுக் கூறினாள்; ''தாங்கள் இங்கே இருக்கிறீர்கள் என்று கேள்விப்பட்டேன் எஜமான், எங்கே இருக்கிறீர்கள்? நான் அடிக்கடி வந்து கொண்டிருக்கிறேன்'' என்றாள்.

'நீ தனியாக இருக்கிருயா அல்லது?' என்று கேடக எண்ணுகையில் ஒரு நடுத்தர வயதுளள மனிதன் வந்து வணங்கிஞன. அவன்தான் ஹஸன். நீணட தாடி, ஐநது முழ உயரம, கட்டுத தளராத உடல. ''பாருஙகள ஐயா, இனறுகூட எனனைத தொடாவதை நிறுததவிலலை'' எனறு கூறி ரஜியா நகைததாள. இப்பொழுது ரஜியா அநதப் பழைய ரஜியா அலல. ஆஞல் சிரிபபு மடடும அதே பழைய சிரிபபுததான. அதே சிரிபபு, அதே பரிகாசம ஏதேதோ பேசிககொண டிருநதாள. இனனும எவவளவு நேரம் பேசியிருப்பாளோ, திடீரெனறு, 'நான எஙகே நினறுகொண டிருக கிறேன? இபபொழுது நான் யார்? எவராவது பார்தது விடடாலோ?' எனபன போனற எணணஙகள நினைவிறகு வநதன

ஆஞல அவள இடஙகொடுததாலதானே? நான் போகவேணடுமெனறு சொனனதும ஹஸனைப பாாதது, ''எனன பாாககிருய? ஐயாவிறகு வெறறிலை பாககாவது தரவேணடாமா? எததனை தடவை ஐயாவின் வீட்டில் சுவைத்துச சுவைதது வயிறு நிரமப உணடிருககிருய்'' எனருள

ஹஸன வெறறிலை பாககு வாஙகிவரச் சென்றதும ரஜியா பேசிக்கொண டிருநதாள. ''உலகம எபபடி மாறிப்போயிருககிறது பாருங்கள! இபபொழுதெல்லாம் கிராமங்களில ஹிந்துககள, முஸலிமகளிடமிருநது எப்பொருளையும வாங்குவதில்லை இபபொழுது ஹிநது வளையறகாரிகள, ஹிநது தையறகாரர்கள் வநதுவிட்டார்கள. அதஞல ரஜியாவைப்போன்ற பரமபரைத தொழிலாளிகளுககு மிகுநத தொலலை உண்டாகியிருக்கிறது'' ரஜியா ஒரு சநதோஷச செய்தியையும தெரிவித்தாள். என் கிராமத்தில இநதப் பைத்தியக்காரத்தனம் இல்லையாம். என் மனைவி ரஜியாவைத் தவிர வேறு யாரிடத்தும வளைகள் வாங்குவதே இல்லையாம்.

ஹஸன வாஙகிவநத வெறறிலைபாககைப் போட்டுக கொணடு நான் கிளமப இருககையில் நான எங்கே தஙகியிருககிறேன் என்று அவள கேட்டாள. எனககு இது இககட்டான நிலையாக இருந்தது. ''பயப்படா தீாகள யஜமான! நான் தனியாக அஙகே வரமாட்டேன. இவரும கூட இருப்பார். என்ன, அப்படித்தானே என ராஜா?'' என்று கூறிக் கணவனைத் தழுவிககொண டாள ''பைத்தியமே, இது பட்டணம் அம்மா, பட் டணம!'' என்று சொலலிககொணடே ஹஸன அவள கைககளை விலககிவிட்டு, ''ஐயா, இவள பிளளை குட டிகள பெறறு விடடாள. இனனும சிறுபிளளைததனம போகவிலலை'' என்று சிரிததுககொணடே கூறினன.

மறுநாள பாாககிறேன, ரஜியா என விடுதிககே வநதுவிடடாள. ''யஜமான, இவவளைகள ராணிககாக'' என்று சொலலி என கைகளில சில வளைகளைக கொடுத தாள ''நீதான என வீடடுககுப போகிறுயே; எடுததுக கொணடு போய் நீயே கொடுததுவிடேன'' எனறேன.

''இலலை, எஜமான, ஒரு முறை உஙகள கைகளா லேயே போடடுப பாருஙகள'' என்று சொலலி நகைத தாள ''இநத வயதிலா?'' என்று நான சொனனதும, அவள ஹஸனை நோக்கி, ''இவரிடம கேளுஙகள, இனறுவரை இவா எனககு வளைகள போடுகிறுரா இலலையா?'' என்றுள. ஹஸன சிறிது வெடகமடைந தான உடனே, ''பெரிய ஆள ஐயா இவா. இபபொழுது ஏதோ போல முகததைதத தூககிவைததுககொண டிருக கிறுரே, ஆனுல என் கையைப் பறறியதும '' என்று சொலலிக கல கலவென்று நகைததாள. நான திடுககிட்டு நாறபுறஙகளிலும பார்ககலானேன.

* * * *

ஆம, அனறு எதிாபாராது அவளுடைய கிராமத திறகுச சென்றேன. தோதல சுழல எங்கேதான அழைததுச செலலாது? எந்த மூலை முடுககிலதான

கொண்டு நிறுத்தாது? மூக்கில் பெட்ரோல் புகையின் நாற்றம். காதுகளில் 'ஙொய' என்ற சத்தம். முகத்தில் தூசிதும்புகளின் 'அமபாரம்', சோர்வு, குழப்பம. ஆனால் அந்தக் கிராமத்திற்குள் என் ஜீப் நுழைந்ததுமே ஒரு புதிய உணர்ச்சி என் மனத்தை நிரப்பியது.

இது ரஜியாவின் கிராமம். இங்கே ரஜியா வசித்து வந்தாள். ஆனால் ரஜியா என்ற பெயருடைய ஒரு வளையற்காரி இங்கே இருந்தாளா அல்லது இருக்கிறாளா என்று இன்று நான் கேட்க முடியுமா? அவள் ஹஸனின் பெயரைச் சொல்வதற்குக்கூட வெட்கமாக இருந்தது. நான் அங்கே தலைவனாகச் சென்றிருக்கிறேன். எனக்கு ஜே கோஷம் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர் என்னைச் சூழ்ந்து நின்றிருந்தனர். நான் எவர் வீட்டுக்குச் சென்று வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ளுகிறேனோ அவர் தம்மைப் பாக்கியசாலியாகக் கருதுவர் எவரோடு நான் இரண்டு பேச்சுக்கள் பேசுகின்றேனோ அவரைப்பற்றியே ஊரில் எல்லோரும் பேசுவார்கள். இச்சமயத்தில் நான் பெரிய மனிதனாகவே நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

ஜீப்பிலிருந்து இறங்கி அங்குள்ளோரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். கற்பனைக் குன்றின்மீது நின்று, வரப்போகும் பொற்காலத்தைப் பற்றிய செய்தியை மக்களுக்குக் கூறிக்கொண்டிருந்தேன் என்றுதான் வைத்துக்கொள்ளுங்களேன் ஆனால் மூளையில் ஏதோ சிக்கல்கள் எழுந்துகொண்டிருந்தன. நாக்கு, பழக்கத்தால் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது உள் மனம் வேறு ஏதோ எண்ணச் சிக்கலில் உழன்றுகொண்டிருந்தது இரண்டிற்கும் வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் இவற்றில் ஒன்றின் போக்கையாவது தடைசெய்ய இயலுமா?

திடீரென்று இது என்ன? அதோ ரஜியா வந்துகொண்டிருக்கிறாளே! ரஜியா! சிறுமி ரஜியா! அட, ரஜியா திரும்பவும் சிறுமியாகிவிட்டாள்! காதுகளில் அதே வளையங்கள், சிவந்த முகத்தில் அதே நீலக் கண்கள், அதே முழுக்கை ரவிக்கை, அதே குழற்கற்றை.

அதைச் சரிசெய்து, கொணடே முனனுல வருகிருள். இடையே நாறபது அலலது முப்பத்தைந்தாணடுகள இடைவெளி! நான கனவு காணகிறேனு? பகறகனவா? வருகிருள அநதப் போககிரி. இநதக் கும்பலில் நுழைநது என் அருகே வருகிருள். 'ஸலாம' செயகிருள. என கையைப பறறிகொணடு, ''வாருஙகள் எஜமான, என விட்டிறகு'' எனகிருள்.

நான திகைததுப போயவிட்டேன. ஒனறும தோனறவிலலை அறிவிறகு ஒனறுமே புலனுகவிலலை. சுறறிலும இருந்தவா முகததில புனசிரிபபுத தவழ்நதது 'தலைவரே, இனறு தஙகள சாயம் வெளுதது விட்டது' எனற குரல கேட்கிறது. இலலை, இலலை. இது கனவு. காதில வீழகிறது இதுதான். ''என்ன மரியாதை தெரியாத பெண'' எனகிருன ஒருவன. மற ெருருவன, ''பாட்டிககுச் சரியான பேததி'' எனகிருன். மூனருமவன நான் என இயலபான நிலையை அடையமருநது கொடுததான. ''இவள ரஜியாவின் பேத்தி ஐயா! பாவம, அவவேழை நோய்வாயபபட் டிருககிருள தஙகளைப்பறறி அடிககடி சொலகிருள. மிகப புகழநது பேசுகிருள. ஐயா, நேரம இருககுமானுல் கொஞசம சென்று பாருங்கள். அவள பிழைததெழுவாளோ என்னவோ ?'' எனருன.

நான ரஜியாவின வீட்டுக கூடத்தில் நினறேன். மிகச சிறிய சுத்தமான வீடு. நனகு மெழுகித தரை வழுவழுவெனறு இருககிறது. நிறைவடைநத இலவாழககை. உழைப்பு உணமை எனபவறறின பயன. ஹஸன மறைந்துவிட்டான. ஆனுல் தனககுப் பினனே மூனறு ஹஸன்களை விட்டுச் சென்றுளளான. மூத்த மகன கல்கத்தாவில் சமபாதிககிருனும. நடுபபிளளை பரம்பரைத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளான. கடைக்குட்டி நகரததில் படித்துககொண் டிருககிருன். இசசிறுமி மூத்த மகனின் பெண. பாட்டனை அப்படியே உரித்து வைததிருககிறது பாட்டியின் முகம் பேத்தியிடம் அப்

படியே அமைந்துள்ளது. எதிரே ரஜியா, குட்டி ரஜியா! இந்தக் குட்டி ரஜியா என் கையைப் பற்றியவாறே தாழ்வாரத்தில் இருந்தபடியே, ''பாட்டி, ஓ பாட்டி, அறையிலிருந்து வெளியே வா. யஜமான ஐயா வந்து விட்டார்'' என்று அழைத்தாள். ஆனால் பெரிய ரஜியா வெளியே வரவில்லை. எப்படி வருவாள்? நோயாளிக்குரிய அழுக்கடைந்த கந்தை உடைகளுடன் என் எதிரே எவ்வாறு வருவாள்?

ரஜியா தன் பேத்தியை என்னவோ அனுப்பியிருந்தாள். ஆனால் ஆகாயவிமானத்தில் பிரயாணஞ் செய்யும் நானா இப்பொழுது அவள் வீட்டுவரை வரும் தொல்லையை மேற்கொள்வாரென்று அவள் நம்பவில்லை. நான் வந்துகொண்டிருக்கிறேனென்று கேள்விப்பட்டதும் தனது உடைகளை மாற்றி வேறு உடைகளை அணிந்து விடும்படி தன் மருமக்கள்மார்களிடம் கூறினாள். எத்தனையோ நாட்களுக்குப் பிறகு யஜமானைச் சந்திக்கிறாளல்லவா?

அவளுடைய இரண்டு நாட்டுப்பெண்களும் அவளை மெதுவாகக் கூடத்திற்கு அழைத்து வந்தனர். ரஜியா-ஆம், என் எதிரே ரஜியா நின்றிருந்தாள், வலியிழந்து, மெலிந்து ஆனால் அருகே வந்து அவள், ''சலாம், யஜமான்'' என்று கூறியதும் சிலந்தி வலைபோல் இருந்த அவள் முகத்துச் சுருக்கங்கள் ஒரு கணநேரத்திற்கு மறைந்துவிட்டன. அவளுடைய முகம் திடீரென்று மின்சார 'பலப்' போல ஒளிர்ந்தது. பள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடந்த அந் நீலக் கண்கள் பளீரென்று மிளிர்ந்தன. அந்த வெள்ளி வளையங்களும் இன்று மின்னின.

மேலும் பார். பார்த்து உன்னைத் தூயமைப் படுத்திக்கொள். அவளுடைய முகத்தின்மீது தவழ்ந்து ஒளிரும் அக்குழற் சுருள்களை-காலம் நன்கு கழுவி மென்மையாக்கியுள்ள அக் குழற் சுருள்களைப் பார்.

பலதேவ ஸிம்மன்

நிலை தவறிய நட்சத்திரம்போல ஒரு நாள் எதிர்பாராது எங்களிடையே அவன் வந்து கலப்பதைக் கண்டோம். ஜோதிப் பிழம்பு, ஒளித்திரள், காந்தியின் நிறைவு! அந்த நட்சத்திரத்தைப்போலவே ஒரு கண நேரம் ஒளி வீசி நம்மைத் திகைக்கச் செய்து அவன் திரும்பாமலே சென்றுவிட்டான். அவன் வந்த அன்று வியப்பு உண்டாயிற்று, சென்ற அன்று செயலிழந்து போனோம்

களத்தில் தானியத்தை அம்பாரமாகக் குவித்திருந்தார்கள். அதைக் காவல் செய்வதற்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த குடிசையின் எதிரே தீவட்டி எரிந்துகொண்டிருந்தது. வயலில், களத்தில் எங்கும் லேசான பனி மூடியிருந்தது அதைப் பிளந்துகொண்டு உள்ளே வரச் சூரியனின் இளங் கதிர்களுக்குச் சிறிது கஷ்டமாகவே இருந்தது. நல்ல குளிர். கொஞ்சங் கொஞ்சமாகக் குளிர்காற்று உட்புகுந்து இதயத்தையே நடுங்கச் செய்தது. எல்லோரும் தீவட்டியையே சூழ்ந்துகொண்டிருந்தோம். அத்தீவட்டி எரிந்து அணைந்துவிட்டது. சிவப்புத் தழல் ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. தணல்மீது சாம்பர் படியப்படிய நாங்கள் அதனை எங்கள் மார்போடு மார்பாக வைத்துக்கொள்ள விரும்புவோர்போல அதன் அருகே அருகே நெருங்கிக்கொண்டிருந்தோம் ஒரு வகைச் சத்தமும் இல்லை களத்தின் மத்தியில் தீவட்டிக்காக நடப்பட்டிருந்த கம்பத்தின் நுனியில் ஒரு கரு நிறப் பறவை உட்கார்ந்துகொண்டு, ஒவ்வொரு சமயம் கத்தி, அந்த நிசப்தத்தைக் கலைக்கச் சிறு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தது.

இச் சமயத்தில் ஓா இளைஞன, வநது, தொலைவில இருநதே என மாமாவைப் பாாத்து, உரதத குரலில், ''வணக்கம, மாமா'' எனறுன. எஙகள அனைவருடைய கவனமும அவன் பக்கம செனறன இளம வாலிபன்; இப்பொழுதுதான மீசை அருமபியிருநதது. சிவநத நிறம. சூரியனின கிரணஙகள அதறகுத் தஙகததின பளபளபபை அளித்தன. வலககையில நீணட சிவநத மூஙகில தடி, அழகிய தடி; கணுக்கள் நிறைநதது இடக்கையில் 'லோட்டா' ஒன்றை எடுததுககொணடு இப்பொழுதுதான் கைகால கழுவிவிட்டு வந்துகொண டிருநதான் அவன நீணட பழுப்பு நிறமுளள பெரிய சடடையை அணிந்து கொண டிருந்தான. அதனுள இருநதுகூட அவனது உடறகட்டும அழகும நனகு விளங்கிககொண டிருநதன.

''அடே, பலதேவனு, எபபொழுது வநதாய? வெகு நாள கழிதது வநதிருககிருயே நன்ருகச சமபாதிக கிருயே. நனருக இரு. ஆனுல எஙகளையும மறவாதே அபபா. இரணடு ஆணடு கழித்து வந்திருககிருய்'' எனறு மாமா அவனை விசாரிததாா. மிகக வணககத் துடன அவன மனனிப்புக கேட்டுககொணடான். ''மாமா, இனிமேல இஙகே இருபபதாகவே நினைததிருக கிறேன. பல இடங்களில சுறறினேன. எநத இடமும் மனததிறகுப் பிடிககவில்லை. பாட்டன வீடும அலுத்து விடடது பிதுராா்ஜிதமான இநத மண் எனனைக கயிறு கட்டி இழுககிறது. அதனுல் நிலையாக இஙகேயே வசிப்ப தறகு வநதிருககிறேன. ஒரு வீட்டை ஏறபாடு செயது, அமமாவையும பாட்டன வீட்டிலிருநது அழைததுவரப் போகிறேன் இனிமேல உஙகளுககு ஊழியம செய்தே என வாழநாட்களைக கழிககலாம எனறு இருக்கிறேன.''

பலதேவஸிமமன இஙகேயே வசிபபாா என்று அறிந்ததும இளைஞர்களின் மகிழ்சசிககு எல்லையில்லாமல் போயிறறு. பலதேவனின தநதை நலல காளைப பருவத்தில இறந்துவிட்டார். பலதேவன் அப்பொழுது சிறு குழந்தை. அவனுடைய தாய் அவனை எடுததுக்கொணடு

தன தாய் வீடு சென்றுவிட்டாள. அப்பொழுது முதல அநத ஏழை அஙகேயே இருக்கிருள .வயது வநததும பல தேவன கிழககே சென்ருன். அங்கே வங்காளத்தில் ஓர் அரசனுடைய ஆஸ்தானத்தில் பயிலவாளுக இருந்தான். நிறையப பணம் சமபாதிததான. இப்பொழுது அவனுக குத தனது பிதுரார்ஜித நிலததின் ஞாபகம வநதது

இடிநது கிடந்த அவவீடு மறுபடியும வசிபபதறகு இடமாயிறறு.

அவன் வநததால் கிராமம மலர்சசி பெறறது; அதறகு உயிா வநதது, இளமை வந்தது; விளையாட்டரங கம் ஏறபட்டது அதில் பலரும குஸதி பழகிஞர்களா. காலையில குஸதி, மாலையில கததி விளையாட்டு, சிலமபம, விழா நாளன்று பலதேவன தன மாளுககாகளுடன செல்வதே ஒரு காட்சிதான.

முனளுல பலதேவஸிமமன போயக்கொண் டிருந் தான அவன கால்களில பூட்ஸ அதை வஙகாளத்தி லிருந்தே கொணடுவநதிருநதான். இடுப்பில் கசசம வைத்த வேஷடி. அதை ஒரு தனிபபட்ட மாதிரியில அணிநதிருப்பான அது முழஙகாலுககுச சறறுக கீழே இறங்கியிருககும. முழஙகாலுககருகே மடிப்புகள இருக கும். அவை நடக்குமபொழுது இங்கும அங்கும் பறக் கும. நீணட சட்டை அணிந்திருப்பான. அதற்குத தோள்பட்டையில் ஒரு பொத்தானே இருககும. சட்டை மிகப் பெரியது யானையின துதிக்கை உட்புகுமாறு அததனே பெரிய அகனற கை. கழுத்தில் தஙகததா லான சிறு மணிமாலை. சில மணிகள் சதுரமாகவும சில வட்டமாகவும இருந்தன. தலையில் சரிகைக கரையுளள பாகை. அதன் ஒரு நீணட நுனி அவனுடைய முதுகின மீது புரளும் கையில் கடுகு எணணெயும பாலும் தடவித் தடவிப் பதம் செய்யப்பெறற சிவந்து நீணட தடி. சிற்சில சமயம் அந்தப் பருத்த தடியின் நுனியில், இடுப்பில் சட்டைக்கு அடியில் தொங்கிக்கொண் டிருக்கும் பிக்காசின் முனையைப் பொருத்தி ஒரு நிமிஷத்தில் அதை

யமனுககிவிடலாம். தனது சகதியிலும மிடுக்கிலும அவனுககு மிகுநத நமபிககை இருநதது. தலையை உயாத்தி, மாாபை முனனுல தளளிககொணடு சிங்கம போலச செலவான முன்னுல் அவன் செல்லப் பினனுல் இதேமாதிரி அவன மாணுககா கூட்டம் தொடரும். வழியில, பேடடைகளில அவனுடைய அழகிய கட்டு வாயநத உடலைக கணடால யாருடைய கணகளதாம திருபதி அடையாமல் இருககும.

உடலில் இததனை பலம்; ஆனுல இயலபு எப்படித தெரியுமா? குழநதைகள் இயல்புபோலக களளமறறது; மாசறறது. முகததில எப்பொழுதும புன்னகை தவழும எல்லோரிடமும் பணிவாகப பழகுவான. அவனுககுக கோபம் வந்து ஒருபொழுதும் நான கணடதிலலை எலலோருககும தொணடுசெயவதற்கு எப்பொழுதும அவன சிததமாக இருநதான். குழநதைகள் அவனைக கண்டதுமே தழுவிககொளவர். வயது சென்ற வா தம பாாவையால எபபொழுதும ஆசீாவாதஙகளைப் பொழிவாாகள வாலிபர்களுககோ அவன் தேவதையே ஆகிவிடடான.

அநநாட்களில ஹிந்து முஸலிம் சசசரவே இலலை: இருவகையினரும பாலும சாககரையும போலக கலந்து வாழநதனர். ஹிந்துககளின ஹோலிப பணடிகையில முஸலிமகளின தாடிககு வர்ணம் ஏறும; முஸ்லிம்களின தாஜியா* வில ஹிந்துககள் தோள கொடுப்பர்.

ஒரு முஸலிமகூட இலலாவிட்டாலும எனது கிராமததிலும தாஜியாவுக்கு ஏறபாடு செய்வாாகள். அதறகுச செயய வேணடிய சடங்குகளைச செய்வதறகு

---

*தாஜியா - மூங்கில்களால் கட்டப்பட்ட சமாதி போனற மணடபவடிவில அமைககபபடட ஒன்று. அதில இமாம் ஹுஸேனின சவம இருப்பதாகக்கொணடு, அதன எதிரே அமாநது முஹர்ரம் பணடிகையில் முஸ்லிம்கள் சோக கீதம் பாடுவா. பிறகு அதை ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று புதைபபா.

ஒரு வயதான மௌலவியை அழைப்பார்கள். தாஜியா விற்கு அருகே சென்று ஆரவாரம் செய்வதுமட்டுமே எங்களுக்கும் தாஜியாவிற்கும் உள்ள தொடர்பு. மாலை நேரம் வரும் வரையில் உணவருந்திவிட்டு எல்லோரும் ஒன்று கூடுவர்; டமாரம் முழங்கும்; சிலம்பவிளையாட்டு விளையாடுவர். குஸ்திச் சண்டை போடுவார்கள். ஆட் டங்கள் ஆடுவர். கழி விளையாட்டு, பலவகையான கஸரத் துகள் இவைகள் நடக்கும் பெண்களும் குழந்தைகளும் 'மார்ஸியோக்'* கூச்சல் போட்டுக்கொண் டிருப்பார்கள். வேடிக்கை விளையாட்டிலேயே பாதி இரவு கழிந்துவிடும்

தாஜியா என்பது துக்கநாள். கிராமத்திலிருந்து தொலைவிலுள்ள ராஜபுத்திரர்கள் வசிக்கும் ஓரிடத்தில கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருப்பார்கள். அங்கே அக் கம் பக்கத்திலுள்ள தாஜியாக்களை யெல்லாம் ஒன்றுகச் சேர்ப்பார்கள். தாங்கமுடியாத கூட்டம். பலவகை நிறமுள்ள ஆடைகளின் பளபளப்பு முதியோர். வாலிபர், குழந்தைகள், பெண்கள் இவர்கள் வருவார்கள் விதவித மான வாத்தியங்கள் ஒலிக்கும். இனிமையான குரலில 'யா அலி' என்னும் ஆரவாரம் வானத்தைப பிளக்கும். திசைகள் அதிரும். ஆகாயம் அலறும் இதயங்கள் நடுங் கும். அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வாலிபர்களுக்கோ இது தான் திருநாள். எல்லோரும் நன்கு உடுத்துக்கொண்டு வந்திருப்பார்கள். ஓரிடத்தில் குஸ்திச் சண்டை நடக் கும். இன்னேரிடத்தில் ஆட்டுக் கிடாய்ச் சண்டை. மற்றோரிடத்தில் சிலம்பம்; கழிவிளையாட்டுச் சிலம்பத்தில் தங்கள் திறமை முழுவதையும் காண்பிப்பர். பார்த்துக் கொண்டே இருக்கையில வேடிக்கை பார்ப்போரின் கூட்டம் இரு பிரிவாகப் பிரியும். ஒரு பிரிவு, ஒருவருக் குச் 'சபாஷ்' போடும். இன்னென்று மற்றொருவருக்குப் போடும். இரு பிரிவினரும் தங்கள் தங்கள் ஆள் வெற்றி

*மர்ஸியோ: முஹாரம் நாளில முஸ்லிம்கள் இசைக்கும் சோககீதம.

பெறவேணடுமென்று விருமபுவா. சிறசில சமயங்களில் இநதப் பாராட்டு நடைபெறுகையில உருடடல மிரட்டலகள தொடஙகும. கணகள சிவககும தோள் துடிககத தொடஙகும. நிசசயமாகச் சச்சரவு ஏறபடும் என்று தோனறும. ஆனால அநேகமாக இநத மன நிலையை அறிவு வெனறுவிடும சிறிது நேரத்தில கடலின கொநதளிபபு அடஙகிவிடும. திருமபவும கணகளில ஒளியும உதடுகளில சிரிபபும மலரும

நாங்களும எஙகள தாஜியாவை எடுததுககொணடு 'ரன' சென்றோம ஓரிடததில ஆட்டுக்கிடாயச சணடை ஆஹா, என்ன சொலல! இநதச் சிறு மயிரடாநத மிருகஙகள - தஙகள சொந்தககாரரகளின பினனால கபடமற்றுத திரிநதுகொண டிருபபவை - ஒனறு மறறொனறின மீது எபபடிததான மோதுகினறது! அவறறின கொமபுகள மோதுமபொழுது பெருதத சததம உணடாகும. புகை கிளமபுவதுபோல இருககும மோதலுககுப் பின மோதல் அவறறுள ஒனறு கீழே விழ வேணடும்; அலலது எவரேனும அவறறை விலக்கிப் பிடிததுக் கொளள வேணடும சணடைககு முன்பு அவறறின வாயில மிளகாயைக கொடுதது இன்னும ஆவேசம் கொளளச செயவாரகள் நான அநதச சணடையிலேயே மனம ஒன்றியவனாகப பார்ததுககொண டிருநதேன

திடீரெனறு ஒரு பெரிய கூசசல எழுநதது அனைவரும ஒரு பககமாக ஓடிச சென்றுகொண டிருநதனர். அஙகே ஒரே அடிதடி இநத அடிதடி, விளையாட்டு அடிதடி யலல பலருடைய தலைகளிலிருநது ரததம ஊறறுககச சுரநதுகொண டிருநதது

அடே, இடையிலே இவன யார்? பலதேவஸிமமன! பழைய நகைமுகமுளள பலதேவஸிமமன அல்லன சாக்ஷாத பீமஸேனனே ஆகிவிட்டான. கணகளில தீப் பொறிகள பறநதன. தலையில பட்ட தடியடியால ரததம பெருகி, நெற்றியின வழியாகப் புருவத்தினமீது

கட்டி தட்டிப் போர்ப் படிந்திருககிறது. இரண்டு கைகளிலும இரு தடிகளைப பறறிச் சுழற்றிககொண டிருக்கிறுன். அவன செலலுமிடமெல்லாம பூகமபந தான். இதோ ஒருவன் அவனை நோக்கித தடியைச் சுழ்றறிக்கொண்டு வருகிறுன; அவனைப் பாாததும நின்றுவிட்டான். வநதவன தடியை ஓஙகியேவிட்டான் பலதேவஸிம்மன் விரைவாகத் தன தடியின் இரு முனை களையும இரண்டு கைகளாலும தன தலைககுமேல தூக கிப பிடித்துக்கொணடான. எதிாதது வநதவனின தடியின அடி இவனது தடியின்மீது வீழநதது இரு முறை, மும்முறை விழுநதது. ஒவவொரு முறையும தனது தாககுதல் வீணுவதைக கண்டு அவன ஒடத தொடஙகினன். ஆனுல இப்பொழுது பல தேவஸிம மன் முறை. ஒரே அடி, அவ்வளவுதான அவன தலை சுற்றிக் கீழே விழுநதான. அட, என்ன நடககப் போகிறது? நாறபுறமும கூச்சலும் குழபபமும எழுந தன. பலா ஓடத் தொடங்கினா. இபபொழுது அஙகே பாரதப் போரே நடககப போகிறதெனறே அனை வரும் நினைததனா யாா, யாரை, என்ன சொல்லிச சமாதானபபடுததுவது? யாா எவர் பேசசைக கேட்கப போகிருாகள? பலதேவஸிமமனைச சமாதானபபடுததா மறபோனுல அமைதி எபபடி ஏறபடும?

சடடெனறு வயது செனற எங்கள் மாமா முனனுல வந்தார். ''பலதேவ்!'' எனறு உரககக் கூவிஞா பல தேவஸிமமனின் ஆவேசம அடங்கிவிடடது காலகள அதே இடத்தில் பதிந்துவிட்டன. கைகள் செயலறறன ஆனுல் உடனே சமாளித்துக்கொணடு, ''மாமா. நீஙகள் எனனைத் தடுககாதீர்கள. இவர்கள தடிகொணடு சண்டை செய்வதில தமக்கு ஒப்பே இல்லை எனறு காவங் கொணடிருககின்றனா. தடி என்ருல் என்ன எனறு இவர்களுக்குச் சிறிது காட்ட விருமபுகிறேன்.'' எனருன. மூச்சு வேகமாக வந்துகொண் டிருந்தது. கோபத்தில் பேச்சு முழுமையாக வரவில்லை. உண்மையிலேயே பல

தேவஸிமமன் விரும்பி இதில் கலந்துகொள்ளவிலலை வேறு வழியினறி இச சண்டையில குதிகக நோநதது. பயில வான்கள இருவா குஸ்தி போட்டுககொண டிருந்தனர். அவர்கள இருவருமே பலதேவஸிமமனை அறியாதவாகள். அவர்களில ஒருவன அககிரமமான முறையில குஸதி போட விரும்பினுன். பலதேவ முதலிலேயே தடுததான. ''இபபடிச செயவது தவறு'' எனறு எடுத்துக கூறினுன. அவவளவுதான்; அவன பேச்சைக் கேட்டதுமே அநதப் பயிலவானைச் சேர்நதோா பலதேவனமீது பாயநதனா; கோபிததனா. ஏனெனில கழிவிளையாட்டில இவ வட்டாரததிலேயே முனனணியில் இருபபவரெனறு அவா களை மககள் கருதினா. தாங்கள நூறு கொலைகள புரிந தாலும் மனனிபபைப் பெறறுவிடலாம எனறு அவர்கள எணணிஞாகள. ஆஞல பலதேவஸிமமன் இநதப் பய முறுத்தலகளுககெலலாம பணிபவஞ? பேச்சு வளர்ந்தது; அதன பயனதான இது. வாயக கொழுப்புச் சீலையில் வழிநதது

நலல வேளை, மாமா குறுககிட்டதால பலதேவஸிம் மன அடஙகிஞன. ஆஞல இதறகுள அவன வெறறியும பெறறுவிட்டான். அவன் கையே ஓங்கி இருந்தது. அவ னுடைய மாஞககா குழாததுடன அவனை எவ்வளவு கௌரவத்துடன வீட்டிறகு அழைத்து வநதோம தெரியுமா? நாஙகள் இனறு வெறறி வீராகள. எஙகள ஊர் வெறறிபெற்ற ஊா. ஸ்ரீராமபிரான இலங்கையை வெறறிகொணடு அயோததிககுத திருமபியதுபோல இருநதது இந்த வெறறி.

* * *

ஷேர்ஷா காலம் அலலது சிவாஜியின் காலமாக இருப்பின பலதேவஸிமமன் அரசர் படையில் சோநதிருப பான. சிப்பாயிலிருநது படிபபடியாக 'ஸுபேதார்' ஆகியிருபபான். இதில் ஐயமேயிலலை. நலல உடல் தோற்றம். திறல், மிடுககு எல்லாம அவனிடம் இருந்

தன இவையெலலாம அக்காலச் சிறறரசாகளின் ஆடசியில உயாநத சேனுதிபதிப பதவியில அவனை இருத்தியிருககும. அப்படியிருந்தால பலதேவஸிமமன் எததனை கௌரவத்துடன எங்கள் ஊருககு வருவான' குதிரைமீது சவாரி செய்துகொணடு, சரிகைத தலைப் பாகை அணிந்து, நீணட மீசையுடன, முனனும பினனும பணியாளா சூழ வருவான ஆனுல் ஆங்கிலேய ஆடசியில இது எபபடி நடககும? எது நடக்க முடியுமோ அதை நாம கணடோம். வீரம் தனனை வெளிபபடுததிககொளளத தானே ஒரு வழியை வகுததுககொளளுகிறது.

எஙகள பேட்டையே தனிச சிறப்புடையது நான்கு புறங்களிலும ராஜபுத்திராகளும் இடையாகளும நெருஙகி வசிககினறனா ராஜபுததிரர்களுககு ராமபிரானின் குலததினா தாஙகள எனற காவம. இடையாகளுககோ கணணபிரான அவதரித்த யதுவமசததினா தாஙகள எனற பெருமை இரணடு வமசஙகளின இடையிலும பரமபரையாகப பகைமை தொடர்நது வருகிறது போலும' அவர்களிடையே சிறு சிறு விஷயஙகளுககெலலாம மனவேறுபாடு ஏறபடும மீசை துடிககும கணகள சிவககும தடிகளுககு வேலை கொடுபபாாகள இரணடு வமசததினரும ஒருவருககொருவா பகைவா எனறு நினைததுச சணடையிடுவா

அணணன தமபிகளுககுளளும அணடை வீடடுககாரர்களுககுளளும சணடை நடநதுகொணடே யிருககும ஒரு சாண நிலததிறகாகவோ ஒரு மாமபழததிறகாகவோ மரததின ஒரு கிளைககாகவோ ரத்த ஆறு ஓடும. இச சணடைகள அநேகமாக எதிாபாராமல் ஏறபடும. வயலகளில உழவு நடநதுகொணடே யிருககும. மரததின அடியில பேசசு நடநதுகொணடே இருககும வழியில செனறுகொணடே இருபபாாகள. திடீரெனறு' சச்சரவு மூணடுவிடும. சிறசில வேளைகளில் ஓரிடததில நினறு நிலையான போரையும புரிவர் இரு தரப்பினரும் ஓங்கள தங்கள பககஙகளுககுப் பலம சோப்பாாகள.

சகோதராகளும உறவினாகளும ஒனறு சேர்வார்கள், குடுமபததினா வநது சோநதுகொள்வாாகள சிலரைப பணஙகொடுததும சோததுககொள்வார்கள. இத்தகைய சநதாபபததில எஙகள பேடடையில் எஙகாவது நிலே யான போா மூளுமாயின நிசசயமாகப் பலதேவஸிம்மனே ஏதாவது ஒரு கட்சியினா கூப்பிடுவாாகள. 'தாமமுளள இடததில வெறறி' எனபதுபோல, பலதேவஸிம்மன இருககும் கடசி வெறறி பெறுவது உறுதி.

ஒருமுறை இததகைய தாம யுதததைதக் காணும பேறு எனககுக கிடைததது. விஷ்ணுபுரததில இரு க்ஷதரிய சோதராகள இருநதனா. இருவரும ஒதத மனத்தின ராக இருநதனா. ஆனல கடைசியில மனவேறுபாடு ஏறபடடது. ஒருவருக்கொருவர் ஜனம விரோதியாக மாறிவிடடனா வீடு, வாசல, வயல, காடு எல்லாவற றையும பிரிததுககொணடார்கள இருவரும் ஒரு வீடடில இருநதாலும இரு வேறு உலகில வசித்தனர்

ஒரு வருஷம எதிாபாராமல ஒரு மாமரத்திறகாக இரு சகோதராகளிடையேயும சசசரவு ஏறபடடது அநத உயா ஜாதி மாமரததை நாங்கள சென்று பாாத தோம கொததுக கொததாகப பழங்கள நிரமபி, ஒவ வொரு கிளேயும நிலததைத தொடுவதுபோல இருந்தது பழுதத அப பழஙகளின இடையே பசசை இலேயே காண விலலே மிகப பழைய மரம. அது நனகு படாநது தழைததிருநதது ஒவவொரு ஆணடும நலல காயபபு ஆனல இவவருஷம அது திரெளபதியின புடைவையாகி மஹாபாரதம நடததக காரணமாக இருநதது. மனத தைக கவரும இததகைய கோலம பூணடது

இநத மரததையும பிரிததுககொணடுவிட்டார்கள எனறு சொலலுகிறாாகள. இது தமபியின் பாகததைச சோநதது. அவனதான பல வருஷஙகளாக இம்மரத தின பழஙகளே அநுபவித்து வநதான. ஆனல அணண னின மகன கணககுப போட்டுப பாாததான. "இநத மாமரம என பஙகைச சேர்ந்தது; சிறறப்பா ஏமாறறி

இதைத் தம் பஙசில சேர்ததுககொண்டுவிட்டார்'' என்ருன. மரங்களின் எண்ணிக்கை, கணக்குப புததகம எலலாவறறையும் அவன தன கட்சிககு ஆதரவாகக காட்டினுன்.

ஆனுல இஙகே கணக்கு வழககுகளால ஆவ தென்ன? ''இம்மரம உன்னுடையதாக இருநதால - நீயும் ஆண் பிள்ளையானுல - மரததினமேல ஏறிப பழத் தைப் பறித்துச் சாப்பிடு. இலலையெனருல பெண்ணின முனதாளையில முகததை மறைததுககொணடு உறஙகு'' என்ருன் சிற்றப்பன். சரியான வாதம, நேரடியான பேசசு. இந்தச் சவாலை ஏறக ஒரு நாள குறிப்பிட்டாரகள - ''வரும் திங்கட்கிழமை மேளதாளத்துடன பழததைப பறிப்போம. மறைநதுவநது திருடுபவன கீழ மகன'' என்ருன அண்ணன மகன. நாள் நிச்சயிககபபட்டு விட்டது. இரு கட்சியினரும் ஆள திரட்டத் தொடங கினா.

இரு கட்சியினரிடம இருநதும பலதேவஸிமமனுககு அழைபபு வநதது ஆனுல பலதேவ இபபொழுது கிருஷ்ணன ஆகிவிட்டார. ''எனனிடம எவன முதலில நேரே வருகிருஞே அவனுககு உதவி செய்வேன. இநதக் கடிதம் தூது எலலாம போதா'' எனருன். அண்ணன் மகன ஒரு நாள குதிரையினமீது ஏறிப பலதேவனிடம வநதான. அவனிடம் பேசிககொண டிருககுமபொழுதே தம்பியும் வநது சோந்தான. ஆனுல அதறகுளளேயே பலதேவஸிமமன வாககுக கொடுததுவிட்டான மறு நாள் மாணுககர் குழாததுடன அவன் விஷ்ணுபுரம சென்ருன்.

இனறுதான் போா நடககவேணடும. 'சணடை சச்சரவுகளிலிருந்து தொலைவில விலகியிருததல' வேண டும ஏனெனில அநேகமாகக் குறறமறறவாகளும அவறறில் சிககிககொளளுகிருாகள, துனபுறுகிருாகள எனறு வயது சென்ற பெரியோர்கள இட்ட கட் டளையை மதியாமல ஆவலினுல நான பல திசைகளி

விருநதும விஷ்ணுபுரத்திறகு வேடிக்கை பாாகக வநத கூட்டததில கலந்துகொணடேன்.

விஷ்ணுபுரம அன்று குருக்ஷேத்திரம ஆகிவிட்டது. நடுவிலே அநத மாமரம அசையாமல பறறினறி நின்று கொணடிருநதது. இருபுறமும் இரு கட்சிகளைச சாாந தோாின கூட்டமும் கூடியிருந்தது. ஈட்டிகளின முனை கள வெயிலில் பளபளததுககொண் டிருநதன. பிககாசு கள பகலிலும சநதிரனைபபோல ஒளி வீசின. கோடாரி கள பரசுராமரை ஞாபகப்படுத்தின. தடிகள நலல பாமபுபோல பிரகாசிததன. கத்திகள் மிகக குறை வாகவே இருநதன ஏனெனில ஆஙகில அரசாஙகததின சனிபபாாவை அவறறினமீது விழுநதிருந்தது 'ஈட்டி யாலும கோடாரியாலும தாக்குகையில ஏறபடும இன பம கததியால குதததுகையில் ஏது?'' எனறு தடிகளைக கொணடு சணடை புரிவோா கூறுவா நான அவாகள பேசசுககளில எனனை மறககவிலலை. என கணகள இநத ஆயததங்களைப் பாாத்துககொண டிருநதன. இரு தரபபினரும எதிரெதிரே நினறிருநதனர். வேடிககை பாாபபோரின கூடடம இரு புறஙகளிலும நினறிருந தது. அடுத்தடுதது வெறறி முழககஙகள எழுநதன; பயமுறுததலகள கிளமபின.

''போலோ, மஹாவீர் ஸவாமி கீ ஜய!'' எனறு கூவிக கொணடே இருதரப்பு வீராகளும் மாமரததை நோககி முனனேறினா. பாாப்பவாகளின இதயம மிக வேக மாக அடிததுக்கொணடது அட, இனனும சிறிது நேரத்திறகுளளேயே இவாகளில சிலா இறநதுவிடுவார் கள், சிலா காயமுறறு வீழந்திருப்பா, ''ஐயோ!'' என் வாயிலிருந்து இவவொலி முழுவதும் வெளிப்படவிலலை; பார்ததால மூத்த சகோதரனின தரப்பில எலலோருக் கும் முனனே பலதேவஸிமமன நினறுன. அவனுககு இரணடு பக்கஙகளிலும என ஊரினரான இரணடு முக் கிய சீடர்கள. அவன தலைமீது மஙகிய நிறஙகொணட தலைபபாகை. காலகளில் அதேநிறச் செருப்பு. உடலில

அதே நிறத்தையுடைய நீணட பெரிய சட்டை. ஆனல் இடுபபிறகருகே ஒரு படடையினுல கட்டி அதன சுற் றளவைக குறைத்திருந்தான். அதனுல வேகமாகப் பாய்வதறகும குதிப்பதறகும இடையூறு இலலாமல் இருநதது. அவன கட்டியிருந்த துணியோ அநேகமாக 'அரைநிஜாரின' வேலையைச செயது வந்தது. முகம் சிவநத ஒளிவீசும் தழலாக இருநதது.

அவன முனனே நடநதான. மாமரத்தருகே சென ருன் இரணடு சீடர்களேயும நோககிச சைகை செய் தான அவர்கள உடனே மாமரததினமேலே ஏறினா. மரததின கிளேயை முரட்டுத்தனமாக வளேததுப பழங் களேக கீழே போடலாயினா. "ஆணபிள்ளே எவனுவது இருநதால வரட்டும!" எனறு பலதேவஸிமமன முழங் கினன எதிாக கட்சியினா திக்பிரமை கொணடு வேடிககை பாாப்போரைபபோல அவனேப பாாததுக கொணடே நினறனா. பலதேவஸிமமனின அறைகூவ லால எதிாககட்சியினருககுத தமமைப பறறிய உணாவு பிறநததுபோல் இருநதது. பிறகு சொலலவானேன, இரு கடசிகளுககும சணடை தொடஙகிவிடடது. தடிகளின மோதல, பிகசாசுகளின முழககம, ஈடடிகளின உராயவு இவறறுல வாயுமணடலமே நிரமபிவிடடது. வெறறி முழககஙகளுடன, 'ஐயோ, ஐயோ!' எனற குரலகளும எழுநதன ஒருவனுடைய தலேமீது தடியடி விழுநதது. அவனுடைய மணடை பிளந்து, இரணடு துணடுகள ஆகிவிடடது! அவன கீழே வீழநதான. ரததம பெருக் கெடுதது ஓடியது. ஒருவனுடைய வயிறறில ஈடடி புகுநதது ஈடடியின முனேயுடனேயே அவனுடைய குடலும வெளியே வந்துவிட்டது. குடலே இரணடு கைகளாலும் பிடித்துக்கொணடே அவன குபபுற வீழந் தான ஒரு நிமிஷததுக்கு முன்னே எநதக் கை, தடியைச் சுறறிககொண டிருநததோ அந்தக் கையைப் பிக்காசின் ஒரே அடி உடலிலிருந்து பிரித்துவிட்டது. அந்தக் கை ரத்ததத்திலை பூசப்பட்டு, பூமியின்மீது இப்பொழுதுங

கூட அடிககடி துளளுகிறது. நாறபுறங்களிலும் கொலே, குத்து; என கணகள மூடிககொணடு விட்டன.

கணணேத் திறநதால கதையெல்லாம முடிநதுவிட்டிருநதது. மூததவன அமமரததைக கைபபறறி விட்டான அதறகுப் பலதேவஸிமமனே முககிய காரணம். நான எங்கள வீரனுகிய அவனேப் பாாக்க விருமபினேன; ஆனுல தமாஷெலலாம முடிவடைநத இநதச் சமயததில போலீஸ ஸுபரிணடெணடெனட் அஙகே விஜயம செய்துளளாரெனறும, மககள பலதேவஸிமமனே அஙகிருநது வெளியேறறிவிட்டனா எனறும அறிநதேன. ''பலதேவஸிமமா, வெறறி உனதே, இனிப் பணததைக கொணடு விளேயாடவேணடும. நீ விலகிக் கொள இனிச செயயவேணடிய வேலே என்னுடையது'' எனறு மூதத சகோதரனின மூதத மகன் கூறிஞன. போகும்பொழுது பலதேவஸிமமனின கழுததில ஒரு மோகரா மாலேயையும அணிவிததான

*   *   *   *

அதே பலதேவஸிமமனின பிரேதம எங்கள முனனே வீழ்நது கிடககிறது.

தலே சுககல சுககல ஆகியுள்ளது. ரததததிலும மணணிலும தோயநது கிடககிறது. வீரம பொஙகும் அமமுகததின்மீது ஈககள ரீங்காரம செயகினறன ஒரு கண உளளே பளளததில ஆழநதுவிட்டதுபோல உளளது இரணடாவது வெளியே வந்துவிட்டது உதட்டைக கிழிததுககொணடு பறகள் வெளிவநதுகொண்டிருநதன. இலலே, இலலே. இவன எங்கள பலதேவஸிமமனுக இருகக முடியாது பலதேவஸிமமனுககு இததகைய கதியா!

ஒரு பிககாசு ஆழமாகத தோளபடடையில பாயநதிருக்கிறது. அந்தக கை ஆடிபபோய்விடடது இனெனுரு கையில மணிககட்டுககுக கீழ உளள பாகமே காணேம. மாாபு அப்படியே முன்தள்ளி யிருககிறது.

முனனுல் இருந்ததைவிடச் சற்று ஊதியுள்ளது. வயிறறிலிருந்து குடல முழுவதும வெளிவநதுவிட்டது. இநதக குடல் குவியல்-அப்பா! என்ன பயங்கரம்! எனன அருவருககத்தகக காட்சி! இலலை, இல்லை, இவன எஙகள் பலதேவஸிமமனுக இருகக முடியாது.

காலகளை எவனே சோளததட்டைப்போல அடித்திருககிறுன அவை முன்பின்னுகத் திருமபிவிட்டன. ஓரிடததில மிகவும அதிகமாகப பருத்திருககிறது. ஓரிடததிலிருநது ரத்தம பெருகிககொண டிருக்கிறது. எஙகே பெருகியது? பெருககு எப்பொழுதோ நினறு விடடது. இப்பொழுது கருரத்தம் தோய்ந்திருந்தது. அதனமீது ஈககள மொயததுக்கொண் டிருநதன. இலலை, இவன எங்கள் பலதேவஸிமமனல்ல!

பலதேவஸிம்மனுக்கு இந்தக கதியா?

எநத உடலைப் பார்க்கப் பார்ககக கணகள் தெவிட்டாவோ, தாய்மாாகள் எந்த உடலைப் பாாதது, 'எனது மகன இத்தகைய உடறகட்டைப் பெறட்டும்' என்று கூறிவநதனரோ, எநதச் சரீரததைக் கணடு இளம பெணகள, 'இததகைய கணவனைப் பெற்ற பெண் பாககியம செய்தவள, கடவுளே, அடுத்த பிறவியில எனனைப பலதேவஸிம்மனின் அடிமையாகப் பிறப்பிக்க வேணடும!' என்று தஙகள மனத்துககுள்ளே கூறிககொள்வரோ, வயது செனருேர், 'மகனே நீண்ட ஆயுள பெறுவாயாக' எனறு எதைப் பார்ததுச் சொல்லுவரோ, வாலிபர்கள் எநத உடலின் பின்னே பைததியம் பிடித்தவா போலச் சம்பளமிலலாச சேவகர்களாகத் திரிந்து கொண்டிருந்தனரோ - அதே உடல் இன்று முன்னே வீழ்ந்து கிடக்கிறது. ரத்தம் பூசிப் புழுதி படிந்து, எங்கும வெட்டுக் காயஙகளுடன் விகாரமான நிலையில் பொல்லாத ஈக்கள் மொய்க்கக் கிடக்கிறது.

இந்த நரசிங்கத்தை இக்கதிக்கு ஆளாக்கியவன் எவன்? எந்தத் தாய இன்னெரு சிங்கத்தைப் பெற றெடுத்தாள்.

ஆம, ஏதோ வேறு ஒரு சிங்கந்தான இதைச் செய திருககவேணடும். இரு சிங்கங்கள் போராபுரிகினறன, ஒனறு வீழநதுவிடுகிறது. அப்படிததானே நடக்கிறது? இதில வருநதுவதறகு எனன இருககிறது, பலதேவ ஸிமமனும் இத்தகைய மரணததையே விருமபினுன. அவன எப்பொழுதேனும மரணததை ஒரு பொருளாக மதிததிருக்கிருனு எனன? மரணத்தை நேருக்குநேர் பார்தது நகைப்பான; இதுதான பலதேவஸிம்மன் 'ஒரு க்ஷதரியனைப்போல போர்க்களததில மடியவேணடும், வீரசுவர்ககம் புகவேணடும' என்பதுதான அவனுடைய விருபபம. இவவிருபபம நிறைவேறிவிட்டது; அவன வீரகதி அடைநது, சூரியமண்டலததைப பிளநதுகொணடு தேவருலகடைநதான. இதில ஐயமே இலலே. ஆனுல எநதக கைகள இசசெயலைச செயதனவோ, அவை வீரனின கைகளதாமா? சிஙகததின முன்னங கைகளா? இல்லை இலலை சில நரிகள - துணிவறறவர், கோழை கள - மறைந்திருநது, கணணிவைத்து - தகாத சமயததில், மிக அககிரமமான முறையில இந்தத் தகாத செயலைச செயதுளளனா. அதைக கறபனை செயதால்கூட இரததம் கொதிககிறது. ஆவேசம உணடாகிறது அந்தோ!

ஒரு நாள் பக்கததுக் கிராமத்திலிருந்து ஒரு கைம் பெண, பலதேவஸிம்மனைப்பற்றி விசாரிததுக்கொணடே என கிராமத்திறகு வநதாள். அப்பேதையுடன கூட ஒரு சிறு குழநதையும் இருந்தது. அவளுடைய குழநதை தான. அவவிதவையின உதவியற்ற நிலையையும, அந்த க்ஷதரிய குமாரனின குழந்தைப் பருவத்தையும் பயன படுத்திககொணடு அவளுடைய தாயாதிகள் அவளது செல்வத்தைக் கவர்நதுகொண்டனர். இவ்விதவையின் காதுகளில பலதேவஸிமமனின் புகழமாலை வீழ்ந்திருந்தது. ஏஙகள பேட்டையில ஒவவொரு வீட்டிலும், ஒவ்வொரு வாலிபனிடத்திலும் அவன் பெயர் பரவியிருந்த காலம் அது. பலதேவஸிம்மனின் சமூகத்தில் மனுச் செய்து கொள்வதற்கு அவ்விதவை வந்தாள். அவள அவனிடம்

செலலுகிருள் என்பது தாயாதிகளுக்குத தெரிநததும, ''போ, உன புதுக கணவனே அழைதது வா!'' எனறு கூறிப் பரிகசிததனர். 'புதுக் கணவன?''—ஒரு க்ஷததிரியப பெண ணுககுப் புதுக கணவளு! 'ஐயா, என் மானததைக காகக வேணடும' எனறு முழுக கதையையுங கூறிகெகாணடு அவள பலதேவஸிம்மனின காலகளில வீழநதாள. பலதேவஸிமமன குழநதையைத தோளில தூககிக கொணடான; சென்ருன அவவூருககு.

அவர்கள சென்றுகொண டிருககையில ஊருககு வெளியே நான அவாகளைக் கணடேன ''வணககம அணணு'' எனறேன. அவன முகததில கோபககுறி தெளிவாகத தெரிநதது ஆனுல இயலபான சிரிபபுடன ஆசீாவாதம் செய்துவிடடு, ''ஒரு பேதைப பெணணைக காககச சென்றுகொண டிருககிறேன அப்பா, இரணடு மூனறு நாட்களில திருமபிவிடுவேன'' எனறு கூறினுன

திரும்பவிலலை; திருமபியது அவன பிணநதான

அந்தக கிராமத்திற்குப போனதுமே அவன அப பெணணின தாயாதிகளிடம அறை கூவினுன. மறுநாளே அக கைமபெணணிடமிருநது அவர்கள பறறிககொணட ஒரு வயலில் ஏாபூட்டி உழவும உழுதான ஒருவனும ஒனறும பேசவிலலை எவன பேசுவான? ஒனறனபின ஒன்ருக எலலா வயலகளும அவள வசததில வநதன' வெகுநாடகளுககு முனபே கைவிட்டுபபோன மாந தோப்பும அவளுககு உரியதாயிறறு. அநதத தோட்டத தின கட்டி மாமபழ மரககிளையில ஊஞசல கட்டி, அநத க்ஷதரியக குழநதையை அதில இட்டு ஆட்டிககொண டிருந்தான. அவன தாயாதிகளிடம உளள அசசததினுல நேறறுவரை பேசாமல் இருநதவாகளெலலாம இனறு பலதேவஸிம்மனைக கொணடாடினர். அசசிறு குழநதை யிடம தங்கள் பழைய உறவைக காட்டினா. ஏனெனில் இப்பொழுது அக கைமபெண 'அபலை' அல்ல அலலவா! தகப்பனை இழநத அக்குழநதை வளர்ப்புத தநதையைப் பெற்றுவிட்டான.

பலதேவஸிம்மனுடன அவருடைய சில மாணுககர் களும செனறிருந்தனா தகரார்று தீர்ந்துவிடடது; அவவூரிலும் பலர் அவன பககம சோநதுவிடடனர். அதனுல பலதேவஸிமமன் ஒவவொருவனுககத தன் சீடர் களை அங்கிருந்து அனுபபிவிட்டான. அவவெளிய விதவைக்கு அதிகச செலவு வைபபானேன் எனற எணணம் கடைசியில அவனும் ஒருநாள நிசசயிததான அதாவது மறுநாள பலதேவஸிமமன செலவதாக இருநதான.

ஆனுல அவன அநத மறுநாளைப் பார்க்கவே முடிய விலலை

விடியற்காலையில முகநதெரியாத இருட்டில் காலைக கடன கழிககச செலவது அவன வழககம. ஊரில பகை யுணாசசி இருககும்வரையில தன்னுடன ஒரு சீடனையும அழைத்துச் செல்வான. ஆயுதம என்னவோ எபபொ ழுதும கையில இருககும். குறைநதது கையில் தடியும, இடுபபில பிககாசின முனையும இருககும. அநத முனையை ஒரு நிமிஷத்தில தடியில் கோத்துக்கொளவான, ஆனுல் அனறு ஒரு கவலையுமினறி அவன கையில ஒரு செமபை மாத்திரம் எடுத்துக்கொணடு புறப்பட்டான். ஊா முழு வதும இனபததுயிலில ஆழநதிருநதது. ஆனுல அவ னுக்குததான மரணவலை விரிககபபட டிருநததே.

ஒரு பள்ளத்தில காலைக்கடன கழிப்பதற்காக உட் காாநததும அவன் தலைமீது தடியடி வஜ்ரம்போல் வீழநதது. ஒரு கணநேரம் நினைவிழந்தவன்போல ஆனுன. ஆனுல உடனே எழுநது நினருன. முன் இருநத செமபைக் கையில் எடுத்துக்கொணடு அதையே கேடயமாகத தற் காப்பிறகு உபயோகித்தான. இரணடாவது அடி செம பினமீது டண என்ற சதததோடு விழுநதது. அடியில அநதப் பித்தளைச் செமபு பொடிப் பொடி யாகிவிட்டது. பிறகு என்ன? தடிகள பிக்காசுகள, ஈட்டிகள இவை நாற் புறங்களிலிருந்தும வந்து பாயநதன. ஒரு முறை அநதச் சக்ரவயூஹத்திலிருநது குதித்து அபிமனயுவைப்போல

வெளியேற முயன்ருன. ஆனுல திருமபவும அவனைச சூழநதுகொணடனா. அவன மாட்டிககொணடான. ஐயோ, அநத இருணட நேரததில், உலகம் விடியற காலையின் இனபத துயிலில் ஆழந்திருககையில, அக கோழைகள, குள்ளநரிகள இநத நரசிஙகததுககு இக கொடிய தீங்கை இழைததனா. அதன விளைவைததான நாம, இதோ எதிரே பாாததுககொண டிருககிறேம!

அதுவும ஒரு விடியறகாலை. அப்பொழுது நான ஒளி வீசுவதும், உயிா ததுமபுவதும், வாலிபம நிரமபியதுமாகிய பலதேவஸிமமனது உருவததைக கணடேன இதுவும ஒரு விடியற்காலைதான; அவனையே இவவுருவில காணகிறேன.

அநதோ!

ஸரயூ அண்ணு

ஸ்ரீமதி ஸரயூ அலல, ஸ்ரீமான ஸரயூதான. சிற்சில சமயஙகளில ஆண பிள்ளைகளும கஙகை, யமுனை, ஸரயூ ஆகிவிடுவாாகள இது எஙகள ஊரின ஒரு தனிப் பணபு. இதைபபறறிய வரையில பெணகள அதிருஷடசாலிகள. ஏனெனில பெருமபாலும அவாகளுடைய பெயாகளில இததகைய ஆண, பெண பறறிய மயககம ஏறபடுவ திலலை

ஆம ஸரயூ அணணு என வீட்டை ஒட்டினுறபோல் ஒரு வீடடில இருந்தாா. ஒருபுறம இரணடு ஒடடு வீடு கள், மறறொரு புறம மண சுவா வைதது வைககோலால வேயபபடட கூரை வீடுகள. இன்னொரு பககம தட்டிக ளாலாகிய இரணடு குடிசைகள. மறறொரு பககம தட்டி களை வைதது ஓா அறைபோலத் தடுக்கப்பட்டுளள வீடு. அநத வீட்டின பாககியசாலியான சொநதககாராதாம் நமது ஸரயூ அணணு ஸரயூ அணணுவுககுத் தமபி இலலை. நான என தாயககுத தலைசசன பிள்ளை. அதனுல நாஙகள இருவருமஒருவருக்கொருவா உறவு பூணடோம. அவர் என அணணு, நான அவருடைய தமபி

ஊரிலுளள அனைவரையும்விட உயரமாகவும், ஒலலி யாகவுமஉளள மனிதாகளில் ஸரயூ அண்ணுவையும் ஒருவராகக கணக்கிடலாம. காாமேகம் போன்ற நிறம், கொககின கால போனற நீண்ட கால்களள; மனிதக் குரஙகின கைகளைப் போனற நீணட கைகள். இடுப்பில் வேடடி கட்டித தோளில அங்க வஸதிரததையும போடடுக்கொண்டு அவர் நிறகும்போது நீஙகள் அவ ருடைய விலா எலுமபுகளையெல்லாம் எண்ணிவிடலாம். நாசி நீணடு கூாமையாக இருக்கும். புருவங்கள் அடாந்து வளைநதிருககும ஆழததில குழிநத பெரிய கண்கள்,

ஒட்டிப்போன கன்னங்கள். உடலில நரமபுகள் புடைதது நிற்கும. சிற்சில வேளைகளில் அவை நரமபுகளாகத் தோனறு; அவருடைய உடலை எவரோ மெலலிய கயிறுக ளால பிணைத்து வைத்திருககிறரோ எனறு தோனறும.

மேலே காட்டிய சிததிரம ஐயமினறி யாரோ பசி யால் மெலிந்த ஒரு துாப்பாககியனின் சிததிரம எனறு தோனறும ஆனல உணமை அதுவா? ஸரயூ அணணு எங் கள் ஊரில உள்ள சில கவலையறற உறசாகமான மனித ருள் ஒருவா. எலலோருடனும மிக நனருக ஒடடிப பழகு வாா. வேடிக்கை செயவார் நகைப்பூட்டுவாா அவா மனம் விட்டுச் சிரிக்குமபொழுது, அவருடைய உடலில மிகச சிறியனவாய வரிசையாக அமைநதிருககும பறகள பளிச்சென று ஒளிவிடும ஒவவோா உறுப்பும நகைபபது போலக குலுஙகும. ஸரயூ அணணு தம குடும்பததினரை மட்டுமனறித் தம்மை நாடிவரும விருநதினரையும மகிழ வுடன் உபசரிதது அனுபபுதறகு வேணடிய செலவம பெறறிருந்தார்

அவ்வாருயின ஏன இப்படி எலுமபுக கூடாக இருகக வேணடும்? நான இதறகு, ''பிறா நலம பேணு வோா தம நலம கருதாா'' எனறுதான விடை அளிககக் கூடும்

ஸரயூ அணணு இநநிலையில இருபபதறகுக காரணம தன்னலம மறநது, பிறர்நலம பேணுவதே பிறருககு உதவி செயயப்போய, அவர் தமது உடலைமடடுமனறித் தமது செலவததையும மிகவும அழிததுவிடடாா.

குமாஸதாஜி என்று அழைககப்பட்ட அவருடைய தந்தை எஙகள் ஊரில சிறநத விவசாயிகளில ஒருவா அவருககுப பெரிய அழகிய வீடு இருநதது. அதில சிறநத காரியாலய அறையும இருநதது. அங்கேதான இப பொழுது ஸரயூ அணணுவின, 'ராம மணடபம' உளளது. அவருககு நிலம, நீா இருநதது' பணம் இருநதது; நலல் கொடுக்கல-வாஙகல நடநது வநதது; குடுமபமும பெரிதனறு; செலவாகும குடுமபமும அனறு ஆனல

அவர் இறநததுமே ஸரயூ அணணு் கொடுக்கல-வாங்கல் வியாபாரததை நாசமாககிவிடடார வெள்ளம் விவ சாயத்தை அழித்துவிடடது. பூசமபம வீட்டைத் தரை மட்டம ஆக்கிவிட்டது அவருடைய கொடுககல-வாஙகல் வியாபாரம மிகவும் நனருக இருநதது அதைக் கொணடு அவர் விவசாயத்தையும ஒரு வேளை சரிப்படுததியிருக் கலாம, வீட்டையுங கட்டிக்கொண டிருக்கலாம். ஆனுல் ஸரயூ அணணுவாவது, கொடுககல-வாஙகலைக் கவனிப் பதாவது'

கொடுககல-வாஙகலா? தெளிவான சொறகளில் சொனனுல, ''ஆளை உறிஞசும தொழில'' எனறு சொல்ல வேணடும அததொழில செயய மனிதன தன மனிதப் பணபை இழநதுவிட வேணடும, அவன அடடை யாகவோ, மூட்டைப பூசசியாகவோ ஆகவேணடும். கருநிறமுளள அடடைககும, செநநிறமுளள மூட்டைப் பூசசிககும தனிபபடட வாழககை நிலை உணடு அவை ரததததை உறிஞசுவதை உணருகிருேம். அவைகளிடத தில நம ரததததைப பிரததியக்ஷமாகக் காணகிருேம். ஆனுல பேனே அழுககடைந்த துணியில, அதைப்போனற கருநிறததுடன எஙகோ ஒட்டிககொணடு கிடககிறது நமது இரததததை மிக மெதுவாக உறிஞசுகிறது உறிஞ் சிய உடனே அவவிரத்ததததைத் தனனுடைய நிறமாக மாறறிககொளளுகிறது அது உறிஞசுவதையும நாம உடனே உணர இயலாது அபபடி உணாந்தாலும சிறிது நமைசசல, அலலது மிகுதியாகப் போனுல ஏதோ ஊாவது போனற உணாசசிமடடும ஏறபடும. இவ வுணாசசி உணடானுலும அதைப பிடிகக ஒரு நுணணுடி தான வேணடும

ஸரயூ அணணு பேன ஆகமுடியாது. அவருடைய நீணட உடலில இருககும இதயமும உடல போனற அளவையே கொணடது. கஷடபபடுபவன ஒருவன வருவான, தன துனபஙகளைக கூறுவான. அவனுககுக் கடவுளைப்போல உடனே உதவி செயவார. அப்பணத

தைத் திரும்ப வாங்க வேண்டிய சமயத்தில, கடன் வாங்கியவன கணகளில நீர்பெருக அவரெதிரே உடல நடுஙக நிறபான தெய்வமபோல அவா மனம இளகி விடும வட்டியைபபற்றி என்ன கவலை? சில நாடகளில அசலே போயவிடும. இபபொழுது அவரே கைமாறறுக கடன வாங்கிககொண டிருந்தார.

வெள்ளமும பூகமபமும அவருடைய வயலகளையும, வீட்டையும அழிததுவிட்டன அணணு கொடுககல-வாஙகல வியாபாரம போனபிறகு வீட்டையும, வயலையும நனகு கவனிததிருந்தால, இன்று அவர இருககும இநதப படுமோசமான நிலையிலிருநது தமமைக் காததுககொண டிருககலாம இதனுல அவரை வேலைசெயய மனம இல்லாதவா என்றே, சோமபேறி என்றே, மநதமான வா என்றே நினைககலாகாது அவா இதறகு நோ எதிரிடையானவா கெட்டிககாரா, உறசாகி, வேலை செய்யககூடிய மனிதா. ஆனுல என்ன செயவது? அவருககுப பிறா வேலைகளைச செயவதறகே நேரம் இலலையே!

கஙகோபாயின வீட்டில குழநதைககு உடல நல மிலலை மருததுவரை அழைகக யாா போவது? ஸரயூ அணணுதாம! ஹிரதாவுககுக கடைததெருவில் நநது சில சாமானகள வாஙகிவர வேணடும. அவன யாரை அனுபபுவான? ஸரயூ அணணுவையே? ராமகுமாரின மாமன அவரது ஊரில கடும நோயபபட்டுள்ளாா என்று செயதி வநதுள்ளது அஙகே யாரை அனுபபுவது? ஸரயூ அணணுவைத தவிர வேறு யாாதான அவவளவு வேக மாகச செலவாா? பரமேசுவரனுககு ஒரு பததிரம ரிஜிஸதா ஆக வேணடும சாட்சி யாா? ஸரயூ அணணுவே! ஒருவருடைய வீட்டில் கலயாணம, பாராயணம, ஜபம நடககினறன. ஸரயூ அணணுவிறகு நிமிஷநேர ஓய்வுகூட இலலை. எவராவது இறநதால, அது நள்ளிரவாகததான இருககட்டுமே. அதறகுக கோடித்துணி வாங்கும பொறுபபு ஸரயூ அணணு

வினுடையதுதான் இவ்வாறு ஊரார் அனைவரின வேலை களையும தம தலைமேல போட்டுககொணடதால, ஸரயூ அணணு, தம சொநத வயல்களையும, வீட்டையும நாச மாககிக கொணடதோடு நிறகவிலலை. இநத வயதில தம உடல வலிமையையும இழந்துவிட்டார பகலோ இரவோ வெயில எரிககும நடுபபகலோ, இருணட நளளிரவோ ஸரயூ அணணுவின 'ஸேவாஸதன'ததின வாயிறகதவு எபபொழுதும் திறநதுதான இருககும விகடர ஹியூகோ தமது அமரசிருஷடியாகிய 'லே மிஸரபிளே' என்ற புததகததில 'மருததுவர வீட்டின கதவு எபபொழுதும மூடியிருததல ஆகாது. பாதிரியின கதவு எசசமயததிலும திறநதே இருகக வேணடும' என்று கூறியுளளார ஸரயூ அணணுவிடம ஐயமின்றி இவவிருவரின பெருமைகளும ஒருஙகே குடிகொண டிருநதன.

என்னுடைய தாழநத அபிபபிராயததில ஸரயூ அணணுவின பணபுகள அனைததும மேறகொளளத தககவை; பினபறறததககவை எனபது மாததிரம அலல; வணஙகவும தகுநதவை, வழிபடத தககவை. அவரைக காணுமபோதெலலாம இவறறை அறிநத என தலை தானுகவே அவரடிகளில தாழும. ஆனுல இமமனித ரதனததிற்கு உலகில எவவளவு மரியாதை உளளது எனபதைப பாரககுமபோது என மனததில மிக அதிக மான வேதனை உணடாகும.

சாதுவாக இருபபதால ஏமாநது போவதறகு ஓர உதாரணம சொலகிறேன இது நடநது பல நாடகள ஆயின எனககுக கொஞசம பணம ஓர அவசரத் தேவைககு வேணடியிருநதது ஸரயூ அணணுவிடம பணம இருநதது. என கஷடததை அவர் எபபடிச சகிபபார? அவர் பணம கொடுததார நானும செலவு செய்துவிட்டேன். ஆனுல் இனறுவரையில திருபபிக கொடுகக முடியவில்லை. பணம் என்னவோ வநதது. ஒரு ரூபாய் வநதால் இரண்டு ரூபாயககுச் செலவு உடன

வந்தது. ஸரயூ அண்ணாவிற்குப் பணத்தைத் திருப்பிக் கேட்பது என்ற கலையே தெரியாது. அவருடைய பணம் எங்கே போகப்போகிறது? 'அவசியம் ஏற்பட்டால, கேட்டால் திருபபிக கொடுததுவிடலாம்' என்று நானும் நினைத்துக்கொண டிருநதேன. ஆனால் அன்று அவா சொனன செய்தியைக் கேடடுத திகைத்துப் போய் விட்டேன்

இதனிடையில் அவருக்குப் பணம் வேணடியிருந்தது. ஆனால சஙகோசத்தினால எனனிடம அவா கேடகவிலலை முனனால் அவரிடம கடன் வாஙகியிருநத ஒரு சேடடிடம சென்றார். பலவகையான வியாபார முறைகளால இனறு அந்தச சேட ஒரு மிகபபெரிய முதலாளியாக இருககிறாா அவா தாமதியாமல் அணணாவிறகுப பணம கொடுததுவிட்டாா. ஆனால் அண்ணா அங்கிருநது புறப பட்டதும, ''உஙகள பணம எஙகும போகாது, ஆனாலும் ஓர் ஆதாரம வேணடுமே'' எனறாா சேட ''எனன ஆதாரம? நான தயார்'' எனறாா அணணா, பணததைத துணியில முடிநதுகொண டாகிவிடடது இனி அதை அவிழ்த்துத தரமுடியாது ஸேட கேடபதற கும சமமதிககாமல இருகக முடியாது ''இலலை, ஒனறும இலலை, காகிததததில வெறும அடையாளம செயதுகொடுஙகள சட்ட பூாவமான கடனபததிரம தஙகளிடம் என்ன செய்யும?'' எனறாா சேட. ஸரயூ அணணா அபபாவிபோல மைபபெடடியில கடடைவிரலை ஒறறியெடுத்துக காகிததததில அடையாளம செயது கொடுத்தார். ஒரு நவீன அனடோனியோ, ஒரு புதிய ஷைலககின் கையில தனனைப பணயம வைததுவிடடு வருவதுபோல வநதாா

இபபொழுது அநதச் சேட, ''சீககிரமாகப பணத தைக கொடுஙகள, இலலாவிட்டால் வழக்குத தொடரு வேன'' எனகிறார். அவா எத்தனை ரூபாயககு வழககுத தொடருவாரோ, யாா கணடது? ஸரயூ அணணா அநாதைபோல பேசிககொண்டாா. நான் அவர்

முகததை வியப்புடன நோககிககொண டிருந்தேன. ''நீஙகள ஏன இததகைய பிழையைச செயதீர்கள?'' என்று கேட்டேன இககேளவிககு, ''நான என்ன செயவேன? பணம வாஙகிவிடடேன'' எனபதைத தவிர அவர் வேறு என்ன விடை கூறககூடும?

ஸரயூ அணணுவுககு ஐநது குழநதைகள பிறநதன. எலலாம பெணகளே அவருடைய மனைவி உயரததில அவருககு நோ எதிரிடையானவள மிகக குள்ளமாக இருபபினும, குணஙகளில அவரையே ஒததிருநதாள. சீககிரத்திலேயே ஓா ஆணமகவைப பெறலாம என்ற ஆசையுடனே இறநதுவிட்டாள இநத ஆசை ஸரயூ அணணுவைக கவலையுறச செயததா என்று சொலவதற கிலலை தமமுடைய பெணகளிடதது மிகுநத அன்பு பாராட்டினா என வீட்டில உள்ள என மககளும அவருடைய தோளகளினமீதே தஙகள குழநதைப பருவததைக கழிததிருககினறனா 'பெணகள, தஙகள கணவா வீடு சென்றுவிடுவாாகள. ஸரயூ அணணுவின அடையாளம ஒன்றுவது எஙகள அககமபககததை அணி செய்யாதா?' என்ற நினைவு மனததில எழுநததுமே எஙகள குடுமபம முழுவதிலும ஒருவகையான துயரம பரவும அவா மனைவி இறநததும என சிததி, ''ஸரயூ மாப்பிளளைககுததான அபபடி என்ன வயதாகிவிடடது? இவா என மருமகளைவிட நானகு வயதே மூததவா பின ஏன இவா மறுமணம புரிந்துகொளளக் கூடாது? வமசததை நாசமடைய விட்டு விடுவதா?'' என்று கூறக கேட்டேன இனனொரு நாள பாாததால என தானதோன்றி மனைவி, ''இலலை, நீஙகள மணம புரிநதுகொணடுதான ஆகவேணடும'' என்று அவரிடம சணடையிட்டுககொண டிருநதாள.

''நான் கலயாணம செயதுகொளள வேணடியது தான அதனால சாமாவுக்குப் (எனககு) புது அணணியைப பரிகாசம செயயும மகிழசசி கிட்டுமலலவா?'' என்று சொலலிவிடடு, என்னைப் பாாததுமே ஸரயூ

அண்ணு விழுநது விழுநது நகைக்கத தொடஙகினர். என் மனேவி சிறிது சஙகோசபபட்டாள, பினபு நகைத தாள நான இருவரையும பாாததுப் புனமுறுவல செயதுகொண டிருநதேன்.

பல போ இவரைப பைததியமெனறு நினைநது ஏமாறற முயலகினறனா. இவவளவோடு நிறருபாயின இதைப பொறுததுக்கொளளலாம இதுமட்டும அலல அவரைச சஙகடஙகளில மாட்டிவிட முயறசிகள நடை பெறும எதிர்பாராது சிக்கல்களில சிககிககொணடால, அவா துடிபபதைக கணடு மககள மகிழவா. இபபடி யாலை அவறறிலிருநது அவரை விடுவிப்பதெனகிற பேசசு ஏது?

சில நாடகளுககு முன நடந்த செயதி இது ஒரு நாள ஸரயூ அணணு என முன வநது நினறா. நான ஏதோ படிததுககொண டிருநதேன. தலையைக குனிநதவாறே, ''உடகாருஙகள, அணணு'' எனறேன ஆனால அணணு உடகாருவாரா என்ன? அவா பேச விலலை. கணகளிலிருநது நீர் பெருகியது இரணடாம் முறை கூறிய பிறகும அவா நினறுகொண டிருநதவே நிமிாநது அவரைப பாாத்தேன அவருடைய முகத தைப பாாததும திடுககிட்டேன செயலிழநது போனேன ''என்ன செயதி,'' எனறேன மிகுநத ஆறுதல கூறி, வறபுறுததியபின அவா நா அடைநது அவரது வீட்டில ஒரு சிறு நிகழசசி நடநதுவிடடது எஙகள ஊரிலே அதைபபோனற பல நிகழசசிகளைப பனமுறை நான கணடிருககிறேன ஆனால எவரும அதைபபறறிக் கவலைபபடடதிலலை அவசியம ஏறபட டால அவைகளை ஒரு வகையாகச சரிபபடுததி விடு வாாகள எவனேனும அவறறைப பெரிதுபடுததத விருமபினால மககள் அவனைப பயமுறுததி வைபபாா' கள ஏன? இததகைய சமபவஙகள மிகப பெரியவாகள வீடுகளிலதான நடககும அவர்களிடததில லக்ஷமி மட்டும அலல, தூககையும இருந்தாள செலவமும,

பலமும இருந்தன. ஆனுல ஸரயூ அண்ணு பொது மககளுககு உழைததுத்தானே இநநிலேககு வநதிருக கிருர்? அவா பணததால ஒருவரையும வசபபடுதத முடியாது; பலததாலும எவரையும அசசுறுதத முடியாது. அபபடி இருககையில ஏன அவரை வேதனேயுறச செயயககூடாது? ஏன அழவைககக கூடாது? நான அவரைத தேறறினேன. அவருககுச சிறிது தைரியம ஏறபடடது. அவா சென்றுவிடடாா ஆனுல இரவு முழுவதும, உலகினரின நனறி கெட்ட தனமையை நினேதது நான நிமமதியாக உறஙகவிலலே.

மங்கர்

உருண்டு திரண்ட உடல, இடுப்பில அரைககசசை; தோளில கலப்பை; கையில சிறுகழி, முனனால இரணடு எருதுகள. தன குரலாலேயே எருதுகளை அவன ஓடடுவான என வயல பககமாகவே அவன தினநதோறும போவான. எனக்கு ஞாபகம் தெரிநததிலிருநது நான மஙகரை இதே உருவத்திலதான் பாாததிருககிறேன. இனறும எனக்கு அபபடிததான தோனறுகிறது.

ஆம, எனக்கு ஞாபகம வருகிறது, கலபபைககுப பதிலாகச சில சமயம அவன தோளமேல ஏறும பேறு எனககுககூடக கிடைததிருககிறது. ஆனால இததகைய சநதாபபஙகள மிகக குறைவாகவே கிடைககும. ஏனெனில, பெருமபாலும அவனைப போனறோருக்குக இயல பாகக குழநதைகளிடததுள்ள அனபு அவரிடததில இலலை அவனைக கணடால குழநதைகள ஓடிவிடுவாாகள இனறு மஙகா தன பலமெலலாங குனறி, உடல தளாநது போனதும, குழநதைகள அதறகுப பழி வாஙகுவது போல தஙகள சிறு கமபுகளால அவனைச சீணடிவிடடு ஓடுவாாகள. அவன அவர்களைக கோபிககுமபொழுதோ, அவாகளை அடிப்பதறகாகத தன கைததடியைத தேடுமபொழுதோ, ஆத்திரமுறறுத திட்டுககளைப் பொழிய ஆரமபிககுமபொழுதோ, அப்பிளளைகள உரககச சிரிகக ஆரமபிபபர், அவனுககு மேலும் கோபம் மூடடுவா.

குழநதைகளிடததில அவனுககு இபபடி வெறுபபு ஏறபடக காரணம என்ன? ஒருவேளை இதறகாக இருக குமோ? அவனுககுப் பிராப்தம ஒரே மகனதான. அம் மகனும் வளாந்து பெரியவனாகும முனபே போயவிட டான எஞசிய ஒரு மகளும் ஒரு நொண்டி. அவளுடைய கலயாணததில் தன் சக்திக்கும மேறபட்டே

செலவழித்தான். ஆனால் ஒருமுறை தன துன்பத்தின் கொடுமையால் தன் மகள் வீட்டிற்குச சென்ற பொழுது மருமகன அவனை நடத்திய வ்கை, மானமுள்ள மஙகரை அஙகிருந்து சொநத வீட்டிறகு விரட்டியது.

ஏழைகளுக்குக கூடவா மானம்' ஆனல மஙகரிடம் அது இருநதது மஙகா எபபொழுதும யாருடைய பேசசையும பொறுததிலலை. தனனைவிட எவரையும் பெரியவனுக நினைததே இலலை. மஙகா என பாட்டனுருக்கு மரியாதை செயவதுணடு, அவரது முதுமை காரணமாக என தநதைமேலும் அவனுகக விருபபம் உணடு, அவரது நல்ல இயலபு காரணமாக ஆனல் எனனுடைய சிறிய தநதையரை அவன எபபொழுதும் தனககுச சமமானவாகளாகவே கருதி வநதான் என னையோ நேறறுவரை, 'நீ' என்றே அழைத்து வநதான: மங்கரைத திட்ட யாருககுத் தைரியம் உணடு? மறறக குடியானவாகளைத் தினந்தோறும திட்டுவதுபோல் இவன விஷயததில நினைக்க முடியுமா எனன?

ஏன் அபபடி? அதறகு முககியமான காரணம் மஙகரின கட்டுவாயந்த உடலதான். அதறகும மேலாக அவனது உழைப்பினல் வரும் வருமானம அவனது நாணயம் அவவருமானததை இனனும் உயாததியது. மற்றவா பதது ஸென்ட் நிலத்தை உழும் நேரத்தில மஙகா பதினைந்து ஸென்ட் நிலததை உழுதுவிடுவான. அதிலும் முதல் உழவிலேயே புல்லெலலாம் அறும்படியாக நன்கு உழுவான் நாளைககு எநத வயலை உழ வேணடுமென்று மஙகரிடம சொலல வேணடிய அவசியமே இல்லை. அவன முதலநாள் மாலையே வயலகளைச சுற்றி வருவான எஙகே கண்கள பதிகினறனவோ அங்கே கலபபையை எடுததுககொணடு அதிகாலையிலேயே செனறுவிடுவான் உழும்பொழுது யாரும மேற்பார்வை பார்ககவேணடிய அவசியமிமிலலை மற்ற உழவாகளின் பின்னே நிலச சொந்தக்காரர்கள கையில தடியை எடுத்துக்கொண்டு செனறு அவாகளை விரட்டி

யும, அவாகள் சரியாக வேலே செயவதிலலே இனறை வேலேயை நாளேக்கு ஒததிப் போடுவாாகள. அவவழகக மெலலாம் மஙகரிடததில காணமுடியாது. காவல் காகக ஆள வேண்டுமா? வளரும பயிாகளுககோ, காயநத வைககோலுக்கோ, களததில பயிாக கட்டுகளுககோ, தானிய அமபாரங்களுக்கோ, எதற்கு வேணடுமாஞு லும காவல காககும் பொறுபபை மஙகரிடததில ஒப படைததுவிட்டுக கவலேயினறித தூஙகலாம்

இபபடி வேறு ஒருவன எங்கே கிடைப்பான? இப்படி இருககுமபோது ஏன் அவனுக்கு மரியாதை செயயலாகாது? ''மஙகா உழுபவன அல்ல, உழவன வேடததில இருப்பவன, அவன ஓா உழவன போலச சில சமயம கோபித்துக்கொளவதும உணடு அவ னுடைய கோபததை எல்லோரும தலேயிலே ஏறறுக் கொளவா ''அவனுடைய கோபம நமமுடைய லாபம'' எனறு என தநதை சொல்வார்.

சிறசில வேளேகளில் பேச்சு முறறியும விடும ஒரு நாள பேசசு வலுததுவிடடது மறுநாட் காலே மஙகர் கலபபையை எடுததுச செலல வரவிலலே. எங்கள் வீடடா ரும அவனேக கூபபிடவிலலே பணம இருநதால உழுவ தறகு ஆளா கிடைககமாட்டான? ஒரு புது உழவனேக கொணடுவநது உழவு நடநதது. மறறொரு சூடியானவன மங்கரிடம வந்து, ''மஙகா, பாாததாயா? அவாகள் வேறு ஓா உழவனே ஏறபாடு செய்துகொணடுவிட்டாாகள அவா களிடம பணம் இருக்கிறது. ஆயிரம் உழவாகள் அவாக ளுககுக கிடைப்பார்கள. அப்படியே உனககும் உடல பலம் இருக்கிறது ஆயிரம நிலச சொநதககாராாகள உனககுக கிடைப்பார்கள. வா, நமது ஏரை ஓட்டு; நீ கேட்கும கூலியைத தருகிறேன'' என்று கூறினுன்.

''என தலே வலிக்கிறது'' என்று அவனுககு மங்கா பதி லளிததான. என் சிற்றப்பா வேறு வழியின்றி அழைக்கச் செலலும வரை அந்தத தலேவலி இருந்தது. ஏனெனில் நானகு நாட்களிலேயே மங்கரின பெருமை தெளிவாகிவிட்

டது மற்றவர்கள் உழுததில் எருதுகளின் கழுத்துப் புண்ணாகி விட்டது. அவைகளின் கால்களில் தாறு பாய்ந்துவிட்டது. வயல்களில் கலப்பைகள் உழுதன என்பது உண்மை தான். ஆனால் மண் புரளவில்லை, புழுதி ஆகவில்லை. அப்படியும் வரப்பின்மீது உட்கார்ந்து நாள் முழுவதும் உழவனை விரட்டிக்கொண்டே யிருந்தால், ஏதோ பத்து வெண்ட் நிலம் உழுதாகும் அவ்வளவுதான். மங்கரின்றி வேலை நடவாது.

சிற்றப்பா மங்கரின் வீட்டு வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தார். மங்கர் உள்ளே வீட்டில் உட்கார்ந்திருந்தான். மங்கரின் மனைவி பகோலியா, "எஜமான் நின்றுகொண்டிருக்கிறார். போய்ப் பாருங்கள்" என்று மங்கரிடம் கூறினாள். மங்கர் சிற்றப்பாவுக்குக் கேட்கும்படியாக, "எனக்குத் தலைவலி என்று சொல்" என்றான்.

"ஐயா, இவர் தலைக்குச் சிறிது தலைவலித் தைலம் தருமாறு அம்மாவிடம் சொல்லுங்கள்" என்று பகோலியா சிரித்துக்கொண்டே உரைத்தாள்.

"நீ என்னைப் பரிகாசமா செய்கிறாய்?" என்று மங்கர் கோபக் குரலில் கேட்டான். "மங்கர் வா, அப்பா, நமக்குள் ஏதாவது நடக்கத்தான் நடக்கும். மன்னித்து விடப்பா" என்று பணிவுடன் சிற்றப்பா புகன்றார்.

"போங்கள், நான்கு நாட்களாக உழுதவர்களையே கொண்டு உழுதுகொள்ளுங்கள். என்னை அழைத்துப் போய் என்ன ஆகப் போகிறது? பாதி ரொட்டி மிச்சமாகும்" என்று மங்கர் கூறினான். இவ்வாறு பணிந்து வேண்டுவதும், அவன் விடை கூறுவதுமாக எல்லாம் நடந்தன. கடைசியில் கலப்பையைத் தூக்கிக்கொண்டு மங்கர் முன்னே செல்ல, பின்னால் சிற்றப்பா நடந்தார்.

அரை ரொட்டி மிச்சமாகும் என்றானே; அது உங்களுக்குப் புரிந்ததா? அது மங்கரின் தனிப்பட்ட உரிமை. கிராமத்தில் மற்ற உழவர்களுக்கு ஒரு ரொட்டி கொடுத்தால், மங்கருக்கு ஒன்றரை ரொட்டி கொடுக்கவேண்டும். அந்த ரொட்டியும் நல்ல மாவினால் செய்யப்பட்டிருக்க

வேண்டும. நனருக வெந்திருக்க வேணடும். அதறகுத் தொட்டுககொள்ள ஏதேனும் கூட்டோ, கறியோ அவ சியம இருக்கவேணடும ஏனெனில மஙகா எவரிட மிருநதும உபகைககூடக கேட்கமாட்டான மங்க ருடைய நிபநதனேகள அனேததும பூாத்தியாகிககொண்டு வருகினறன

ஆனல இநத ஒனறரை ரொடடியையும, அவனே சாப்பிட்டுவிடுவானெனறு நினேககாதீாகள தன மனேவிக கென்று எடுத்துச செலவானு? அதுவும இலலே பாதியை இரு துணடுகளாகச செயது, இரணடு எருதுகளுககும தினனக கொடுபபான். இவவாறு பாதி ரொட்டி மறு படியும் எஙகள வீட்டிறகே திருமபி வநதுவிடும ஆனல இந்த ஒனறரை ரொடடியில பேரம ஒனறும செயய முடி யாது. ''மஹாதேவா என முகததைப பாாததுககொண டிருககையில நான உணபதா? இது நடககலாமா'' என பான. மஙகருககு அவை எருதுகள அலல, சாக்ஷாத மஹா தேவரேதாம.

இரணடொரு முறை பேசசு மிக முற்றிவிட்டது மஙகா அதனுல எங்கள ஊரைவிட்டே போயவிட்டான. ஆனல் ஊரில இருக்கும் வரையில மஙகா பிறருககு ஊழியம் செயயப் போகவிலலே வேறு ஊரிலும அவனுல இருகக முடியவிலலே மூனருவது ஊரையும் பாாததான கடைசியில அலேநது, திரிநது எஙகள ஊருக்கே திருமபி வநதான் ஒரு வேளே எங்கள வீட்டைப்போல அவ வளவு மதிப்புத தரககூடிய இடம் வேறு எங்கும கிடைகக விலலே போலும. மங்கருககு இயலபாகவே முனகோபம அதிகம். யாரிடமும் குழைந்து குழைநது பேசத தெரி யாது. ஒட்டிக்கொளளவும தெரியாது பேசசு வெட்டு ஒன்று, துணடு இரண்டாகவே இருககும. அபபடி இருந்தும் ஆரம்பம் முதல மங்கர் எனனே அனபுப் பாாவையே பாாத்துக்கொண் டிருந்தான். ஒரு வேளே என் தந்தை அவனே அதிகமாக மதித்து வந்ததாலோ என்னவோ! இபபொழுதும அவன்—'' என் மனததுக்குப

பிடிதத எஜமான் இருநதார. அவர இறந்தார. அதோடு என அதிருஷடம போயிற்று'' என்று கூறுகிறுன.

நான சிறுவயதிலிருநதே அநாதை. தாய இறநது விட்டாள. தநதையும வானுலகடைநதார. அப் பொழுது மஙகா தனது புனிதமான தோளை எனக்குக் கொடுததான. நான கொஞசம பெரியவன ஆனதும் பாட்டி வீட்டுககுப் போக வர இருநது, பிறகு அஙகேயே வசிககத தொடஙகுகையில மஙகாதான என்னை அஙகே அழைததுச செலவான நான குதிரை மீது ஏறிச செல வேன. மங்கா பரிசுப பொருளகளையும, என புததகங களையும எடுததுககொணடு, குதிரையின கடிவாளததைக கையில பிடிததபடி முனனுலே நடபபான மேடு, பளள மான இடததில நான குதிரையின மேலிருநது கீழே விழுநதுவிடா திருப்பதறகாகப பககததிலே வநது ஒரு கையினுல என்னையும பிடிததுககொளவான. அவனுடைய பலமுளள கைகளின மிருதுவான ஸபரிசம இனறும என் நினைவில இருககிறது

நான பெரியவன ஆக ஆக, எஙகள வீட்டுத தொடாபும எனககு அறறுககொணடே வநதது மஙகா கூறுவதைபபோல நான எஙகள வீடடிறகே விருநதாளி யாகிவிடடேன ஆனுல, நான வீடடிறகுச செலலும இரணடொரு நாடகளில மஙகரை அதே பழைய தொழி லிலும அதே பழைய உருவததிலுமே வழககமாகப பாாததேன

மஙகருககுத துணிகளிடம வெறுபபே இருந்து வநதது எபபொழுதும இடுபபில லஙகோடு மட்டும கடடிககொண டிருபபான. அவனுககு எததனையோ ஆடைகள் கிடைததுளளன. கோவாததன பூஜையனறு ஒவ்வொரு வருஷமும ஒரு புதிய ஆடை வாங்கிக் கொளளாமல அவன மாடுகளின கொமபுகளில மணி களைக கட்டுவானு எனன? மேலும தநதையும் சிற்றப்பா வும ஆணடில எப்பொழுதாவது பழைய ஆடைகளைக் கொடுபபது வழக்கம். என் கலயாணததினபோது மஙக

ருக்குச் சாய வேட்டிகளும் ஒரு புதிய சட்டையும் அளித் தார்கள். இடுப்பில கட்டும் அநத ஆடைகள் அவ னுக்குத் தலையணிகளாகவே பயன்பட்டன. அவற்றை அவன முண்டாசுபோலத் தலையிலே சுற்றியிருப்பான. சட்டை' அதை அவன் எப்பொழுதேனும் என் உறவினா களுக்குச செயதி கொண்டு சென்றால அணிந்துகொள் வான. இபபடி அவன அநேகமாக ஆடையிலலாத உடம புடன்தான் இருப்பான். அவனுடைய உடமபு அந நிலையில மிக்க அழகுடன இருப்பதாகவே நான கூறுவேன. மங்கருடைய சரீரம் அழகானதே என்று இன்று ஒரு கலைஞனது நோககோடு சொலகிறேன்.

அவன கறுப்புததான் - ஆனாலும் அழகே. 'அழகு என்பது நிறமும் அலங்காரமும சோந்த ஒரு கூட்டம்' என்று நினைபபவாகளின் சுவையுணாவை என்னால புரிநது கொளள முடியவிலலை இப்படி மரியாதை இலலாமல நான கூறுவதறகாக மனனிப்புக் கோர இன்னும சிதத மாகவிலலை மங்கரின கருவண்ணமேனி, முழுமையாக மலாசசி பெறற மனித வடிவத்துக்குச் சிறநத எடுத்துக் காட்டு. இடைவிடாத உழைப்பு அவனது தசையையும, எலும்புகளையும இயற்கையாக வலுவடையச செய் திருந்தது பயிலவானகளிடம் உளளதுபோல இயற்கைக் குப புறமபான வளாச்சி அவற்றில இலலை. முழஙகால, மார்பு போன்ற எலலாவறறிலும் எநத அளவுக்குக செழுமையும உறுதிவும் வேணடுமோ அநத அளவே இருந் தன. எங்கும அவசியமற்ற சதைப்பிடிப்போ சதையே யில்லாத எலும்போ காணபபடவில்லை நன்கு அமைநத உடம்புககுமேல இயறகையான நிலையில அமைந்த சாதாரணமான தலை. மங்கரின் உடலைப்பறறிய ஞாபகம் வருமபொழுதே, இயற்கையான உடறபயிறசியை'ஆதரிக் கின்ற மிஸ்டா மூலரின் உருவத்தின் ஞாபகம் எனக்கு வநதுவிடும. பயிலவான்களுக்கு அவனிடம் உண்டான ஆசைகள நிறைவேறாமற போனதில் ஆச்சரியம் ஒனறு மிலலை.

ஆனால இனறு அநதச் சகதி, இலலை; அந்த உடற் கட்டும இலலை. முன்பு ஜிருநத மங்கர் இப்பொழுதிலலை. முன்பு தனது கடும் உழைப்பினால அவன், வறுமை தன்னை நெருஙக வொடடது செயது வந்தான. ஆனால் வயதின் தளாச்சியிலிருநது தனனைக காத்துக்கொளள அவனால இயலவிலலை. வயது ஆக ஆக அவன கொஞசம் கொஞ்ச மாகத தளாவடைநது வந்தான. சதைப்பிடிப்பு அற்று எலுமபுகளே உருவமாயுளள எருதினமீது எந்தச் சுமையை ஏறறமுடியும?

அவனுடைய உடலின தசைகள் மட்டும் சுருஙகி விடவிலலை. எலுமபுகளுஙகூட உலர்நதுவிட்டன. இன றுளள அவனது உடல அந்தப் பழைய சரீரத்தின வெறும நிழற சிததிரமாக இருக்கிறது முதுமைககுரிய பாதுகாபபு எதையும அவன செய்து வைத்துக்கொளள விலலை 'நாளை எனபது பறறிய கவலை நமககெதறகு?' எனறிருககும் மங்கா, சேமிபபுககு எதிரியாகவே இருந தான முதுமையில உதவச சந்ததியும இலலை. ஆயுதமோ பாதுகாபபோ அறற இநதப் போர்வீரனுககு வயது எவவளவு கொடுமைகள் செயய முடியுமோ, அவவளவை யும செயதது. மங்கருககு வயதாகிவிட்ட காரணத் தால ஏா ஓடடச சகதி இலலாமற் போயிறறு அதனால சில நாடகளவரை அவனுககுச சில சிலலறை வேலைகளைக் கொடுததுவந்தனா. ஆனால இதுவும வெகு நாட்கள நடைபெறவிலலை. இபபொழுது ஒரே ஒரு வழிதான் மிசசம இருநதது. அதுதான அவனுக்குப் பென்ஷன் கொடுப்பது. ஆனால குடியானவருக்குப - உண்மையிலே அனனமிடுவோருககுப் - பென்ஷன் கொடுககு, நமது பாக்யமறற தேசத்தில வகை ஏது? தனிப்பட்டவாகளின கொண்ட இதறகுக் குறுக்கே நிறகிறது. மேலும், மங்க ரிடத்தில எரிந்து போன கயிறுபோலப் பளபளப்பும் சூடும இருக்கின்றன. அதனால தரையாகிய மேகம் அவனை அணுகாமல வெகு தூரம் விலகிச் சென்று கொணடே இருக்கிறது. கருணை முகில, பாராட்டாகிய

குளிர்ந்த சூழ்நிலையை விரும்புகிறது. ஆனால மஙகரின் அகராதியில அது இலலவே இலலே. இதறகுப பதிலாக இன்றுகூட அதே பிடிப்பறற பேச்சுககளே இருக்கின றன. அப்பேசசுககள் தணணீரை மாத்திரமா, ரத்தத தையுஙகூடச் சுண்ட வைககும். இப்படி இருநதும, சில வேளைகளில வளளன்மையால அவன பயன பெறுவ துணடு. சாதக படசியின தாகம் அதனால ஒருகால தீரலாம். மங்கரின முதுமைப் பாலைவனததை அதனால நனைகக முடியாது. மஙகருடைய மனைவி இலலாவிடடால அவனுடைய இநத எலுமபுகளின சிததிரஙகூட நமககுக் காணக கிடைககாது எனறு உறுதியாகக கூறலாம.

அவனுடைய மனைவி - பகோலியா? மஙகரின துணை. நாவல பழ நிறம. கரு நிறம எனறு சொலலி அவளை அவமானப்படுததுவானேன? அவாகளுககு இரு குழநதை களே பிறநதனா அதனால தாய்மை எனற அழகிய பெயரைத தாஙகிப பெணமையை அழிககும அழிவி னினறு அவள பெரிதும தபபிவிட்டாள இநதக கார ணததாலதான மஙகா ஆடிப போயவிடடாலும, பகோலியா நடமாடிககொண டிருககிறாள இரணடு உயிாகளையும் காக்கிறாள். ஆனால இதுவும எதததனை நாளைககு? அவவேழை பகோலியாவும நாளுககு நாள் மெலிநது வருகிறாள.

பகோலியா, மங்கரின லட்சிய மனைவி உடலமைப பில மட்டுமனறு, இயலபிலுங்கூட. அவள அலடசிய மாகப் பேசிய நாட்களும உணடு, குதிததுச சென்ற நேர மும உண்டு. வமபை விலைக்கு வாங்கமாடடாள, வநத வமபையும் விடமாட்டாள். அவளைச சீணடுபவா கரு நாகத்தின் படத்தினமீது கால வைத்தவாகள ஆவார் கள. ஆனால பகோலியாவினிடததில் வெறும சீறல மட்டுமே இருந்தது, கடியும விஷமும் இருந்தன என்று சொலவது பெருத்த அநீதியாகும.

ஆண்களைவிடப பெணகள தமமை நிலைமைக்குத் தக்கபடி விரைவில மாறறிக்கொளளும் சகதி படைத்த

வர்கள். இதற்கு உதாரணம் இந்தப் பகோலியாவே. மங்கர் இன்றும அதே மங்கர்தான். பேச்சில ஒட்டுதல இராது. ஆனல் பகோலியா முன்னிருந்த பகோலியா அலல. ஒருவருடைய குழநதைக்கு விளையாட்டுக் காட்டு வாள், ஒருவருககு மாவு அரைததுத் தருவாள். வேறு ஒருவருக்கு வரட்டி தட்டிக் கொடுபபாள். மற்ருருவ ருக்குத தணணீர் கொணடுவந்து கொட்டுவாள கிடைதததைக்கொண்டு முதலில் மங்கருககு உண விட்டுப பின்பே உணணத் தொடஙகுவாள. இவ்வளவு செயதும அவள் எப்பொழுதும் மஙகரின் திட்டுககே இலககாவாள மங்கா தனது வெறி முழுவதையும, பழையபடியே இப்பொழுதும அவளமீதே காட்டி வந்தான

'பகவானின விருப்பம' எனறு கூறி, மங்கா எவ ருடைய நாமததின பலத்தினுல தன துன்பங்களை மறகக முயனறு வநதானே, அதே பகவான வருஷஙகள கழிநத தும, அவனுககு மேலும் துனபததைக் கொடுததான அவனுககுக கடுமையான ஒறறைத தலைவலி வநதது. அவனது கூசசலினுல வேதனை கொணடு இரங்கிய மனங் கொணட ஒருவரிடம் பகோலியா கிராமபு வாஙகி வந்தாள. அதை அரைதது, ஆட்டுப பாலில குழைத்து, நெறறியில பறறுப போட்டாள ''இடது புருவததின மேலும, கணணினமேலும சிறிது போடு'' என்ருன. போட்ட பறறு, முதலில குளிரசசியாக இருந்தது. அத ஞல இவவாறு கூறினன. பகோலியா அவன கட டளையை நிறைவேற்றினள. ஆனல இது எனன? எங் கெஙகே பறறு இருநததோ, அஙகெலலாம ஒரு வகை யான எரிசசல உணடாயிறறு. எரிசசல ரணமாகியது ரணம ஒரு கணணைப் போககியது. நான அவன வீட்டுக குச சென்றபொழுது, ''சின்னையா, எனது ஒரு கண போய்விட்டது. நான குருடனுகிவிட்டேனே!'' என்று கூறிகொண்டே மங்கர் அழ ஆரம்பித்துவிட்டான. அவன் அழுது நான் பார்த்தது இதுதான் முதல் முறை.

நான் அவனுக்கு ஆறுதல கூறிக்கொண் டிருநதேன. ஆனல எனது. இதயமோ?

'துனபம் தனியே வாராதே.'

சென்ற மாாகழியில நான எஙகள வீடு சென்றேன. காலே வேளே, வெயில கிளமபிவிட்டது நான என நெடுநாளேய வழககப்படி கண்களே மூடியவாறே ரஜாய் மெத்தையிஞல போர்த்துககொணடு படுததுக கிடந்தேன விட்டுவிடடு, 'தம - தம்' எனறு ஏதோ விழுவது போனற சத்தம கேடடது போாவையை முகததி லிருந்து விலககிக கணகளேத திறந்தேன். எதிரே சோளத் தடடுக குவியலுககு அருகே ஒரு கறுதத எலுமபுககூடு, நிறபதற்குப பனமுறை முயறசி செய்துகொண டிருந தது; ஆனல அவவாறு முயலும ஒவவொரு முறையும தவறி வீழந்துகொண டிருநதது 'இவன் மஙகரனமே?' மங்கரின பாதி உடல உணர்ச்சியறறுவிடடதெனக கேள்விப்படடேன "மங்கா, ஏன வீட்டில வீழநது கிடக்கக கூடாது? நலல அடி பட்டிருககுமே" எனறேன "கிடந்து கிடந்து மனம் சலித்துவிட்ட தையா'" எனறு விடையளித்தான" மஙகா

அநதோ, நரமபுகள தளர்ந்துவிட்டன ரதத ஓடடம் சுணடிவிட்டது ஆனல், இபபொழுதும அவ னிடததில, அலேயடங்கிய கடலில் காணபதுபோல, உற சாக அலேகள மெதுவாகத தலே தூக்கிக் கரையை அணுகி யதும சுருணடுவிடுகினறன எததகைய பரிதாபக காட்சி!

ரூபாவின் பாட்டி

மாலை வேளை, நான் பள்ளியிலிருந்து வந்து, கூடத் தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, தயிர்ச் சாதத்தைக் கவளங் கவளமாக விழுங்கிக்கொண் டிருந்தேன் அப்போது எதிர் பாராது திடீரென்று என் மாமி அங்கே வந்து என் தட்டை எடுத்துக்கொண்டு என்னை உள்ளே அழைத் துச் சென்றாள் வாய் பேசாமல் நான் அவளைப் பின் தொடர்ந்தேன் தட்டைக் கீழே வைத்துவிட்டு, ''இங் கேயே சாப்பிடு, வெளியே வராதே- ரூபாவின் பாட்டி வந்துகொண் டிருக்கிறாள் கண் போட்டு விடுவாள்! தெரிந்ததா?'' என்றாள்

நான் எந்த மண்ணாங்கட்டியைக் கண்டேன்! ரூபா வின் பாட்டியைக் கண்டு அஞ்சாதவர் எவர்? அவ ளுடைய பெரிய கண்களைக் கண்டு அலறாத குழந்தை ஏது? அவள் பிசாசுதான் ஊர் முழுவதுக்கும் நன்றாகத் தெரிந்தது இது அவள் விரும்பினால் யாரையும் அழித்து விடக்கூடும் குழந்தைகளின்மீது அவளுடைய கடாட்ச வீட்சண்யம் விழுவது உண்டு. எத்தனை குழந்தைகளை - சிரித்து விளையாடுங் குழந்தைகளை - அவளுடைய பெரிய கண்கள் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டிருக்கின்றன! அவை பெரிய கண்கள்.

ரூபாவினுடைய பாட்டியின் உருவத் தோற்றம் எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? சிவந்த நிறம், நல்ல உயரம், கட்டு வாய்ந்த உடல். எப்பொழுதும் அழுக்கற்ற வெண்மையான ஆடை. அதனூடே அவளது முகம் காணப் போர் மனத்தில் நன்கு பதியும். அவளுடைய பெரிய கண் களில் சிறிதே செந் நிறம் படர்ந்திருக்கும். உடற்கட்டு ஆண்களைப்போல இருக்கும். தவறிப் பெண்ணாகப் பிறந்துவிட்டாள். அவள் பிறந்த ஊரில் பெண்கள் ராஜ்

யந்தான என்று மக்கள் கூறுகின்றனர். அவ்வூரிலிருந்து மகனுககுப் பெண்கொளள வேண்டாமென்று, அவள் மாமனுரை மக்கள தடுத்தனர். ஆனுல், அவா பிடிவாதக் கார மனிதர். அவவூர்ப் பெண எப்படித்தான இருப பாள எனறு பாாததுவிடுவோமே என்று பிடிவாதம பிடித்தார்.

ரூபாவின பாட்டிககுக கல்யாணம ஆகி, இஙகே வந தாள. வந்த சில நாடகளுககுள மாமனுர் இறநது போனுா பின்னும் சில நாட்களில ரூபாவின தாததாவும அவரைப பினபறறினுா. இவவிருவரின் மரணமும எதிர் பாராத வகையில ஏறபட்டன. மாமனுா வயலிலிருநது பிறபகல வீட்டுககு வநதார். ரூபாவின பாட்டி அவ ருககுத தட்டை எடுதது வைததுப பரிமாறினுள. இரணடு கவளங்கள உணடதும வயிறறை எனனவோ செயதது, வலியெடுததது சாப்பாட்டை அபபடியே வைத்துவிட்டு எழுநதுவிட்டார். மாலையில அதே வலி யினுல் இறநது போனுா, ரூபாவின தாததா ஒரு திருமண ஊாவலததிறகுச சென்று திருமபினுா. அதனுல மிகவும் களைத்திருநதாா. புது மனைவி - ரூபாவின பாட்டி - இன்முகததுடன ஒரு தமளர் தணணீா குடிககக கொடுத்தாள அதைக குடித்ததும தலை கனததது! ஜுரம வநதது அநதக காயசசலினுல மூனறு நாடக ளுக்குள மேலுலகடைநதாா.

முதல் சம்பவம் நடந்ததுமே, ஜனங்கள் காதைக கடிக்கத தொடஙகினுாகள இரணடாவது சம்பவம, ''அவள பிசாசேதான; அவளதான இருவரையும விழுஙகி விட்டாள'' எனறு உறுதியாக முடிவுகட்டிவிட்டது

அசசம்பவம நடநது மூனறு நான்கு மாதஙகளுககுப பிறகு, ரூபாவின தநதை பிறநதாா. பாட்டியின் வயிறு திறநதது 'இநதப் பிசாசும தன் வம்சததைத தழைககச செயதுவிட்டது' எனறு உலகம கூறத் தொடஙகியது. மகனை இப்பிசாசு மிகக கருத்துடன வளர்த்துப பெரிய வனுக்கினுள். அவனுக்கு மிகக ஆடம்பரத்துடன் மணமும்

செயவிததாள. இவள பேய அலலவா? மணமான அவ்வாணடு நிறைவதற்குள்ளேயே மகனையும்-நல்ல வாலிபப் பருவததிய மகனையும் - விழுஙகிவிடடாள. அவன் எவ்வளவு அழகாகவும் கடடமைநத உடலுடனும இருந்தான தெரியுமா? குஸ்தி பழகிவிடடு வநதான். இவள் தநத பாலைக குடித்தான; இரதத பேதி எடுததது, சில மணிகளில உயிரை விடடான அவன இறந்த பிறகு இநத ரூபா பிறநதாள். இந்த ரூபா பிரசவ அறையில், 'குவா, குவா' என்று அழுதுகொண டிருககையிலேயே, அவள தாயும மறைநதாள. கடவுளே, இந்தப் பாடடி எத தகைய பிசாசு! பிசாசு முதலில தன வீடடையே அழித்து விடுகிறது

வாலிப மகன் இறநததும, பாடடியினிடம ஒரு புது மாறுதல உணடாயிறறு. அவளுககு எபபொழுதும கண கள சிவநதிருககும; சின்னச சின்ன விஷயஙகளுக கெலலாம கணகளிலிருநது நீா பெருகும, உதடுகள் துடிககும, அவள இரணடு வேளைகளிலும ஸ்நானம செயதுவிடடுப பகவதிககுப பூஜை செயவாள! தூபதீபம காடடுவாள, தூய உடை அணிவாள வாலிபன எவனை யாவது கணடால பாாததுககொணடே நிறபாள்; குழநதைகளைக கணணுல பருகிவிடுவதுபோல நோககு வாள, இவள பேயெனபது நனருகத தெரிநதுவிட்டது' "ஓடுஙகள, ரூபாவின பாடடியிடமிருநது தபபிச் செலலுஙகள" என்று மககள கூககுரலிடடனா

"ரூபாவின பாடடியிடமிருநது தபபிச செலலுங் கள" எனபது சரிதான ஆனுல் எப்படித தபபுவது? நாள முழுவதும ரூபாவை இடுப்பில தூககி வைததுக கொணடோ தோளில போடடுககொணடோ அச் சிறுமியின விரலகளைப பறறிக்கொணடோ இநதத் தெருவிலிருநது அநதத் தெருவிறகும, இநத வீடடி லிருநது அந்த வீடடிறகும வந்துகொணடும போய்க் கொணடுநதானே இருககிறுள அவள' ஒரு விரதம், ஒரு தீர்ததம விடுவதிலலை. ஒவவோர் உறசவததிறகும்

அழைப்பின்றியே ஆஹா! அந்தோ, இந்தப் பிசாசு என்று சாகுமோ? இந்த ஊர் என்று இதனிடமிருந்து விடுதலை பெறுமோ!

மனத்திற்குள் இவ்வாறான எண்ணங்கள் இருக்கும். ஆனால் ரூபாவின் பாட்டி எதிரே வந்ததும் அவளைப் பாராட்டுவார்கள் அவள் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாதே! தன் மாமனார், கணவன், மைந்தன், பேரன் அனைவரையும் ஒரு நிமிஷத்தில் உண்டு ஏப்பம் விட்டவளுக்குப் பிறர் குழந்தைகளிடம் இரக்கம் உண்டாகுமா? பெண்கள் அவளைக் கண்டதும் நடுங்குவார்கள் ஆனால், அவள் அருகே வந்ததும், "பாட்டி!" என்று அழைத்து மரியாதை செய்வார்கள் "இதோ, இவ்வாசனத்தின் மீது அமருங்கள்; சிறிது, 'ஹுக்கா' குடியுங்கள், வெற்றிலை போடுங்கள்; வெளியூரில் இருக்கும் என் உறவினரிடமிருந்து இது வந்திருக்கிறது, சிறிது உண்ணுங்கள்" என்றெல்லாம் உபசரிப்பார்கள் பாட்டி சில உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொள்வாள், சிலவற்றை ஏற்க மாட்டாள். அவள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அதைச் சாதாரணமாக நினைக்கமாட்டார்கள் அந்த நிராகரிப்பு, மக்கள் மனத்தில் அச்சத்தைப் புகுத்திவிடும் பிறகு, அவர்கள் குடும்பத்தில் ஓர் ஆண்டு அல்லது ஆறு மாதங்களுக்குள் எவருக்காவது ஏதாவது ஏற்பட்டால் பாட்டியின் மணடை உருளும்

இந்தப் பேயை ஓட்டுவதற்கு எத்தனையோ மந்திரவாதிகள் வந்தார்கள் "பேய் என் எதிரே வந்ததுமே நிர்வாணமாக ஆடத் தொடங்காதா? பேயின் தலையில் தானாகவே நெருப்புப் பற்றி எரியாதா? பேய் ரத்தம் கக்கத் தொடங்கும்; அது பைத்தியம் பிடித்துத் தனக்குத் தானே உளறத் தொடங்கும்" என்றெல்லாம். அந்த மந்திரவாதிகள் பெருமை பேசிக்கொண்டனர் அவர்கள் வந்தனர், தாந்திரிகர்கள் வந்தனர்; மந்திரம் போட்டனர்; வேப்பிலை அடித்தனர்; செக்குமரம், *செம்பரத்தம்

* இதைச் செம்பருத்திப்பூ என்றும் கூறுவர்.

பூ, கடுகு எண்ணெய், தவளையின மணடை ஓடு, புலிபபல் எலலாவற்றையும் சேகரித்தார்கள்; பம்பை கொட்டினா; பாட்டுப பாடினர்; உடுக்கை தட்டினர்; தெயவங்கள வந்தன, பூதங்கள தோனறின, தேவிகள விஜயம செய் தனா! ஆனால் ரூபாவின பாட்டிககுப பைததியம பிடிக்க விலலை; நிா வாணமாக அவள ஆடவிலலை; அவள உடலில கொப்புளங்கள உணடாகவிலலை மந்திரவாதிகள போனாாகள தாந்திரிகர்கள, ''அபபா, இது பெரிய பேய்! தேவியின அருள இலலாமல இதை ஒட்ட இய லாது'' என்று கூறிச சென்றுவிட்டாாகள சில மநதிர வாதிகள இதற்காகப பணமும பறிததுச் சென்றனா ஆனால ரூபாவின பாட்டி அபபடியேதான இருநதாள

நான பெரியவனானேன, எழுதப படிககக் கற்றுக கொணடேன; ஆங்கிலப் படிபபு எனககுப பூதம, பிசாசு முதலியவற்றின மீதிருந்த நமபிககையைப போககியிருந தது மந்திரம போடுவதில நமபிககை இலலை ''இது குருட்டு நமபிககை ரூபாவின பாட்டியைத் தபபாக எண ணிககொண டிருக்கினறனா அநத அபாககியவதியின் வீட்டில ஒனறனபின ஒனறாக எதிாபாராத மரணங்கள் நோநதுவிட்டன அதனால அவளுடைய புத்தி பிறழநது விட்டது கணகளில உளள சிவபபோ தணணீரோ அவளுடைய பேய்த்தனமையைக குறிபபன அலல இரங்கததககக நிலைககு அவை அடையாளம குழநதை களைப பாாதது, சீராட்டி, வாலிபாகளைக கூாநது நோககி தன் வாலிப மகனை நினைககிறாள, அலலது அவனை மறகக முயலுகிறாள அவள பூஜை, பாராயணம அனைததும் இதற்காகச செயயப்படும செயலகளே உலகததில பூதம என்று ஒரு பொருளே இலலை பேய பிடிததல எனபதெலலாம் தவறான பேசசு'' என்று நான சொலலத் தொடங்கினேன் ஆனால என பேசசைக கேட்பவர் யார்? ஒரு நாள என மாமன மனைவி, இப்பேசசைக் கேட்டு, ''ஆம, உனக்கெனன, உனக்கு இந்தப் பேய் பிசா செல்லாம் பொய்தான் கடவுள் உனககு நீண்ட ஆயுளை

அளிககட்டும். ஆனல் இப் பேயினல் குழந்தைகளைப் பறிகொடுத்த - உயிரோடு பறிகொடுத்த - தாயமார்களைக கேள. சிரிப்பும் விளையாட்டும் நிறைநதிருந்த வீடுகள மயானமாயினவே, அவ வீட்டுககாரர்களைக கேள'' என்று வருந்திக கூறினள

இதைச சொல்லுகையிலேயே அவளுடைய கண களில நீர நிரமபின சில சூடான நீர்ததுளிகள தரையின்மீது சிநதின. அவள பினனும பேசலானள

''அநதப் பககத்து வீட்டுககாரியைப பறறிய விஷயம தெரியுமா? அவளுடைய மகள கையுங குழந தையுமாயப் புக்ககத்திலிருந்து வநதிருநதாள ஒருநாள அவளுடைய ஆறு வயதுப் பையன கூடததில விளையாடிக கொணடிருந்தான அநதப பையனதான எவவளவு அழகாக இருநதான்! பிரம்மா, தன கையாலேயே சிருஷ்டித்ததுபோல இருநதான கணடவரெலலாம மோகித தனா பல நாடகள இஙகே கூட வந்திருநதான பிடிவாதம பிடித்து என தோளமீது ஏறி உடகார்நதான் தயிா வாஙகிக குடித்தான். மழலை பேசினன சிறு சிறு பாலமணம மாருப பறகள. சிரிததால உளளமெலலாம குளிரும, புனனகை பாரிஜாத மலரை நினைவூட்டும. அப்படிபபடட பையனை .

''ஒரு நாள அபபையன கூடததில இருககையில இப்பிசாசு அஙகே நுழைந்தது இதே பிசாசு, இது போலவே கணணீாவிடடு, உதடடை அசைததுக கொணடு, ரூபாவின கையைபபறறியபடியே வநதது. இவளைப பாாத்ததுமே, அக் குழநதையின் தாயககு முகம சுணடிவிடடது குழந்தையின பாட்டி பயநதாள. குழநதையை மறைவாகக கொண்டுபோக வேணடுமென்று விரும்பினள ஆனல் அக் குழநதை மறைவாக வைககக்கூடிய குழந்தையா? துறுதுறுப்பான விஷமக்காரக குழநதை. வேகமாக ஓடிவநது, இவள் தோள்மீது ஏறிககொண்டது. ஏறிக்கொணடு, இவள மயிரைக கோதவும கழுத்தை ஆட்டவும தன் சிறிய காலகளால

இவளை உதைக்கவும் தொடங்கியது. குழந்தையின விளையாட்டினல் இப்பேய்ச்சி நகைத்தாள். உலகம இவள் புன்னகை பூப்பதை அப்பொழுதுதான முதல முறையாகக் கணடது பிறகு, இவள் குதிரைபோல மணடி போட்டுக் குழநதையைத் தன முதுகினமேல ஏற்றி வைததுககொணடு, வெகு நேரம வரை குதிரை விளையாடடுக காட்டினள். அடிககடி அணைததுககொண டாள 'இத்தகைய குழநதை வேறு எதையும பாாத்த திலலை' என்ருள. 'அநதோ எனது. ' என்று பேசசை முடிககாமலேயே புலமப ஆரமபிததுவிட்டாள இவள அழுவதைப் பாாதத குழநதை, இவளைச சீணடி விளையாடி, இவள அழுகையை நிறுததியது இநதப பேய, 'ஆயிரஙகாலம வாழநதிருககட்டும இக குழநதை, உனக்கு இததகைய பொற்சிலைகள பல உணடாகட்டும பெணணே'' என்று ஆசீாவாதஞ செய்துகொணடே வீடு சென்ருள

''இதற்குப பிறகு என்ன நடநதது தெரியுமா' சில நாட்களுககுப் பிறகு, குழநதைககுக காசநோய வநதுவிட்டது அவனுடைய அழகு, அநத உருவம், அநதச சிரிபபு எலலாம போயச சருகாகிவிட்டான குழநதை இரவும, பகலும முனகிககொணடே யிருநதான அவனைக கணடோரெலலாம கணணீா விட்டனா ஒருநாள கணணீா வெளளததைப பெருககச செயதுவிட்டு அவன ஐயோ!''

''அன்று அககுழந்தையின தாயை நீ பாாததிருநதாயாஞல்' அவவேழை பைத்திய மாகிவிட்டிருநதாள குழநதையின பிணததைப பற்றிக்கொணடு விடவே இல்லை அவளிடமிருநது குழநதையின உடலைக கேட்டு வாங்க' யாருககுத துணிவிருந்தது. கணணீா வற்றிப போய்த தீக கொழுந்தாக மாறிவிட்டது. அவள கணகளிலிருந்து கனற் பொறிகள் வெளி வநதுகொண டிருநதன. பால குடிககும் குழநதையைப்போல, அக குழநதையைத் தன் மார்புடன் இறுக அணைததுக்கொண் டிருநதாள

கொஞ்சிக்கொண்டே, குழந்தையின் வாயில தன. மார் பைத திணிகக முயன்ருள அவன பேசாமல இருபபதைக் கணடு, ஒவவொரு சமயம் கூசசலிடுவாள அப்படிக் கூச்சலிடுகையில, அவள இதயம வெடித்துகொண் டிருப்பதுபோலத் தோனறும கேடபோரின இதயங் களும வெடிககும ''

மாமியின் இதயமும பிளப்பதைப பார்த்துக் கொணடே இருநதேன நான கதையை அவள சொறக ளால முடிககவிலலே அநத முடிவு கணணீாப் பெருக் கிஞல ஏறபட்டது.

மாமியின் குழநதையையும், இவளதான் வாயில் போடடுககொண்டுவிடடாள இதை அவள வாயால சொல்வதிலலே அவளுடைய பரிதாபம நிரமபிய முகத் தின் ஒவவோா அசைவும கண்ணீரின் ஒவவொரு துளி யும இதைக் கூறிககொண டிருநதன இநதப பீடை பிடிததவளுககுக் குழநதையை விழுங்கியும திருப்தி உணடாகவிலலே மாமியை வறறல் மரமாககிவிடடாள. அதன பிறகு ஒரு பிளளேகூட உண்டாகவிலலே. எததனேயோ ஜப தபஙகளுககுப் பிறகு இரணடு பெண களே பிறந்தனர்'

மாமியைப்பற்றிச் சொலவானேன? ஒருநாள மாமா வுஙகூட என் பேச்சுககளேக கேடடுக கோபங கொணு டாா தாமே தமது கணகளால் பார்தத ஒரு நிகழ்சசியை அவர் கூறிஞர்

''அதோ, அந்த மேடு தெரிகிறதல்லவா: அஙகே ஒரு குறவன் வசித்து வந்தான் வயதானவன் அவனுககு இரணடு பிளளேகள இருநதாாகள. வீடடில் மனேவி, நாடடுப பெணகள. இரு பிளளேகளும நன்ருகச சம் பாதிபபாாகள; உடறகட்டுள்ள வாலிபர்கள கிழவனும நலல குணசாலி, சில நாடகளுக்குளளேயே, கிராமததாா அவனேப்பறறி அறிந்துகொணடனர் அநதக குடுமபத தினா, தஙகள உழைப்பிஞல் சமபாதித்தனா; சாப்பிட்ட னா, நலல சுபாவமுளளவாகள், ஒருவருடனும சணடை

சச்சரவு இல்லை எல்லோரையும் மகிழ்விக்க முயன்றனர். எல்லோருடைய வேலையையும் செய்தனர்.

''ஒரு நாள் அந்தக் கிழவி - உங்கள் ரூபாவின் பாட்டி - அவர்களிடம் சென்று, 'இன்று சற்று என் வேலையைச் செய்து தாருங்கள்' என்றாள். கிழவன் அவளைப் பார்த்ததுமே வணங்கினான் உட்காருவதற்குக் கோரைப் பாயை எடுத்துப் போட்டான் கிழவி உட்கார வில்லை 'குறவன் எலும்புகளைத் தொடுபவன்; நான் பிராமணத்தி' என்றாள் கிழவன் ஒன்றும் சொல்ல வில்லை வணக்கத்துடன், 'இன்று வேறு ஒருவரிடம் வந்து வேலை செய்வதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன், நாளைக்குத் தங்கள் வேலையைச் செய்துவிடுகிறேன்' என்றான் கிழவி, 'இல்லை, இன்றே என் வேலை முடிய வேண்டும்' என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள் இடை யிலே பெரிய மகன், 'எலும்பைத் தொடும் குறவன் தங்கள் வீட்டிற்கு வந்து அதைத் தீட்டாக்கலாமா?'' என்று கேட்டான் கிழவிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'நீ என்னை அவமானம் செய்கிறாய் நான் யாருமற்ற அநாதை என்றுதானே இப்படிப் பேசுகிறாய்? என் னிடத்தில் உனக்குப் பயம் இருக்குமா? என் மகன் மட்டும் உயிரோடிருந்தால் ' என்று பொரிந்து தள்ளினாள் கிழவி முதலில் இடி இடித்தாள்; இப்பொழுது மழை பொழிந்தாள் கிழக்குறவன் செய்வதறியாது, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, 'இதோ வந்துவிட்டேன் நாங்கள் எல்லோரும் வருகிறோம் அந்த ஐயாவின் வேலை நாளைக்கு ஆகட்டும் இன்று உங்கள் வேலைதான்'' என்று மிக்க வணக்கத்துடன் சொன்னான் பிறகு, கிழவி ஏன் அங்கு நிற்கிறாள்? வீடு திரும்பிவிட்டாள். இந்த வழியாகத் தான் அவள் சென்றாள் நான் பார்த்தேன் அவளுடைய உதடுகள் வேகமாகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தன; கண் கள் சிவந்திருந்தன, முன்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். பின்னாலேயே கிழவன் ஓடி ஓடி வந்துகொண்டிருந்தான். கிழவனைத் தடுத்து நிறுத்தி,

நான விஷயம் என்னவென்று கேட்டேன அவன எலலா வறறையுங் கூறினன். அவன நடுஙகிக்கொண டிருந் தான. 'பாபூ, நான பிளளை குட்டிககாரன என்ன நடககுமோ, தெரியவிலலையே'' என்றன

''அன்று இரவே, அக்கிழவனின மூதத மகனைப் பாமபு தீணடிவிட்டது இதை நமபுகிறயா? உன ஆங கிலப படிபபு இதறகு என்ன விளககம கூறும்?

''காலையில பாாததேன; அந்தோ! அநத வாலிபன தன நினைவின்றி வீழ்ந்து கிடககிறன உடல முழுவதும் நீலம பாயநதிருககிறது, வாயில நுரை தபபுகிறது, பக கதது ஊாகளில இருநதெலலாம விஷ வைததியாகள வநது கூடியுளளனா ஒருவா, உரகக மநதிரம ஜபிததுக் கொணடிருககிறா, ஒருவா வேபபிலை அடிததுககொண டிருககிறா. ஒருவா, ஏதோ வேரை அரைததுக குடிககச செயயும முயறசியில ஈடுபட்டிருககிறார்; மறறெருவா, அவனுடைய மூககருகே எதையோ கொணடுபோய மோநது பாாககச செய்கிறா எப்பொழுதாவது ஒரு சமயம கணகளைத திறககிறன, இருநதிருநது கைகால் களை உதைததுக்கொளகிறன, பிறகு அசையாமல இருநது விடுகிறன அசையவிலலை; கண கொட்டவிலலை, கடைசி யில உயிரே இலலை. கிழத தநதை மாாபைப பிளநது கொளளுகிறன; தமபி பெருஙகுரல எடுததுப புலமபு கிறன. தாய, மனைவி இவாகளின நிலையைபபறறிக கூறுவானேன? 'நாஙகள என்ன செயவோம! பாமபின விஷமாயிருநதால இறங்காதா என்ன? இது மனிதரின விஷம! சரியான நடு நிசி வேளையில மநதிரம போட் டிருககிறாகள. இறஙகிவிட்டால் எழுநது ஓடுவானே' என்று வைததியாகள கூறினாகள. கிழவனுககு அதற் குப் பாககியமில்லை சிறிது சிறிதாக, நாஙகள் பாாத துககொண் டிருக்கையிலேயே, அநத வாலிப மகனின் உயிர் பிரிந்துவிட்டது. மறுநாளே அக்கிழவனின் குடும பம முழுவதும அநத ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டது.

''அபபா! இவள் கிழவியல்ல; யமன! மனிதபபிறவி

யல்ல, பெண் நாகம்! நடமாடும் பிசாசு! பிராமணத்தியாக இல்லாதிருந்தால் இவளை உயிரோடு புதைத்து விடலாம். அதனாலே ஒரு பாவமும் வராது'' என்றார்.

நான் பேசாதிருந்து விட்டேன். நம்பிக்கையை யுக்தி வாதத்தால் அசைத்துவிட முடியுமா?

* * *

அன்று சிவராத்திரி விழா; தாங்க முடியாத கூட்டம். குழந்தைகள், வாலிபர்கள், முதியோர், சிறுமிகள், பெண்கள், கிழவிகள் யாவரும் கூடியிருந்தனர். பரமசிவனுக்கு அபிஷேகம் திருமஞ்சனநீர், அக்ஷதை, வில்வம், மலர், பழம் எல்லாவற்றையும் அவர்மீது சொரிந்தனர். இந்த ஒரு நாள் விழாவில் ஊர் சுற்றுதல், சாமான் வாங்குதல் எல்லாம் நடைபெற்றன. ஒரே நெரிசல். நீங்களாகச் செல்லவேண்டியதில்லை. கூட்டத்தில் கலந்து விட்டால் போதும். தாமாகவே ஒரு மூலைக்குச் சென்று விடலாம். குழந்தைகளும் பெண்களும் மிகுதி. அவர்களுக்குத் தகுந்த வியாபாரப் பொருள்கள் ஊதல்கள், பலவகை வாத்தியங்கள், ரப்பர் விளையாட்டுச் சாமான்கள், துணியால் செய்யப்பட்ட சாமான்கள், பல நிறங்கள் கொண்ட மிட்டாய்கள், பிஸ்கோத்துகள், 'லெமன்', ஸிந்தூரம், கண்ணாடி வளையல்கள், சரிகைக் கரைகள், கண்ணாடி, சீப்பு, சோப்பு, மலிவான 'எஸென்ஸ்', வண்ணப் பொடிகள் எல்லாம் இருந்தன. எங்கே பார்த்தாலும் விலை கூறும் வியாபாரிகளின் சத்தம். ஆபரணங்கள் உரசும் சத்தம். வளைகள் மோதும் ஒலி. புடைவைகளின் சரசரப்புகளிடையே நகைப்பின் ஒலி.

ஓரிடத்தில் நாட்டியம் நடந்துகொண்டிருந்தது. மற்றோரிடத்தில் ரங்கராட்டினத்தில் சிறுவர்கள் ஆடி மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

திடீரென்று ஒரு புறத்தில், ''பைத்தியம்-பைத்தியம்-பைத்தியம்!'', ''விடு-விட்டு விடு'', ''பிசாசு-பிசாசு பிசாசு!'', ''கொல்லு-கொல்லு!'' என்ற கூச்சல்கள்.

ஒரு மாது ஓடினாள்; பாதி உடைதான் அணிந் திருந்தாள். அவள் குற்றுயிராக ஓடினாள். மக்கள் அவளைத் துரத்தினார்கள். என்ன விஷயம்?

விழாவிற்கு வந்த ஒரு பெண் தன் குழந்தையைத் தோழியிடம் விட்டு விட்டுச் சாமான் வாங்கச் சென் றிருந்தாள். தோழி சிறிது விளையாட்டுத்தனமுள்ளவள்; உறுதியான மனமுடையவள் அல்லாள். அவள் சிவப்புத் தடியில் மிட்டாயைச் சுற்றி விற்பவனின் பேச்சில் தன்னை மறந்தாள். "மிட்டாய், மிட்டாய், பம்பாய் மிட்டாய், வாயில போட்டால் கரையும் மிட்டாய்" என்று அவன் கத்தினான். அப்போது குழந்தை அவள் கையை விட்டுவிட்டு மெதுவாகக் கிளம்பி, கிலுகிலுப் பைக்காரனின் பக்கத்தில் போய்விட்டது. தோழியின் கவனம் மிட்டாய்க்காரனிடமிருந்து திரும்பியதும், கவலை கொண்டு குழந்தையைத் தேட ஆரம்பித்தாள். ஒரு கிழவி அக்குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கிலு கிலுப்பையைக் காட்டி, மிட்டாய் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கக் கண்டாள். அவள் உருவந்தான் எவ்வாறு இருந்தது! கந்தல் துணி; அழுக்கடைந்த உடல்; கலைந்த கூந்தல்; சிவந்த கண்கள், நீண்ட கால்கள்! அவ ளைக் கண்டதுமே தோழிப் பெண் வீறிட்டாள்-"பிசாசே கிழக் கோட்டானே!" என்று கத்தினாள். "ஆ, என்ன சொல்லுகிறாய்?" என்றாள் கிழவி ஆனால் அந்தப் பெண், "பிசாசு-பிசாசு-பிசாசு?" என்று கூச்சலிட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். கூச்சலைக் கேட்டுக் குழந்தை சிணுங்கத் தொடங்கியது. கிழவி குழந்தையைத் தோளில் தூக்கிக் கொண்டாள். இதைப் பார்த்த அத்தோழி, கிழவியின் அருகே சென்று, குழந்தையை அவளிடமிருந்து பிடுங்க முயன்றாள். ஒரே குழப்பம். ஒரே கூச்சல், ஒரே கூப்பாடு.

இப்பொழுது குழந்தை தோழியின் மடியில் இருக் கிறது. குழந்தை அடிக்கடி கிழவியின் பக்கம் பார்த்து, "பாட்டி, பாட்டி" என்று சொல்லுகிறது போலும்!

அவள் மடியில் அமர விரும்புகிறதுபோலும்! ஆனல் யார் அதைக் கவனிப்பவர்.

கிழவி ஓடிச சென்றுகொண் டிருககிருள். பெணகள், குழந்தைகள், பெரியோர் எலலோரும அவ ளைத் துரத்துகினறனா. சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு அவள நிற்கிருள; பல்லைக் காட்டுகிருள. கைககளைக கூபபு கிருள, சிற்சில சமயம் கோபித்துக் கறகளை எடுக்கிருள். அவள் கற்களை எடுககத்தான் எடுக்கிருள ஆனல் மககள அவளமீது கற்களை எறிகினறனர்.

இவ்வாறு ஓடுகையில அவள ஓரிடத்தை அடைந் தாள். அங்கே முனனல ஒரு கிணறு இருநதது. அதன் கைபபிடிச சுவா இடிந்து போய்விட டிருந்தது. ஓடு வதில குழமபியிருநத அவள மனம் அககிணற்றை நினைககவிலலை தடால எனறு அக் கிணறறில் வீழ்நது விட்டாள.

கூட்டம மேலே செலலாது நினறது ''சாகட்டும'' எனருன ஒருவன அவாகளிடம கொடுமை மாறிக கருணை உதயமாவதறகுள அவள 'ஜலஸமாதி' அடைந்து விட்டாள

இது அவளுடைய பிணம. யாருடையது? கிழவியி னுடைய பிணம; ரூபாவினுடைய பாட்டியின பிணம!

அவள இஙகே எஙகே வநதாள? ரூபாவின் கலயா ணத்தை மிகவும ஆடமபரததுடன நடததி வைததாள அவள்; தன சொதது முழுவதையும விறறு நடத்தி வைத்தாள். எனறு, ரூபா கணவன வீடு செனருளோ, அன்று மாலையே அவள வீட்டைவிட்டுக கிளமபிவிட டாள எஙகே? யாருககுத தெரியும? இததனை நாடக ளாக அவள எஙகெல்லாம சுறறிவிட்டு, இநத விழா வுககு வந்திருககிருளோ? ஏன? ரூபாவைக காணபதறகா? அவள குழநதையைப் பாாப்பதற்கா? அவள எடுத்துக கொணட குழநதை ரூபாவின குழநதையா? தான யாா என்று அது ஏன் கூறவிலலை? இநத் ஆராயசசியை விட்டு விடலாம்.

வெகு நாட்களுககு முன ரவீநதிரரின கதை ஒன றைப் படிததேன. ஓா உயா குடுமபப பெண காலரா வில இறநதுவிட்டாள. அவளை எரிபபதறகுச சுடுகாட டுக்கு எடுததுச் சென்றனர். சிதையைக கொளுதத ஏற பாடு செயகையில மழை வநதுவிட்டது. சிதையை விட்டுவிடடுப பககததிலிருநத மாநதோபபிறகுள ஒனங கள மறைநதுகொணடனா. இருணட இரவு. மழை நின்றதும் வநது பாாததால் சிதையில பிணததைக காணவிலலை. நரிகள தின்றிருககுமோ? தேடியதெலலாம வீணுகிவிட்டது. ஆனுல தஙகள கவனமினமையால பிணம காணுமற போயவிடடதென்று யஜமானரிடம் எவவாறு சொலலுவது? சுமமாவாவது சிதையில நெருபபை வைததுவிடடுச சென்றுவிடடனா. அநத ஏழைப் பெணணே மழைததுளியால உயிாபெறறுச சிதையிலிருநது எழுநதாள. நாள முழுவதும வயல்களில மறைந்திருநதாள. உயா குடுமபப பெண. இரவு வநத தும் வீடு சென்று கதவைத் தட்டினுள. அவள குரலைக கேட்டு மக்கள ஓடினா தாய வீட்டுககுச சென் ருள, அங்கும பிசாசு என்ற பயம. சகோதரியின இல லத்தை நாடினுள அஙகும, பிசாசுதான கடைசியில அவள தனனைக கங்கையின மடியில அாபபணிதநதுக கொணடாள.

ரூபாவின பாட்டியும் இவவாறே உலகததின் அப வாதததிறகுப பாததிரமானுளா? சமபவஙகள அவளுககு எதிராகச் சதி செய்தன. மககள அவளைக கொலை செய்து விட்டனா.

தேவன்

தபேஸர் அணணாவின தோட்டததில் சீமைக் கொய்யாமரம ஒன்று இருந்தது அதன முதல் கன்று சீமையிலிருந்து வநததா அல்லது வேறு எங்கேனு மிருந்து வநததா என்று சொலவது இயலாத காரியம். புது ஜாதிப பொருள்களுககு, அதிலும சிறப்பாகச் சின னவையாக இருந்தால அப்பொருளகளுக்கு முன், 'சீமை' என்ற அடைமொழி சேர்ககப்படுவதை நான் கிரர்மப் பகுதிகளில கணடிருககிறேன். சிறிய நாயகள், 'சீமை நாயகள்' ஆகியிருககும. 'டொமேட்டோ, சீமைத் தக்காளி யாகியிருககும.

இநதச் சீமைக கொயயாமரம நாடடுக் கொய்யா மரங்களைவிடச சிறியது இதன கிளைகள மெலிந்து வளைநதிருககும இலைகள் கருமபசசை நிறம. மிகவும பளபளபபானவை, சிறியவை பழம, பெரிய பாககை விடப் பெரியதாக இராது. பழுதததும பால போன்ற வெணணிறங் கொளளும, ஆனால உள்ளே சிவந திருககும்.

சிறு பையனகளாகிய நாஙகள இதனமீது எப்படிப பாய்வோம தெரியுமா, எஙகளிடமிருநது இமமரததைக காககத தபேஸா அணணா ஏன்ன பாடு படுவார!

''தேவா, பார்ததாயா நீ? சீமைக கொயயா எப் படிப் பழுத்திருககிறது, பார?''

''ஒரு வாரததை சொல, உடனே பறிதது விடு கிறேன, பார ''

''அடே, தபேஸா அண்ணா காலை முறித்து விடுவார.''

''அட, ரொமப முறிக்கிறவாதான் அவர்?

அவன அமமைப் போலப பாயநது சென்றான. மரங்கள, புதர்கள இவற்றின மறைவில் மறைந்து

கொண்டு, குனிந்தும் ,நிமிர்ந்தும் ஊர்ந்தும் மெதுவாக அச்சீமைக் கொய்யாமரத்தின் அடிக்குச் சென்றான் பிறகு குரங்கைப்போல் - அல்ல, அணிலைப்போல் அவன் சடசென்று மரத்தினமேல ஏறிவிட்டான். அவனுடைய சிறு கைகள பரபரவென்று கொய்யாப் பழங்களைப் பறித்துக்கொண் டிருந்தன. இங்கே என் நாவில் நீர் சுரந்து கொண்டிருந்தது.

கைக்கெட்டியது வாய்க்கு எட்டவில்லை. தேவன் மெதுவாக மெல்லிய கிளையில் ஏறி நழுவுவதுபோல் மேலே சென்றான். நான் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். அவன் ஒரு தாவுத் தாவி ஒரு பழத்தைப் பறித்துக்கொண் டிருந்தான். திடீரென்று அவன் ஏறியிருந்த கிளை முறிந்துவிட்டது. இடக்கையால் அவன் பறறிக்கொண் டிருந்த மெல்லிய கிளையால் அவன் முழுப் பாரத்தையும் தாங்ககககூடவில்லை அதைப் பற்றிய வாறு அவன் தரையின்மீது தடாலென்று வீழ்ந்தான்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டுத் தபேஸர் அணணு தம காவல் குடிசையினின்று கோலை எடுததுக்கொண்டு புறப்பட்டார். தேவன் ஒரு நிமிஷங்கூடக் கீழே உட்கார வில்லை. வேகமாக எழுந்து நின்றான். கால்கள் முதுகில் பட ஓடினன். கிழவா தபேஸா அணணு எவ்வளவு தூரம் ஓடுவாா? வசவுகளைப் பொழிந்துவிட்டுத் தோட்டத்திற்குத் திரும்பி வநதுவிட்டார்.

நான வேறு வழியாகச சென்று அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டேன். அவனுடைய சடடையின இரண்டு பைகளிலும் பழுதத கொயயாப பழங்கள, இலைகளுடன் ஒளிர்ந்துகொணட டிருந்தன, ''இநதா, தினனு'' என்று அவன தன கையைக் கோட்டின பையில விட எணணினன். அடே, இது என்ன?

அவனுடைய வலககை உயிரில்லாததுபோல். தொஙகிககொணட டிருந்தது. முழங்கைப் பூட்டு நழுவிவிட்டிருந்தது கை, இரண்டு துண்டுகள் ஆகி மேல் தோலிஞல் மட்டும் ஒட்டிக்கொணட டிருப்பதுபோல்

தோன்றியது. தேவன் ஓடுகின்ற, வேகததில் அதைக் கவனிக்கவே யில்லே. இப்பொழுது அவன் இதை உணர்ந் ததும் வலியினுல கத்துவான் என்று நினேத்தேன. ஆனுல் அவன்—

அவன் சிறிது திடுககிட்டான். சிறிதும் முனகாமல், கொய்யாப் பழஙகளேச் சுட்டிக காட்டிக்கொண்டே, ''தேவா, உன் கை முறிந்துவிட்டதே!'' எனறேன.

''அது கூடிவிடும்'' எனறு அதை லட்சியம் செய்யா மலே சொன்னுன். தன அங்க வஸதிரத்தைக் காட்டி, ''கொஞசம் இதனுல் கையை என கழுததில சோத்துக் கட்டிவிடு'' எனருன்.

முறிந்த கையை அஙக வஸதிரத்தால் கட்டி, தூககுப்போல அவன கழுத்தில் தொங்கவிடும்போது எவ்வளவு வேதனேப்படடேன! ஆனுல அவன், ''ஊம'' கூடக் கொட்டவிலலே. ஆம், அவன கணகள மாததிரம் சற்றே சிவந்துவிட்டன. ''எப்படி இருககிறது? வலி தெரியவில்லேயா?'' எனறு கேட்டேன்.

''ஏன் தெரியவிலலே? அபபா! ஆனுல கததுவதால் எனன ஆகும? அதனுல வலி குறைந்துவிடுமா எனன?'' என்றுன அவன உதடுகள துடிததுககொணட டிருந்தன.

*   *   *   *

நாற்புறங்களிலும் ஒரே பச்சை வயல்களில் சோளம், நெல், கோதுமைப் பயிர்கள் இவை அசைநதாடிக கொண டிருந்தன. சாலேகளிலும வழிகளிலும பலவகை யான புறகள முளேத்திருந்தன. மரஙகளில் அழுககினறித தூயனவாக இருநத இலேகள் மனத்தைக் கவர்நதன. வீடுகளில் சுரை, பூசனிக கொடிகள் படர்ந்திருநதன.

இந்தப் பசுமையில் கிருஷண ஜயநதி வநதது. மாந தோப்புககளில ஒட்டு, மல்கோவா, ருமானி முதலியவை மாறிவிட்டன. ஆனுல் இப்பொழுது வேறு சிலவகைப் பழக்கொத்துககள் ஆடி அசைநதுகொண் டிருநதன. வயல்களில் சோளக கதிர்கள் பால் பிடித்துவிட்டன.

தோட்டங்களில கொய்யாமரக கிளைகளில் பழஙகள நிறைநதிருந்தன. பலகாரததிறகு இப்படிப்பட்ட நல்ல சௌகரியம் எஙகே கிடைககும? பகல முழுவதும விரதம்; சிறு பையனகளாகிய எஙகளுககு ஜனமாஷடமி-கிருஷ்ண ஜயந்தியைவிடப பெரிய விரதம எது இருக்கக்கூடும? எங்களில பெரும்பாலோா விரதம இருப்பவரே

தோட்டத்தில உளள மணடபத்தில விரதத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள நடைபெற்றுக்கொண டிருந்தன கூடியிருநதவா ஆரவாரம் செயதுகொண டிருநதனா. பலவகையான பிரஸாதஙகள சிததமாகிககொண் டிருந்தன கொததமலலியை வறுதது *'பஞ்ஜனி' செய் வதறகு ஏறபாடு செயதுகொண டிருநதனா அதன மணம, அநத மணடபததிறகுச சிறிது தொலைவில மரத் தில ஊஞசல கட்டி ஆடிககொண டிருநத சிறு பிளளைக ளாகிய எஙகளைப பைததியமாக அடிததன 'எப் பொழுது சூரியன மறைவான, நடு இரவு வரும, சநதிரன உதிப்பான, எபபோது கிருஷண பகவான அவதாரஞ் செயவாா, பஞ்ஜனியைக கவளங கவளமாக எப பொழுது உணபோம்?' என்று எங்களுககு உணடான ஆவலை எப்படி வருணிப்பது?

நாங்கள் ஏழெட்டு ஆண பிளளைகள இருநதோம. இரணடொரு பெணபிளளைகளும இருநதனா, தேவனும இருந்தான. அவனைத் தவிர வேறு எவனதான மரத்தின மேல ஏறிக் கயிறறைக் கட்டுவான? அவவளவு வேகமாக ஆட்டுவான்?

அவன வேகமாக வீசி-வீசி ஆட்டுவான. சில பொழுது பாடுவான் சிலபொழுது உரத்து நகைப்பான்

''பாமபு, பாமபு!'' என்று ஒரு பெண கத்தினள. தோடடததை அடுதத மூங்கிறபுதரில ஒரு ஜோடிப் பாமபுகள் இருபபதாகக் கேளவிப்பட டிருக்கிறோம்.. ஆனால இந்த நடுபபகலில இத்தனை போ கூடி ஆரவாரம செயதுகொண் டிருககையில பாமபு வரும் என்று நாங்

* பஞ்ஜனி - ஒருவகைப பிரசாதம.

கள கறபனைகூடச் செயததில்லை. ,அந்தப பெண் கத்தி யதும, அவள் காட்டின இடததைத எலலாரும் நோக்கி ேனும். ''ஐயோ!'' எனறு அனைவரும் கூசசலிட்டனர். சிலா தமமை அறியாமலே ஓடினா நாஙகள் எலலோருமே பயந்துவிடடோம. ஒருவேளை, மேகமே இலலாமல் கதிரவன கிரணஙகள வீசியதால, தாங்க இயலாத சூட்டிலை தத்தளிதத பாமபு, தனது புறறிலிருந்து வெளி வந்து சந்தடியறற குளிாநத இடத்தைத தேடிச் சென்றது போலும!' சில குழநதைகள கூசசலிட்டுககொணடு ஓடிய தும, அவர்கள சத்தததைதக கேட்டு அபபாமபு அப்படியே நினறுவிடடது. நினறு தலையைத் தூககி நனருக எங்களைப் பாாககு விருமபியது. அபபா, அதன உருவம! இரணடரையடி நீளத்திறகுக் குறைவிலலை. இலைகளின ஊடே புகுநதது. தனமீது படிந்த சூரிய கிரணங்களால அதன கோதுமை நிற உடல பளபளததுககொண டிருந்தது. அது படததை விரிததுககொண டிருநதது. படம நானகு அஙகுல அகலத்திறகுக குறைவாக இராது. இரணடு அழகிய சிறு கணகள ஒளி வீசிககொண் டிருந்தன. நாககை நீட்டி, நீட்டி உளளே இழுததுககொண டிருநதது.

'என்ன செயவது?'' என்ற கேள்வி கூட எழவேயில்லை. அதறகுள தேவன் ஒரு தடியை எடுததுககொண்டு அப் பாமபை நோககிச சென்றுகொண டிருக்கிறன். நான அவனைத் தடுகக விருமபினேன். உலகததிலேயே மூனறரை வீரர்களதாம உளளனர் எனறு கேளவிப் படடிருககிறேம் ஒனறு எருமை, இரணடாவது பன்றி, மூனருவது பாம்பு; அரை வீரன ராஜா ராமசநதிரர் எருமை, பனறி, பாமபு இவைகள நேராகத தாககும். ஒருபொழுதும புறமுதுகு காட்டுவதில்லை. ராமா வீரா தாம. ஆயினும வாலியைக கொலவதறகு அவா மரததின மறைவில அல்லவா மறைநதுகொணடார்? அநத ராஜா ராமசநதிரரைவிடப பெரிய வீராகள மறறவாகள. அவர்களில் ஒருவன எஙகள முனனே இருநதான. அந்த

வீரனைத் தொநததரவு செய்ய எங்கள் சிறு நணபன் தேவன சிறு தடியை எடுத்துக்கொண்டு போனான்.

''அதை விட்டுவிடு, ஓடிப்போ'' என்று நாங்கள் கத்திகொண் டிருக்கையிலேயே தேவன் பாம்பிற்கு ஒரு கோல் தூரத்தில் சென்றுவிட்டான. அவன் தன் அருகே வருவதைக கணடதும், ஒருமுறை பாம்பு தன் படத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு, தலையைத் தாழ்த்திக்கொணடது. அது ஓடிப் போய்விடும் என்று நினைத்தோம். ஆனால், இல்லை. தேவன் அதன் அருகே சென்றதுமே ஒருமுறை ஒருமுழ உயரம் தலையைத் தூக்கியது படத்தை மிகப் பெரியதாக்கிக்கொண்டு வேகமாகச் சீறியது. அச்சீறல் காளியன் கிருஷ்ணனைக் கண்டு சீறியதை ஞாபகப் படுத்தியது சீறித் தலையை இடைவிடாது ஆட்டிக் கொண்டே இருநதது. அது கோபத்தில் நடுங்குவது போல் இருந்தது. ''தேவா, ஓடு!'' என்று நாங்கள் கூக்குரலிட்டோம. ஆனால் அவன் அதன் படத்தைக் குறி வைத்துத தன் தடியை ஓங்கிக்கொண்டு நின்றான். பாமபு ஓர் அஙகுலஙகூட முன்னேறவில்லை; தேவனுடைய கால்களும முனபோ பின்போ நகரவில்லை. அபபோது எஙகள உடலெலலாம் வியர்த்துக் கொட்டியது தேவ னின் கணகள பாமபின கணகளிலேயே பதிந்திருந்தன.

''ஓடு'' எனறு மறுபடியும் கூச்சலிட்டோம. அச் சமயத்தில் தேவன தன தடியைத தயாராக வைததுக் கொண்டு, கணமூடித திறபபதறகுள அதை வீசி எறிந் தான. அது வெகு வேகமாகச சென்று பாம்பின் படத் திற்கு நோ கீழே, நிலததிறகு ஒரு சாண மேலே, அதன கழுததில் - உடலில என்றுதான வைததுககொளளுஙக ளேன்-பட்டது. அடிபட்ட வேகத்தில் பாம்பு படத்துடன புரணடுவிட்டது. ஆனால மறுகணததிலேயே அது சமாளிததுக்கொணடு, திருமபவும உறுதியோடு நினறது. அதன் வாலின சில அஙகுலப் பகுதி மாத்திரமே தரையில் இருப்பது போலவும், மற்றப் பகுதியெல்லாம் எழுந்து நிற்பது போலவும் தோன்றியது. படத்தை விரித்துச்

சீறிக்கொண்டு நின்றது. தேவனின கை இப்போது வெறும் கை. பாம்பு அவன்மேல் பாய்நதால்! அவ்வளவு தான், அவன் கதை அங்கேயே முடிந்துவிடும. யமனின் வாயருகே செல்வதற்கு எவருக்குத் தைரியம் இருக் கிறது? தேவன நின்ருன். அச்சத்தினுல் அவன உடல் செயலற்றுப் பேய்விட்டதா என்ன? ''ஓடு, ஓடு!'' எனறு கத்திஞேம்.

ஆனுல் இது என்ன? உடனே பாம்பு தானே நிலத் தில் விழுந்துவிட்டது. அது விழுந்த சத்தத்தைக்கூட நாங்கள் கேட்டோம. விழுந்த பிறகு அது இடைவிடா மல் தன்வாலே அடிப்பதும், சிறிது நிலத்திலிருந்து மேலே தலையைத் தூககித் தூக்கிப் பெருமூச்சு விடுவதுமாக இருந்தது. அது கீழே வீழ்ந்ததுமே எங்களில சிலருககுத் தைரியம் வநதது.

கழி விளையாட்டுககாக வைக்கப்பட்டிருந்த தடிகளை எடுத்துக்கொண்டு நாங்கள முன்னுல் சென்ருேம. முதல் அடியிலேயே அதன கழுத்தெலும்புகளெல்லாம் முறிந்து விட்டன என்பது தெரிநதது. ஆனுல் பயனற்ற செருக் கினுல் அது நினறுகொண டிருந்தது. செருக்கின் பலததில் முறிநத எலும்பு எவ்வளவு நேரம் கூடி நிற்கும்? அது மறுபடி வீழ்ந்துவிடடது. இப்பொழுது தன் கதியற்ற நிலையை நினைததுத் தலையை ஆட்டிககொண டிருநதது. நாஙகள நெருங்குவதைக கணடு தேவன் எஙகளைத் தடுததான் எஙகள தடியை எடுத்துக் கொணடு அவனே, எப்படி அப்பாமபை ஆட்டஙகாட்டி அடிததான்! தெரியுமா! முதலில இரண்டு மூனறு தடிகளை விடடெறிநதே அடிததான. பிறகு அருகே சென்று அதன உடலிலேயே பல அடிகள் அடித்தான. தடியின் ஒரு முனையை அதன வாயருகே கொணடு செல்வான்; பாமபு கோபத்துடன அதைக கௌவும். தேவன் கலகலவெனறு நகைப்பான் இவவாறு வெகு நேரம் வரை அந்த விளையாட்டு நடை பெறறது. அச்சமயத்தில் தேவனின் தநதை ஒரு புறததிலிருநது

வந்தார. அவருடைய இருமல சத்தத்தைக் கேட்டு அவன திடுககிட்டான். சடசடவென்று பாமபின்மீது அடிகளைப பொழிநது, அதன தலையைக கூழாக்கிவிட்டு, ஆரவாரம் செயதுகொண்டே ஓடிவிட்டான். நாங்களும் அவனுடன ஓடினேம்

*　　*　　*　　*

தேவன படிகக வேணடுமென்று அவன தநதை விருமபினா. கிராமததுப படிபபை ஒரு வகையாக முடிததுககொணடு, அவன படடணததுப் பளளிககும் சென்றுன. ஆனல அஙகே வெகுநாள் இருநது படிகக முடியவிலலை

ஊருககுத திருமபி வநது தனது வீடு, நிலம் இவை களைக் கவனிககத தொடஙகினன. அவன ஒரு புதுவகை யில முனனேறினன. எவனவது சிறிது சீணடினலும் அவனைச சுமமா விடமாட்டாள. பேச்சுக்குப் பதில கைகளாலும கைகளுககுப் பதில தடியாலும் அடிப் பான நாறகால பிராணியாக இருககட்டும், அலலது இருகால மனிதனுக இருக்கட்டும், அவன் கோபத்திற்குப பாததிரமாகிவிட்டால் ஒரு கை பார்ககாமல விட மாட்டான். ஊரில உயரமான மூங்கில மரதது நுனி இலையை அவன பறிபபான. உயர்நத கிளையில இருககும பழததை அவன சுவைபபான. அவன் எருமைககு எப் பொழுதும் பச்சையான தீனி கிடைக்கும அவனுடைய எருதுகள கட்டுக காவலினறி மேயும். அயலான நிலம அழிகிறதா? அழியட்டுமே! அவனுக்கென்ன கவலை? அவன வாயில விழுவதற்கு யாருககுத் தைரியம இருக கிறது?

அவன ஒழுககம் கெட்டவன் என்று சிலர் சில கதைகள சொலவது உணடு. ஆனல ஏனே தெரியாது. நான எபபொழுதும அவனை நேசிததேன. இதறகாகப பனமுறை என மாமா என்னைக கணடிததார; "அவ னேடு ஏன் பேசுகிறுய? ஏன் சேருகிறுய? அவன்

போககிரி, நடத்தை கெட்டவன, நீ படிததவன, இத தகையோருடன் பழகுவதும் நட்புக கொளவதும தகாது" என்ருா. அவா கோபததால் இரையுமபொழுது பேசாமல கேட்டுககொண டிருபபேன. அவா சொல்வதில உள்ள உணமையைச சநதேகிகக அவசியமேயிலலே; ஆனுலும இவறறையெலலாங கேடட பிறகும அவனே விட்டுப பிரிய எனனுல முடியவிலலே. ஏன? இநதக் கேளவியே அபபொழுது எனககுத் தோன்றவிலலே.

ஒரு நாள மாலே நேரம நான விடுமுறைககு வீட்டிறகு வநதிருநதேன இயறகை அழகை விருமபும என இயலபு எனனே ஊரிலிருநது வெளியே இழுததுச் சென்றது வழியில தேவனேச சநதிததேன இருவருமாகச சென்ருேம. ஒரு வயலில சாககரைவளளிக கிழஙகுக கொடி மிகுதியாகப் படாநதிருநதது அதன மீது காலே வைககையில வெலவெட்டினமேல காலே வைபபது போனற இனபம உணடாகும். கொடிகளில இஙகுமஙகும சிவபபு மலாகள பூததிருந்தன. வெலவெட்டு விரிபபினமீது சிவநத ரோஜாககள சிதறிக் கிடபபதுபோல இருநதது அநதக காட்சி நான அதன மேல உடகாாநது கொணடேன; "தேவா, ஏதாவது பாடேன" எனறேன்.

"நலலது, எபபொழுதாவது நான பாடிக் கேட்டிருககிறீாகளா?"

"கிடககட்டும, ஒரு கதையாவது சொலலேன"

"எனன கதை? என கதையா?" என்று கேட்டு அவன சிரிததான. தேவனிடத்தில் ஒரு குணம் இருபபதை நாஙகள கணடிருககிருேம். அவன ஒருபொழுதும் பொய் பேசமாட்டான. அவன தன காதற கதைகளேக கூறத தொடஙகினுன. கிராமததுக காதலகள, அக காதலகளின வெறறி இவறறைச சொன்னுன. சூரியன விழுநததும் வெளிசசம மறைந்ததும தெரியவிலலே. திடீரென்று இருள சூழ்நதுவிட்டதைக் கண்டு புறபபட்டோம.

கொஞ்ச தூரம் இருவரும் ஒன்றாக வந்தோம். திடீரென்று தேவன் மௌனமாகிவிட்டான். கடைசியில், ''நீங்கள் ஏன் என்னோடு வருகிறீர்கள்? உங்களைத் தூற்றுவார்களே?'' என்றான்.

''பைத்தியமே, தூற்றுவதைப் பற்றி உனக்கென்ன? இப்படியெல்லாம் பேசாதே'' என்றேன்.

அவன் திரும்பவும் மௌனியானான். உடனே வேகத்துடன், ''நல்லது, நான் செய்யக் கூடியதாக ஏதாவது ஒரு வேலை சொல்லுங்கள். ஒரு நல்ல வேலை, அதனால் தேசத்திற்கும் நன்மை உண்டாக வேண்டும்'' என்றான்.

எனக்கு அப்போது ஒன்று ஞாபகம் வந்தது. நான் சிற்சில சமயம் தேவனுடன் தேசத்தின் நிலைபற்றிப் பேசுவது வழக்கம். அப்பேச்சுக்கள் அவன் இதயத்தில் நன்கு பதிந்துவிட்டன என்று தோன்றியது. ஆனால் இன்று அவன் கேட்ட கேள்விக்கு விடைகூற முடியாது விழித்தேன். தேவன்! தேசம்!-ஏதோ சொல்ல வேண்டுமே, அதற்காகச் சொல்லி வைத்தேன். ''வேறு என்ன பிரமாதமாகச் செய்யப் போகிறாய்? கதர் கட்டு, போதும்'' என்றேன்.

''கதர் நகரத்திலேதானே கிடைக்கும். எந்த நகரமும் இந்தக் கிராமத்திலிருந்து 20—22 மைலுக்குக் குறைந்த தொலைவில் இல்லையே'' என்றான். அவ்வாறு கூறியதற்காகத் தேவன் சிறிது வெட்கங் கொண்டான் போலும், ''நல்லது, நான் எப்படியாவது வாங்கி விடுகிறேன்'' என்றான்.

தேவன் கதர் உடுத்திய அன்று கிராமத்தில் அவனை யாவரும் பரிகாசம் செய்தனர். மக்கள் தங்களுக்குள், ''பசுவைக் கொன்று செருப்புத்தானம் செய்தால் அப்பாவம் போய்விடுமா? கடப்பாரையை ஜீரணிக்கச் சுக்குக் கஷாயமா?'' என்று பேசிக்கொண்டார்கள். ஆனால் அவன் முகத்துக்கு நேரே எவனாவது ஏதாவது பேசமுடியுமா?

* * * *

முப்பதாம் வருஷத்துப் புயல ஓய்ந்துவிட்டது. முப்பத்திரண்டாம் வருஷத்துப் புயல் வேகமாக வீசிக் கொண் டிருந்தது. நாலாயிரத்தைந்நூறு முட்டாள்க ளுடன நானும பாட்டு சிறையின் ஆனந்தத்தை அநு பவிததுக்கொண் டிருந்தேன

தினநதோறும புது மனிதர்களின் கூட்டம் வரும். பழையவரின் கூட்டம சிறையைவிட்டுச் செலலும். இப்படி வருவதும் போவதும ஒருவிதத தடையுமின்றி நடந்துகொண டிருந்தன. அப்பொழுதெலலாம இதில மகிழ்சசியோ வருத்தமோ உண்டாகவிலலை, பரந்த கடலில எததனை நதிகள வநது விழுகினறன? எவ்வளவு தண்ணீர் ஆவியாக மாறி மேலே போகிறது? ஆயினும் அககடல தன அலைகளுக்குளளேயே மூழ்கியிருககிறது. குறைவது, மிகுவது எனற பேசசு அஙகே ஏது?

ஒரு நாள வாயில் வழியே முனபே பழக்கப்பட்ட ஒரு மனிதன உள்ளே வருவதைப பாாததேன அவன் தேவன எனறு அறிநததும என வியப்பிறகும மகிழச்சிக் கும் எலலை இல்லை இப்பொழுது சில நாட்களாகத் தேவனுடன் அதிகத் தொடாபு இருககவிலலை நான ஓர் எழுத்தாளன், தேச பகதன, தலைவன. அபபடி இருக் கையில தேவனைபபற்றி விசாரிதது அறிந்துகொளள எனககு நேரமேது?

தேவன சிறையில இருககிறுன் என்பதைக கற்பனை கூடச செய்ய முடியாதே! ஆனால மகிழசசிப பெருக்கில ஏதாவது கேட்பதற்குததான நேரம ஏங்கிருந்தது? அவனை என வார்டிலேயே கொணடுவநது விட்டனர் மாலை நேரம. சாப்பிடடானதும உடனே அவரவாகளை அவரவருககுரிய அறைகளில விட்டுப பூட்டினர் உளளே ஊர், வீடு இவைகளைபபறறிப் பேசிககொணடே இருவ ரும உறங்கிவிட்டோம. நாஙகள இருவரும ஒருவர் பககத்தில் ஒருவராகத் தூஙகினேம. தூங்கிக்கொண டிருககையிலே இடையில என தூககம கலைநதுவிட்டது.

தேவன முனகிககொண டிருககிருன. ஊமைககாயம படடவா மெதுவாக, ஆனுல மிகக வலியுடன முனகுவது போல இருநதது தேவன ஏதாவது கெடட கனுக காணகிருனே? நான் அவனை அசைதது எழுப்பினேன அவன விழிததுககொணடான. கேடடால் ஒனறுங் கூற விலலை. திருமபவும அவனுககுத தூககம வநதது! மறு படியும அதே முனகல மறறும ஒரு முறை எழுபபி னேன. ஆனுல எததனை முறைகள அவனை எழுப்புவது?

மறு நாள அவனுடன கூடவநத குனுன இதன் ரகசியததைக கூறினுன இபபொழுது இநதத தேவன பழைய தேவன அலல!

தேவன, தன வட்டாரததுககு ஒரு தனித தலைவனுக இருநது இஙகே வநதிருககிருன தலைவன? ஆம! ஆம!

ஆனுல இததலைமைப பதவிக்கு அவன என்ன தியா கம செயயவேணடியிருநதது, தெரியுமா?

தேவனுடைய வட்டாரம - அந்த ஜிலலா முழுவ தும மட்டுமினறி, தன செயலினுல மாகாணம முழுவ தும பெயா பெறறுவிடடது. காஙகிரஸ பததிரிகை களில 'அதைப்பறறி ஒரே புகழ்' சதியாககிரஹிகளின குழுககள ஒயாமல அரசாஙகத்திறகுத் தொநதரவு கொடுததுககொணடு, 'ஸபடிவிஷனின' சிறிய சிறையை நிரபபிககொணடே இருநதன. ஜிலலா அதிகாரிகள செயவதறியாது திகைததனா போலீஸின தாககுதல், பறிமுதலகள, சிறை, அபராதம ஒனறும பயனதரவிலலை தொந்தரவின மூல காரணமாகிய தேவன் பிடிபடும வரையில மறறவாகளைச சிறையில அடைபபதனுல ஒரு பயனும உணடாகவிலலை தேவனைப் பிடிபபதறகு அவா கள் செயத முயறசிகளும பலிககவிலலை

ஆயிரம் பயமுறுத்தலகளாலும போலீஸாலும செயய முடியாத செயலை ஒரு நாள தேவன தானே, செயதுவிட்டான சிறையையுநதான் சறறுப் பார்ப் போமே என்று அவன எணணினுன. சிறை செலல உறுதிகொண்டான். ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில தானு

விறகு ஊர்வலம் செல்லும். அதற்குத் தேவன் தலைமை வகிப்பான் என்று போலீஸுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. தலைமைச் சேவகருக்குத் தம் சக்தியில் நம்பிக்கையில்லை; சில ஆயுதந்தாங்கிய போலீஸ்காரர்களுடன் இன்ஸ்பெக்டர் வந்தார். ஐந்து முழ உயரங்கொண்ட அச்சந்தரும் உடலுடையவர் இன்ஸ்பெக்டர். ஊர்வலத்தின தலைவன் என்ற முறையில தேவன் கைது செய்யப்பட்டான். குன்குன் முதலிய வேறு சிலரும் கைது செய்யப்பட்டனர். தாணுவில இருந்த சிறு அறைகளுள அனைவரையும் தள்ளினர். மாலை கழிநதது; இரவு வந்தது. நடு இரவு. உலகம முழுவதும் அமைதியில் ஆழ்நதிருந்தது. அச்சமயததில் அறைக் கதவு திறககப்பட்டது. தேவனை எழுப்பினாகள். பககத்து அறைக்கு அவனைக கொணடு சென்றனா. அதன் பிறகு?

அதன பிறகு. குனகுனின முகததில கோபம் பொங்கியது கண்கள் சிவந்தன. "ஒன்றுங கேட்காதீர்கள்; அதன்பிறகு என்ன நடநதது? ஆ. இன்ஸபெகடர். ஆ..

"நாஙகள அவனுடைய பயமுறுத்தலையும், உறுமலையும கேட்டுககொண டிருந்தோம. இடைவிடாமல், 'தடால், தடால' என்று சததம கேட்டுககொண டிருந்தது. எவரோ விழுவதும, எழுவதுமான சததம கேட்டது. தேவனை அடிககிறாாகளா என்ன? ஆனால் ஏன் அவா கூச்சலிடவில்லை?

"கூசசலிடாமல் இருந்ததே அவருககு ஆபத்தைக் கொணாநதது. இன்ஸபெகடர், தோல் சுறறிய தடியினுலும் கைகளாலும் குத்துகளாலும் கீழே வீழ்நத பிறகு பெரிய 'பூடஸ'களாலும ஒரு நிமிஷங்கூட விடாமல் தாககிககொணடே இருந்தான. ஆனால தேவன் கத்துவது எஙகே? அவா கணகளில நீர்கூட வரவில்லை! "இன்று உனனை அழவைப்பேன; இன்றேல கொன்று போடுவேன்" என்று இன்ஸ்பெக்டர் சபதம் கூறினா; தேவனும் மானத்திற்காக உயிரைக் கொடுததுககொண்டிருந்தார்.

''ஆம், உயிரைத்தான் கொடுத்துக்கொண டிருந் தார். அடிபட்டுப் படடு மூர்ச்சையுற்றுக் கீழே விழந தார். தண்ணீர குடிககச் செயது பிரக்ஞை உண்டாக்கி ஞர்கள். அநத இன்ஸபெக்டர் 'பயல', 'அழுகிருயா அல்லது சாகிருயா'? எனறு கேட்டான். தேவா புன்னகை பூத்தார். ஆம, தலைமைச சேவகரே எஙக ளிடம தேவர் புனனகை செயதார் எனறு சொனனுர். பிறகு என்ன? அவன் மறுபடியும அடி, குத்துகள், பூட் ஸால் மிதித்தல முதலியவற்றை ஆரமபித்தான. தேவா திருமபவும் மயங்கி வீழ்நதார். பிரக்ஞை தவறிக் கீழே வீழ்ந்ததும், அவர் மார்பின்மீது பூட்ஸ்களுடன் ஏறி நின்று துகைக்கத தொடங்கினை. இரணடு, மூன்று துகைப்புகள். தேவரின வாய வழியாக ரததம் வெளி வந்தது.

''ரத்தம்! ஐயா, ரத்தம!'' எனறு தலைமைச சேவ கர் கத்திஞர்.

''சாகட்டும், தடியன்'' எனறு கோபததிஞல் நெருப்பைக கககிக்கொண்டே இன்ஸபெக்டா கூறிஞன். ''இவன் நம்மை மிகுந்த தொந்தரவுககு உளளாககி விட்டான்'' என்ருா.

''ஆஞல் வாயால சொல்வதைபபோல் கொலை செய்வதென்பது அவ்வளவு எளிதல்லவே. அவனும் நிலைமையின் கடுமையை உணர்நதான. அஙகே உண் டான சத்ததததைக கேடடு நாங்களும எங்கள அறையில் இருந்தவாறே கூச்சலிட்டோம். அவன எங்களையும் ஒரு கை பார்ப்பதாகச் சீறி எழுந்தாஞம். ஆஞல் தலைமைச் சேவகர் குறுக்கிட்டு, ''இந்த விஷயம் வெளியே தெரிந் தால் நம்முள் ஒருவரும் இன்றிரவு உயிரோடு இருக்க மாட்டோம. இந்தப் பேட்டையைப பற்றி உங்களுக்கு ஒனறும தெரியாது'' எனறு கூறிஞராம.

இன்ஸ்பெக்டர் அப்பொழுதே வெளியே சென்று விட்டார். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு தலைமைச் சேவகா தேவரைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்களிடம் வந்தாா.

''அந்தோ, அவர் நிலே!''

''ஆனுல் தேவா 'ஊம' கூடக் கொட்டவில்லே! நடந்தது ஒனறையும கூறவில்லே' அன்றிரவு நாங்கள் அனேவரும் மோட்டாரில ஸப் ஜெயிலுக்கு அனுப்பப் பட்டோம. பொழுது விடிந்து நேரமாக ஆகத் தேவரின் உடமபு முழுவதும் வீங்கிவிட்டது. ஏதோ வைத்தியம் செய்தாாகள. பார்வைக்குச் சரியாகிவிட்டதுபோலத் தோன்றியது. வெளியே தெரியாமல இருக்க அவர் முயற்சி செய்திருககிருர்; ஆனுல அநத முயற்சியால் அவ்வலி உடலின நுண்ணிய பகுதிவரை உள்ளே சென்று விட்டது என்றே தோன்றுகிறது அதுமுதல இரவில் உறங்கும்பொழுதெல்லாம் இவவாறே முனகிக்கொண் டிருக்கிருர்!

பகல் வெளிச்சத்தில் தேவரை நான் நன்கு பார்த் தேன். உடலின் மேலே இப்பொழுதுகூடக் கறுத்த தழும்புகள் நனகு தெரிந்தன. ஆனுல் கறுத்த தழும்பு களே உடைய அவவுடலின உளளே ருந்த ஆத்மா, பிரகாசமான ஒளி வீசும, பலம நிரமபி ஆத்மா'

பக்த பாலகோவிந்தன்

'நான் பிராம்மணன்' என்று செருக்குக்கொண்ட என் சிரம், எக்காரணத்தினுல அவவாணியச செட்டியாரின் முன் வணங்கியது என்பதை நான் அறியேன். அவர் எதிர்ப்படுமபொழுதெலலாம் எனனுல அவருககு வணக்கங் கூருமல் இருக்க முடியவிலலே. அப்போது எனககு இளம் பருவம. நான் பிராம்மணன் என்ற நினைவு என் மனம முழுவதையும நிறைத்திருந்தது. காலே-மாலே இரு வேளைகளிலும சந்தியாவநதனம செயவேன. காயத்ரீ ஜபம செயவேன. ஹோமங்கள நடைபெறும். நெறறியில சந்தனப பொட்டு ஒளிரும். இத்தகைய செயலகளால பிரமமத்தை அறிந்து, பக்காப் பிராமமணன் ஆவதற்கு முயற்சி நடக்கும 'பிரமமத்தை அறிந்தவன் தானே பிராமமணன'; இந்தப் பிராமமணன் என்ற வெறியில ஊரில சிறுவயதிலிருநதே மரியாதை செயயப்பட்டு வநத நான் பிராம்மணா அலலாதாருககு வணக்கம் செலுததுவதையே நிறுததிவிட்டேன. அபபடியிருக்க, எங்கள் சமூகத்திலேயே தாழ்ந்த நிலேயில் உள்ளவராகக கருதப்படும் இச் செட்டியார் எனனே அறியாமலே எவவாறு தம்மை வணங்கச் செயகிருர? எணணெய் விற்பவர்-அவர் எதிரே வந்தால் அபசகுனம்; அப்புறம பிரயாணம் செயயலாகாது; செய்தால் பலன் கிடைக்காது; சமூகம வெறுபபுடன பாாப்பதற்கு உரியது அவரது ஜாதி.

ஆம, பக்த பால கோவிந்தன வாணியச செட்டியார் தாம். ஆனுல அவருக்கு, அநதச் செட்டியாாகளுக்குரிய கறுப்பு நிறம் இலலே; நலல சிவப்பு. கட்டுவாய்ந்த உடல். வயசு அறுபதுக்குமேல் இருக்கலாம். தலே நரைத்துவிட்டது. நீணட தாடியோ சடை முடியோ

இல்லை. ஆனால் எப்பொழுதும் அவர் முகம் வெண்மையான ரோமங்களோடு ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கும்; மிகக் குறைந்த அளவு ஆடையையே அணிவார். இடுப்பில் ஒரு லங்கோடு மட்டுந்தான் இருக்கும். தலையில் கபீர் ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர் அணியும் தொப்பி; குளிர் காலத்தில் ஒரு கறுப்புக் கம்பளியை உடல்மீது போர்த்துக்கொண்டிருப்பார். நெற்றியில் எப்பொழுதும் சந்தனம் ஒளிரும். அச் சந்தனம் மூக்கின் நுனியிலிருந்து பெண்கள் அணியும் திலகம்போல் தொடங்கும்; கழுத்தில் துளசி மணிமாலை அணிந்திருப்பார்.

மேலே கூறப்பட்டவைகளைக்கொண்டு பால கோவிந்தர் ஒரு துறவி என்று நினைத்துவிட வேண்டாம். இல்லை; அவர் இல்வாழ்வார்; கிருகஸ்தர். அவர் மனைவியை எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. ஆனால் அவருடைய மகனையும் நாட்டுப் பெண்ணையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஏதோ கொஞ்சம் நிலம் இருந்தது; ஒரு நல்ல சுத்தமான வீடும் இருந்தது.

விவசாயம் செய்து வந்தாலும், குடும்பத்துடன் இருந்தாலும் பால கோவிந்தர் துறவியாகவே இருந்தார். துறவிக்கு உள்ள இலக்கணங்கள் அனைத்தும் அவரிடம் பொருந்தியிருந்தன. கபீர்தாஸைத் தம் குருவாக மதித்தார். அவர் பாடல்களைப் பாடுவார். அவருடைய கட்டளைகளின்படி நடப்பார். ஒருபொழுதும் பொய் கூறுவதில்லை. ஒழுக்கமுடையவர். எவரிடமும் பேசாதிருப்பது என்பதும் கிடையாது. அதற்காக வீண் சண்டையை விலைக்கு வாங்குவதும் இல்லை. பிறர் பொருளைத் தொடவும் மாட்டார். இந்தக் கொள்கைகளை அவர் கடைப்பிடிப்பதைப் பார்க்கிற யாவருக்கும் குதூகலம் உண்டாகும். பிறருக்குச் சொந்தமான வயல் முதலான இடங்களில் மல ஜலங்கூடக் கழிக்க மாட்டார். அவர் கிருகஸ்தர்தாம். ஆனால் அவருடைய பொருள்கள் அனைத்தும் அவருடைய குருவுக்குச் சொந்தமானவை. தம் வயலில் விளையும் விளைபொருள்களைத்

தலைமீது சுமந்துகொண்டு முதல் முதல் அந்தக் குருவின் சந்நிதிக்குக் கொண்டு செலவார். அவர் வீட்டிலிருந்து நான்கு கோச தூரத்திலிருந்த கபீர்பந்த் மடத்தைத் தான் சொல்கிறோம. அவா கொணடு சென்ற விளை பொருள், அம்மடத்தில் காணிகையாகச் சமர்ப்பிக்கப் பட்டுப் பிரஸாதமாகத திருமப அவருககே கிடைக்கும. அதை வீட்டுக்குக கொண்டுவநது அதைக்கொணடு தம வாழக்கையை நடததுவாா.

இவை எலலாவறறையுமவிட அவரது இனிய கானததை நாம எபபொழுதும கேட்கலாம. கபீரி னுடைய பதங்களை அவா தம நயமான குரலில் பாடும போது அவை உயிா பெறறு விளஙகும

ஆடி மாதம் மழை பெய்து எஙகும நீா நிரமபி யிருக்கும் ஊா ஜனஙகள எலலோரும வயலகளில வேலை செய்துகொண டிருப்பாாகள, ஓரிடததில உழுது கொண டிருப்பாாகள வேறோரிடததில நடவு நடடுக் கொண டிருப்பாாகள. நீர் நிரமபிய வயலகளில குழநதைகள குதிதது விளையாடிககொண டிருப்பாாகள. பெணகள் காலைச சாப்பாடடை வைததுககொணடு வரபபினமீது அமாநதிருபபாாகள வானம மேகஙக ளால சூழபபட்டிருககும. வெயில என்ற பெயரே இல்லை. இச் சமயததில நம் காதுகளில ஓா ஒலி ரீஙகா ரம் இடும் 'இது என்ன? பாடுகிறவா யாா' - இநதக் கேள்விகளைக கேடகவேணடிய அவசியமிலலை பால கோவிந்தர் உடல் முழுவதும சேறு படிநதிருக்கத தமது வயலில நடவு நடடுககொண டிருப்பாா. அவருடைய விரல்கள் ஒவவொரு நாறறையும வரிசையாக நட்டுக கொண டிருககும. அவருடைய கணடம ஒவவொரு சொல்லையும இசை எனற வாகனத்தில அமாதது, சில சொறகளை மேலே சொாககத்திற்கும் சிலவற்றை மக்களின் காதுகளுக்கும அனுப்பிககொண் டிருக்கும. குழந்தைகள் விளையாடி மகிழ்வார்கள். வரப்பின்மீது நின்றுகொண் டிருக்கும் பெண்களின உதடுகள் துடிக்கத்

தொடங்கும்; அவை மெதுவாக ஒலிக்கும். ஏரடிக்கும் மாடுகளின் கால்கள் தாளததிற்குத் தக்கபடி எழும். நடுகின்றவாகளின் விரல்கள் ஓர் அற்புதமான ஒழுங் குடன் செயறபடும. இது பாலகோவிந்தருடைய சங்கீதமா அலலது மாயமா?

மேகஙகள் சூழநத இருண்ட நள்ளிரவு. இப் பொழுதுதான சிறிது நேரத்திற்கு முன் பெரு மழை பெயது ஓயநதிருக்கிறது. மேகங்களின இடி முழககம், மின்னலின ஒலி இவற்றினிடையே உஙகள் செவியில் ஒன்றும விழுநதிராது. ஆனல் இப்பொழுது சுவர்க் கோழியின் ரீங்காரமோ தவளேகளின ஆரவாரமோ பாலகோவிந்த பக்தனின சஙகீததததைத் தஙகள் ஒலி களால அமிழத்தி மறைததுவிட இயலாது. அவரது கஞ்சிரா, தனி நாதததுடன ஒலிக்கிறது அவர், ‘மடி மீது மணவாளன, மகிழகிருள மணவாட்டி’ என்று பாடு கிருா

ஆம, அனபன அவள மடிமீதுதான் உள்ளான; ஆனல அவள தனியாக இருபபதாக நினேக்கிருள்

மேகஙகள சூழநத அந்த நளளிரவில அவருடைய பாடடு, இருளில் எதிரபாராது வீசும மின்னலேப்போல் எவரைததான மயங்கச செய்யாது? உலகம் முழுவதும் மௌனத துயிலில ஆழநதிருககையில் பகத பாலகோவிந் தா சஙகீதம விழித்துககொண டிருககும், விழிப்பூட்டும. ‘வழிப்போககனே, உன அறையில திருடன புகுநதுள் ளான, சறறே விழிததெழுவாய’ எனறு எழுபபும்

காாத்திகை மாதம் வநதது. பாலகோவிந்தன் விடியறகாலக் கடன்களேத் தொடங்கிவிட்டாா. இக் கடனகள பங்குனி வரையில் தொடாநது நடைபெறும். இந்நாட்களில அவா அதிகாலேயிலேயே எழுந்துவிடுவாா. அவர் எப்பொழுது எழுந்து ஆற்றுககு நீராடச் செல்லு கிருர் என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அங்கிருந்து நீராடிவிட்டுத் திரும்புவார். ஊருக்கு வெளியே உள்ள குளத்தின் கரையிலுள்ள மேடைமீது தம் கஞ்சிராவை

எடுத்துக்கொண்டு போய் உட்காருவார். தம் இசையைப் பரப்பத் தொடங்குவார்.

நான் என்னவோ இளமையிலிருந்தே காலையில் வெகு நேரம் தூங்குபவனதான். ஆனால் ஒருநாள மார்கழி மாதத்துப் பலலைக் கிட்டும குளிரிலும அவருடைய சஙகீதம என்னை அக குளததுககு இழுததுச் சென்றது இன்னும ஆகாயததில நடசததிரஙகளின ஒளி மறையவிலலை. கிழககே செவவொளி பரநதது. சுககிரன அவவொளியை இன்னும அதிகமாககிககொண டிருநதது. வயல, தோடடம, வீடு எலலாவறறின மீதுப மெலலொளி பரவிககொண டிருநதது. எலலாப பககங களும ஏதோ ஓா அறபுத இரகசியததால் சூழபபட டதுபோல தோனறின அநத இரகசியமான சூழநிலை யில ஒரு கோரைபபாயினமீது கிழககு முகமாசக கருநிறக கமபளியைப போாத்துககொணடு பாலகோவிநதன தமது கஞசிராவுடன அமாநதிருநதாா. அவா வாயி லிருந்து சொறகள் தொடர்நது வெளிபபடடுக்கொண டிருந்தன. அவருடைய விரல்கள கஞசிராவின்மீது இடை விடாது நயமாக விளையாடின. பாடபபாட அவா மனம மிகக கிளாசசியடைநதது தம வயமிழநது எழுநது நின்று விடுவாா என்று தோனறியது. கமபளி, அடிக கடி தலையிலிருநது நழுவி விழுநதது. நான குளிரினால நடுங்கிக்கொண டிருநதேன். ஆனால கடுங் குளிரிலும் அவா முகததில் வியர்வைத துளிகள ஒளிாநதன.

வெயிற் காலங்களில அவருடைய பஜனை எத தனையோ புழுககம நிறைநத மாலை நேரஙகளைக குளிாவிக கும். தம வீட்டுக கூடததில ஆசனததினமீது அமர்வாா. ஊரைச் சோநத அவருடைய சில அனபர்களும அங்கே கூடுவா. கஞசிராககளும கைததாளஙகளும ஒலிககும். பாலகோவிநதர் ஒரு பதத்தைப் பாடுவாா அவரது அன்பா கூட்டம் அதை ஒருமுறை இருமுறை திரும்பப் பாடும். மெலல மெலலக குரல உயரும. ஒரே கணக கான தாளம், குறிப்பிட்ட ஒரே வகையில் ஒலிக்கும.

அந்தத் தாளமும் குரலும் ஏற ஏறக் கேடபோர்களின் மனமும உயர உயரச் செல்லத் தொடங்கும. கொஞ் சங் கொஞ்சமாக மனம உடலை ஆட்கொளளும். பார்த் துககொணடே இருப்போம். பாலகோவிந்தா கஞ்சிரா வைக கையில எடுததுக்கொணடு நடனமாடிககொண் டிருப்பார. அவரோடுகூட அனைவருடைய உடலும் மனமும நாடடியம புரிய ஆவல கொளளும கூடம முழு வதும நாட்டியமும சஙகீதமும நிரமபும

பாலகோவிநதருடைய சஙகீத சாதனையின கடைசி உயாநிலை, அவா மகன இறநத அனறு தெரிந்தது. அவன அவருககு ஒரே மகன. சிறிது சோமபேறி போல வும மடடி போலவும அவன இருநதான ஆனால இதே காரணததாலேயே அநதப பகதா அவனை இனனும அதிகமாகக கொணடாடினா 'இததகையோரிடமே அதிகக கவனம செலுததவேணடும, அனபு புரிய வேண டும, ஏனெனில இவாகளே கவனததிறகும அனபிறகும உரியா' எனறு அவா நினைததாா. மிகக ஆடமபரத் துடன அவனுககுக கலயாணம செயது வைததாா. மரு மகளும அழகும பணபுஙகொணடு விளஙகினள வீட டிற்கு வேணடியவறறையெலலாம அவளே செயது வநதாள. கோவிநதருககு உலக விஷயஙகளில மிகுதி யாக ஈடுபட வேணடி நேரவிலலை. அவா மகன நோயுற் றுன் அதைக் கவனிகக யாருககு நேரம இருநதது? ஆனல் மரணம அனைவருடைய கவனததையும தனபால ஈர்ததுவிடுகிறது பாலகோவிநதருடைய புதலவன இறந்துவிடடான் எனறு கேள்வியுறறு, அவா வீடடிற குச சென்றேன. பாாததது அயாந்து போனேன. கூடத தில மகனைக கிடததி ஒரு வெணமையான துணியால போாத்தியிருந்தனா. அவா எபபொழுதுமே சில பூச் செடிகளை வளாத்து வநதாா. அமமலாகளில சிலவறறை அவன உடலமீது தூவியிருநதாாகள சில துளசி தளங களும இருநதன தலைப்புறம ஒரு விளககு எரிந்து கொண்டிருநதது. அதறகு எதிரே தரைமீது அமர்ந்த

வாறே பாடடுக்கள பாடிககொண டிருக்கிறாகள். அதே பழைய ஸவரம், அதே ாடுபாடு. வீட்டில நாட்டுப் பெண அழுதுகொண டிருநதாள். ஊாப பெணகள அவளது புலமபலை நிறுதத முயனறுகொண டிருநதனர் பாலகோவிந்தரோ பாடிக்கொணடே இருநதாா. ஆம, பாடிககொணடே சில சமயம மருமகளின அருகே சென்று, அவளை அழுவதறகுப பதிலாகக் களிபபடையுமபடி கூறிஞா "ஆதமா பரமாதமாவிடம சென்றுவிட்டது பிரிவுத் துயரால வருநதியவள தன அனபனிடம சென்று சோநது விடடாள. நலலது; இதைவிட மகிழசசிககுரிய செயதி வேறு என்ன உள்ளது?" என்றா. 'இவருககுப் பைததியம பிடிதது விட்டதோ?' என்று சில சமயம நான நினைததேன. ஆனால இலலை, அவா கூறுவதையெலலாம, அவருடைய நமபிககைதான கூறிககொண டிருநதது. எப்பொழுதுமே மரணததை வெற்றி கொணட அநதக கடைசி நமபிக்கைதான பேசிககொண டிருநதது

மகனின உததரக கிரியையில ஆடமபரம ஒன்றும இலலை! மருமகளே அவனுக்குக கொளளி வைதாள. ஆனால சிராததம முடிநததும, நாடடுப பெணணின உடன பிறநதானை அழைதது, அவனிடம, "அவளுக்கு மறுமணம செயதுவைகக வேணடும" என்ற கடடளையுடன அவளை ஒபபடைததாா அவருடைய ஜாதியில மறுமணம செயவது புதிதனறு ஆனால மருமகள அஙகேயிருநது, இநதப பகதருககுப பணிபுரிநதே தன மைமைக காலததைக கழிபபதாகப பிடிவாதம பிடிததாள. ஆனால் இநதப பகதா, "கூடாது, இவள இளம பருவததினள, தன மனததை அடககும வயது தறசமயம இவளுககு இலலை. மனம ஒரு யானை அது 'எஙகேயாவது தவறுக மேடு பளளஙகளில காலை வைத்து விட்டால? இலலை, இல்லை, நீ போ" என்று கூறிவிட்டார். நாட்டுப பெண அழுதுகொண்டே, "நான் சென்றுவிட்டால் உஙகளுக்கு இந்த முதுமையில உணவு இடுவார்

யார்? எப்பொழுதாவது நோயுற்றால் ஒரு குவளை நீர் கொடுப்பவர் எவர்? தங்கள் பாதங்களில் வீழ்கிறேன்: என்னைப் போகச் சொல்லாதீர்கள்'' என்றாள். ஆனால் பால கோவிந்தர், ''நீ போ, இன்றேல் நானே இவ் வீட்டை விட்டுச் சென்றுவிடுகிறேன்'' என்றார். அவ் வேழை என்ன செய்ய முடியும்?

பால கோவிந்தரின் மரணம் அவருக்குத் தக்க வாறே நேர்ந்தது. ஒவ்வோர் ஆண்டும் கங்கையில் நீராடச் செல்வது அவர் வழக்கம். சாதுக்கள் சேர்க்கை யிலும் உலகத்தைப் பார்ப்பதிலும் எவ்வளவு ஆசை யிருந்ததோ, அவ்வளவு ஆசை அவருக்கு நீராடுவதில் இல்லை. நடந்தே செல்வார். சரியாக முப்பது கோசதூரத் தில் கங்கை இருந்தது. சாதுவுக்குக் கட்டுச் சோறு எடுத் துச் செல்ல உரிமை ஏது? மேலும் இல்வாழ்வானிடம் பிச்சை எடுக்கலாமா? ஆகையால் வீட்டிலேயே உண்டு விட்டுச் சென்றால் பிறகு வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்துதான் சாப்பிடுவார். வழியெல்லாம் கஞ்சிரா வாசிப்பார் பாடிக் கொண்டே செல்வார். தாகம் எடுத்தவிடத்தில் தண் ணீர் குடிப்பார். சென்றுவர நாலைந்து நாட்கள் பிடிக்கும்.

இப்பொழுது முதுமை வந்துவிட்டது. மன உறுதி மட்டும் இளமையுடன் இருந்தது. திரும்பியதும் உடல் சற்றுத் தளர்ச்சி அடைந்திருந்தது. உணவினாலும் பானத் தாலும் உடல் தேறவில்லை. ஜுரம் வந்தது. ஆயி னும் நியம, விரதங்களை அவர் விடவில்லை. இரண்டு வேளை களிலும் அதே பாட்டு, ஸ்நானம், தியானம், விவசாயம் இளைத்து வரலானார். ஊரார் அவரை ஸ்நானம் செய்ய வேண்டாமென்றும், ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ளுமாறும் கூறு வர். ஆனால், அவர் சிரித்துக்கொண்டே மறுத்துவிடுவார். அன்றுகூட மாலையில் பாடினார். அது நூலறுந்து போன மாலையிலிருந்து மணிகள் சிதருண்டதுபோல் தோன்றி யது. இப்போது பாட்டுக் கேட்கவில்லை, பார்த்தால் பாலகோவிந்தர் இல்லை; அவருடைய உடல் மட்டுமே கீழே கிடந்தது.

அண்ணி

வாழக்கையிலேயே அனறுதான நான முதல முதலாகப பலலககில உட்காாநதேன என தமையஞருககுக கல்யாணம நடகக இருநதது நான மாபபிளளைத தோழன பல்லககில நானும அணணுவும அமாநதிருநதோம நலல உடலகட்டு வாயநத நானகு போயிகள எஙகளைச் சுமநது சென்றனா பலலககின உளளே பளபளககும குஞசங்கள அசைநதாடிககொண டிருநதன. மேலே நூலால அழகாகப பின்னல்வேலை செயதிருநதாாகள முனனும பினனும முரசு, முருடு, குழல், சஙகு முதலிய இசைககருவிகள ஒலிததன எல்லாம சோநது ஒரு புதுவகையான ஒலியை எழுப்பின. குறுநதடியைக கையில பறறிககொணடு, கொடிகளைப பறகக விட்டுககொணடு போயிகள நடநதனா, குதிரைகள தமமீது அமாந்திருநதவர்களைச சுமநதுகொணடு முன்னுல் சென்றுவிட்டன. யானைகளின மணியொலி எங்கள காதில விழுநதுகொண டிருநதது

அண்ணு, நனகு அலஙகாரம செயதுகொண டிருநதாா. பளபளக்கும வணண ஆடை தரித்துககொணடு, தலையில சரிகைததொபபி வைததிருநதாா. அவருடைய நெறறியில் அழகிய சந்தனககீறறு, கணகளில மை. வியாவையால் நனைந்த மீசையைத தம அங்கவஸதிரததால துடைத்துககொணடாா. அணணுவினுடைய மனததில எததனை எததனை எணணஙகள எழுநதுகொண டிருந்தனவோ, நான அறியேன. நான இநத ஊர்வலத்திலும் மேளதாளங்களிலும மனத்தைப் பறிகொடுததிருநதேன அணணியை அண்ணுவுககு முன நானே போயக காணபேன என்றும் நினைததேன.

மாலையில் ஊாவலம் மணவீட்டை அடைந்தது. நலல ஊர்வலம். அணணுவின மாமஞருடைய வெளளை

யடிககப்பெற்ற ஓட்டு வீடு வகை வகையான ஒலிகளால் நிரமபியிருந்தது. வாயிற்படியை அடுத்த இடைகழிப் பகுதியில பெணகளின் கூட்டம் தமையனுருககுக கோலம் செய்துகொண் டிருநதது. அவா கைகளில் வெற்றிலை பாககு, ரூபாய்களை, ஒரு சிறு தயிாச்சட்டி இவைகளைத் தநதாாகள். அவருககுச செய்யபபெறற இமமரியாதை களைக கண்டு என் மனத்தில் சிறிது பொறுமை உணாச்சி தலைதூககியது. இதறகுள ஒரு பெண, என கனனததில தயிரைப பூசினுள. சிரிபபொலி அலைபோல் எழுநதது. எல்லாப பெணகளுமம—அலல—மஙகைப பருவததினருமம உரக்க நகைததனா.

இந நகைபபொலியோடு வெளியிலிருநது ஒரு பெருஞ்சிரிபபின சததமும எஙகள காதில வீழநதது. வாயிறபடிக்கு வெளியே பிளளைவீட்டுககாரா, பெண வீட்டுககாராாகளுககுள கேலிபபேசசுகள நடந்துகொண டிருந்தன. இரு பககததினருமம பேசசுத்திறனுலனறி நகைப்பொலியாலேயே ஒருவரை மறறொருவா வெலல முயனறுகொண டிருநதனா வெகுநேரம இசசிரிப் பொலி கேட்டுககொண டிருநதது. ஆனுல கடைசியில இந்நகைபபினிடையே ஒரு நிகழச்சி, வெணணெயில் மணல கலநதுவிடடதைபபோல இருநதது. ஊாவலத திறகு என அததையின கணவா வநதிருநதாா. அவர் சிவநத நிறமுளள அழகிய இளைஞா. சமபாரனில அவருடைய வீடு இருநதது அநதக காலததில தலையில 'ஜிலபா' ககுடுமி வைததுககொளளுமம வழககம இருந்தது. அலங்காரததில் விருப்பமுளள வாலிபாகள நீணட அலையலையான கேசஙகளை வைததிருபபா. அவறறைச சீபபினுல அழகாக இரு பிரிவாக வகிடு எடுததிருப்பா. அணணுவினுடைய மாமனுரின ஊர், புது நாகரிகததை ஏறகாமல மிகவும பினதஙகியே இருநதது. இதில ஐய மிலலை. என் அததை புருஷரின கேசததைபபறறி எவரோ கீழ்த்தரமாகப பேசிப பரிகசித்து விட்டனர். என் அத்தையின கணவர் நல்ல மனிதர்; பேசாமல

இருந்துவிட்டார். ஆனால் எங்களைச சேர்ந்தவர்கள இதைத் தவருக எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்கள. அவருக்கு உண்டான அவமானத்தை மிக உயர்ந்த மதிப்புக்குரிய விருந்தாளிக்குச் செய்த அவமானமாகக கருதினர். பேச்சுத் தடித்தது. எவரோ கோபத்தில, 'ஊர்வலம் திரும்பிப் போகட்டும' என்று சொல்லி விட்டார. பிறகு கேட்பானேன? ஒரே கலவரம்!

''போ, போ; தடுத்து நிறுதது'' என்ற சததம். காசாரிகள குதிரைகளை ஓட்டிககொண்டு சென்று விட்டனர். யானையை மக்கள சூழ்ந்துகொண்டனர். பிள்ளைவீட்டாரும் பெண்வீட்டாருமு யார் எவர் என்று அறிய இயலாதவாறு கலந்து குழுமி விட்டனர். எஙகள பல்லக்கு நிலைபெருது தத்தளித்தது. ஒருசமயம ஒரு கட்சியார் அதைப் பத்துக் கஜம் முன்னுல இழுததுச் செலவர். உடனே மறறக கட்சியாா அதைப பததுக கஜம பின்னுலே தளளுவா. எளிய போயிகள் செய லற்றுத் திகைத்தனர். சில நேரஙகளில் தடிகள இயஙகுவதைப் பலலககிலிருந்தபடியே நான கண்டேன. இது அற்புதமான ஊர்வலம். முதல் முறையே இதத தகைய புதிய அநுபவம' போகட்டும. எப்படியோ சிறிது நேரத்தில அமைதி உணடாயிறறு. என தநதை மிகக அடக்கமுளளவர். அவரது முயறசியால் அமைதி ஏற்பட்டது. ஊர்வலம் நாஙகள தஙகியிருக்கும இடத்திற்கு வநது சேர்நதது அனைவருடைய கவலையும் நீங்கியது. ''தகாத இடததில் பெண கொண்டோம். இவர்கள் குழந்தைகளுக்கும இவர்களுடைய குணம் வராமல் இருக்கக் கடவுளே அருள்புரியவேண்டும்'' என்று என் தநதை கூறியதை நான் கேட்டேன்.

ஹிந்துக் குடும்பத்தில் அண்ணிக்கு, பாலைவனத்தில் உள்ள சோலையைப் போன்ற இடம் உண்டு. கொளுத்தும் மணலின் வெப்பத்தில் இரவு பகலாகப் பிரயாணம் செய்யும் பிரயாணிகள் தொலைவிலிருந்து பேரீச்சமரங்கள் அடர்ந்த பசுமையான சோலையைக் காண்கையில் அவர்

களுடைய கண்கள் திருப்தி அடைவதுமட்டும் அல்ல; அவர்களுடைய உடல் மயிர்குச செறிகினறது. இரத்தக குழாய்களில் ஓடும் இரத்தத்தின் ஒவ்வொரு துளியும் நடனமாடத் தொடங்குகிறது. சில நிமிஷங்களில் அவர்களுடைய முழு வாழ்ககையும பசுமை கொளளு கிறது. பேரீச்சமரங்களின் அச்சூழலில அவாகள் தீஙகனி களையும் தணணீரையும் பெறுகினறனர். ஒரு நாள் அங்கே தங்கி அவர்கள் இன்பந் துயக்கினறனர். அவர்கள் உடலில் இரததம் ஊறுகினறது. பின்பு களைப்பு நீங்கிப் புதுக்கிளர்ச்சி பெறறு மேலும் பிரயா ணத்தைத தொடருகினறனா. மேலும கண்ணுக கெட்டியவரை பரந்து கிடக்கும அம்முடிவற்ற மணற் பரப்பில் செலகிறாாகள.

பாரத நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் எங்கும் காணப்பெறுமசாரமற்ற - சுவையற்ற - நிலைக்குக் காரணத் தைத் தேடி நான் நேரத்தை வீணடிககப்போவதில்லை. ஆனால் நீஙகள எங்கே சென்றாலும எஙகே நோககினாலும் அதன் அரசாட்சியை - ஏகாதிபத்தியததைக் காண்பீர் கள. உலாந்து சுருங்கிய முகம், வறணட கண்கள், வலியற்ற உடல் வாடிய - உயிரிலலாதது போன்ற— மனம, இதுதான பாரத தேசத்தினரின சாதாரணச் சிததிரம. குறைவாகப் பேசவேண்டும், நகைக்கவே கூடாது; எப்பொழுதோ ஒருசமயம புன்சிரிப்பு வரலாம். எபபொழுதும் தம்மைச் சுற்றிலும் மயான காண்டச் சூழநிலையை உணடாககி வைத்திருத்தல் வேண்டும். இத்தகையோர்களையே நல்லவரென்றும், மரியாதை தெரிந்தவரென்றும் போற்றுகிறார்கள். விளையாட்டுகளில் நாட்டம் கொண்டாலும் ஆடல் பாடல்க்ளில் ஆசை கொணடாலும் நாடகங்களில் பற்றுக் கொண்டாலுமே அவ்வளவுதான, அவர்கள் மக்களின் நன்மதிப்பை இழந்துவிடுகின்றனர். நாமும் ஹோலி பண்டிகை கொண்டாடுகிறோம்; நவராத்திரி விழா எடுக் கிறோம்; தீபாவளியின்போது புத்தாடையுடுத்து மகிழ்

கிறோம்; ஆனால் இவை யனைத்தும் வாழ்க்கையில் இன்று வந்து நாளை மறைந்துவிடுபவை. நமது வாழ்க்கையுடன் பிணைக்கப்பட்டிருப்பது பன்னிரண்டுமாத அழுகை, பாக்கியமின்மை, துயர்மிக்க தோற்றம்!

குடும்பத்தைத்தான் எடுத்துககொள்ளுங்களேன்! கணவன், தன் மனைவியிடமிருந்து விலகியிருக்க முயல்கிறான். சேர்நதிருக்க மனைவியும் கூசசப்படுகிறாள, வெட்கப்படுகிறாள என்பதில என்ன தவறு இருககிறது? யாரும் அறியாமல திருட்டுத்தனமாகச சந்திப்பார்கள்; உதடடுககு வெளியே சொற்கள வராதவணணம பேசுவார்கள; நகைப்பார்கள. அது முகத்தை மூடியிருககும் துணி அல்லது அங்கவஸ்திரததிறகு வெளியே வராதவாறு கவனிததுககொளவாாகள. பெணகளும பிளளைகளும் தஙகள தாயதநதையரின எதிரில சிரித்து விளையாடுவது தகாத செயல. எவர் வீட்டிலாவது வயது முதிர்நத பாட்டனா இருந்துவிட்டால எலலோருடைய வாய்களுககும பூட்டுப போட்டாகிவிடும. பருவமடைந்த சகோதரிகள், தங்கள சொந்தச சகோதரா்களின் எதிரே கூட வர நாணுகினறனர் சகோதராகளும அவாகளை விட்டு அகனறு தனியே இருப்பதறகு முயலகின்றனா. தம்பி மனைவியின நிழல்கூடத தமையனினமீது படல ஆகாது. நாட்டுப் பெணகள தங்கள மாமியாரைக் கணடாலே நடுங்குகிறாாகள. பெரிய பிளளையின் மனைவி இரண்டாவது மாமியாராவாள. எநதப் பெண சிரிதது விளையாடுகிறாளோ வேடிககைப் பேச்சுப் பேசுகிறாளோ விரைவாக நடககிறாளோ அவளுடைய வாழ்வு அழிந்தது தான். 'பெணகள் சிரித்தால போச்சு, புகையிலை விரித்தால போச்சு' எனறு பெரியோர் கூறிச் சென்றுள ளார் அன்றோ?

இததகைய மகிழ்சசியற்ற—கிளர்ச்சியற்ற வாழ்க்கையில அணணியின நிலை—அரேபியாவில் பாலைவனத் திடையே உள்ள பசுஞ்சோலைதான். வீட்டிற்குள்ளோ வெளியிலோ எங்கே அண்ணி இருக்கிறாளோ அங்கே

வேடிக்கையும் விளையாட்டும் நிரமபியிருக்கும். சிறு வயதினரான நாத்தனுர்களை, வாலிப மைத்துனர்கள் ஆகியவர்களின் கூட்டமும் ஆட்டமும பாட்டும சிரிப்பு மாக இருககும. சிறுசிறு ஆண் பெண குழந்தைகளும் இககாலத்தில கலநதுகொளளப பினவாங்குவதிலலை.

அணணி வநதாள, என் வீடும இனப நிலையம் ஆகிவிட்டது அணணி இபபொழுது சிறுமி யாகவே இருநதாள. அவள உதடுகளில செமமை முழுவ தும படரவிலலை. அவள உடலும நனகு வளாசசி யுறவிலலை. நீணட மெலலிய பூஙகொமபுபோல இருந் தாள. ஆனுல தஙகக கொம்பாக இலலை—இதைச சொலலுவதறகு நான வெடகபபடவிலலை. அவளுடைய நிறம ஆரிய திராவிட ரததககலபபிறகுச சிறந்த எடுததுககாடடாக இருந்தது. நிறம மடடுமலல, உடலமைப்புங்கூட. எடுபபான நெறறி, புருவங்கள் மேலெழுநது மெலலியனவாக இருந்தன கறுதத கூந்தல் சுருணடு சுருணடிருநதது. அவிழததுவிடடால அலை அலையாகக் கணணைக கவரும, சுழலகள நிரமபிய யமுனை யாறறின நீரோடடமபோலக காணபபடும. மூக்கு நெறறியினருகே சிறிது தாழநது இருநதது. ஆனுல அதன நுனி மிக அழகியது, மனததை மயககவலலது. உதடுகள சறறே தடித்தவைதாம. ஆனுல மோவாயின் அழகு அவறறின சிறு குறறததை மறைதது நினறது. அவவுதடுகளின உளளே அமைந்திருநத, அழகும வரிசை யுமான ஒளிவீசும பறகள அவள நகைககும்பொழுது உண்மையிலேயே முததுக்களைச சொரிநதன. என இளம் பருவததில எனககு அப்படிததான தோன்றியது.

சில நாடகளுக்குள்ளேயே அணணி எலலோரையும் தன அனபுககயிறுல பிணித்துவிட்டாள. வீட்டிலிருநத வயது சென்ற கிழவிகளுங்கூட அவளைப் புகழ்ந்தனர்; அணணி, அவாகளுககுப் பணி புரிவாள; அவர்கள் இட்ட கட்டளையைச சிரமீது கொண்டு நிறைவேற்றுவாள். அவள கைவேலைகளிலும் தேர்ந்தவளாக இருந்தாள்:

நன்ருகத் தைப்பாள். பூவேலே செய்வாள். அவள சமையலே மேறகொளளத தொடஙகியதும அவள் புகழ் மேலும ஓங்கியது. நனகு சமைப்பது மட்டும அலல, சிறநத முறையில பரிமாறவும் பரிமாறுவாள பரிமாறு வதும் ஒருகலே என்பதை அணணி நிலேநிறுத்திஞள. அணணியின புகழைக கேட்ட என அணணுவின் தாயககு, என் பெரிய தாய்ககு, மகிழசசி கடடுக்கு அடஙகவிலலே. இத்தகைய அழகிய சிறநத மருமகளேப பெற்ற எநத மாமிதான தன்னேப் பாககியசாலியாகக கருத மாடடாள!

அணணியின வீடு மைததுனாகளாகிய எஙகளுககு விளேயாடும இடமாகவே இருந்தது. பளளிககூடம விட்டதும அணணியின வீட்டிறகு ஓடிப்போய்விடுவோம. அவளும் புனசிரிபபுடன எஙகளே வரவேறபாள. அருநது வதற்கு ஏதேனும் கொடுததுப் பாககும கிராமபும் தருவாள். பேரீச்சமபழஙகளும் கிடைககும. அவளுடன விளேயாடுவோம. பரிகாசஙகள, திட்டுககள, கைகலப்பு, குத்துச்சணடை எல்லாம உணடு அணணி சிறுமியாக இருநததால மைததுனாகளாகிய நாஙகள அனேவரும் ஒனறு சோநது அவளேத தோறறுபபோகுமபடி செய வோம. சிறசில தருணஙகளில உறசாகம் மிகுநது விட்டால் அச சிறு வீடடிலேயே கணணுமூசசி விளேயாடு வோம். அது குடியானவர் வீடு. அகலமும நீளமும் உள்ளது. தானியஙகள கொட்டிவைக்கும களஞசியஙகள அங்கஙகே இருநதன. ஒரு மூலேயில் ஒரு பெரிய மரப பெட்டி இருநதது. நாங்கள அதன மறைவில மறைநது கொள்வோம; பிறரை மறைததும வைப்போம்.

ஒருநாள எனக்கு ஒரு புதிய யோசனே தோனறியது நான ஒரு நெறகுதிரின மேல் ஏறி, அங்கிருந்து வீட்டின பெரிய தூலத்தினமீது ஏறி மறைந்துகொணடேன். அண்ணி வீட்டின் ஒவவொரு மூலேயிலும் எனனேத தேடித தோறறுவிட்டாள். களஞ்சியங்களின மறை விலும பெடடியின் பின்னேயும் எங்கும் என்னேக் காண முடியாமல் போகவே நெற்குதிர்களின உள்ளே குனிநது

பார்க்கத தொடங்கினுள். இச்சமயத்தில் நான், தூலத்தின்மேல இருந்தவாறே உரககச சிரித்தேன். அவள திடுககிட்டுப் போயப் பயநதுவிட்டாள. அதறகுள் நான் குதிரில இறஙகி அவள தோளினமீது , அமர்நதேன. அவளும என்னைத் தூககியவாறே கட்டில்மீது உடகாாந்தாள. சிரித்துச் சிரித்து எஙகள வயிறுகள் புணணுகி' விட்டன.

அநத ஆணடு வநத *ஹோலிப்பணடிகையைபபறறிக் கேளாதீாகள். வசந்த பஞசமியிலிருநது ஹோலிகா தகனமவரை - ஒருமாதம பத்து நாடகள - நாஙகள வாணத தணணீரிலேயே மூழகி யிருநதோம ஆடிக் குதிததுககொணடு ஒரு புறத்திலிருநது வருவோம. அண்ணி எஙகளை வாணததணணீரில் மூழகடிப்பாள. அலலது நாங்களே அவள கனனஙகளில சுணணப்பொடி பூசுவோம ஹோலியனறு முதலில் நாங்கள் அவளைச் சேறறு நீரில மூழகடிதது விட்டோம. நணபகலுக்குப் பிறகோ வணணததிலேயே திளைக்கச் செய்துவிடடோம். கிராமததிலிருநத அததனை நாத்திகளும மைத்துனர்களும வநதிருந்தனா. எல்லோரும் தங்கள் தஙகள் விருப்பஙகளைத தெரிவித்தனா. அணணி எல்லோருக்கும ஒரேவகையான அனபு கலந்த மரியாதையைச் செயதாள. அனைவரும அண்ணியைப் புகழநதனா. தாஙகள் இகழ்ந்து தூறறிய ஊரிலிருநது அணணி வநதுளளாள எனபதை மககள அனைவரும் மறநதே போனாகள.

இதற்குப் பதது ஆணடுகளுக்குப் பின

நான இப்பொழுது படடணததில படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன. எபபொழுதோ ஒரு முறைதான வீடடிற்

---

*ஹோலி-காமன பணடிகை வடநாடடில பல நாட்களுககுச சிறபபாகக கொணடாடப் பெறுவது இபபணடிகையில மககள தஙகள பழைய பகைமைகளை யெலலாம மறநது கூடிக கலநது மகிழவா.

குப் போகவேண்டி வருகிறது. வீடும் அநதப் பழைய வீடாக இருக்கவில்லை. எலலாம் மாறிப்போயிருககிறது. ஒரே வீட்டில பல அடுப்புகள் எரிகின்றன. பாகப் பிரிவினையெல்லாம் ஆகிவிட்டது. பெரியப்பாவும் அண்ணனுங்கூடப் பிரிந்துவிட்டனர். அணணியும இப் பொழுது எங்களைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள். அவ ளுடைய மாமியார் - என் பெரியம்மை - இறநதுவிட் டாள். இப்பொழுது அணணிதான் வீட்டுத தலைவி. அவளுககு ஒரு குழந்தையும் இருக்கிறது, என பிரிய முளள அண்ணன் மகன.

அடுப்புகள மட்டும தனியாகப் பிரிநதுவிடவிலலை; மனிதர்களின இதயஙகளும பிரிந்துவிட்டன. முன பிருநத அனபும் இல்லை; அந்த நறபணபும் இல்லை. வீடு முழுவதும சணடை சசசரவில இறஙகிவிட்டது. ஆண களோ வெளில நாள முழுவதும வேலை வெட்டியில் மூழகியுளளனா. வேறு வேறு வயலகளிலும் களஙகளி லும ஈடுபட்டுள்ளனா; ஆனால பெண்களோ ஒரே கூரை யின் கீழ்த் தினசரி உணவு சமைததல் முதலிய இரண டொரு வேலைகளைச் செயவா. மிசசமுள்ள நேரம முழுவதும் ஹுககா குடித்துவிட்டுச் சணடையிடுவா. உணவு சமைககையிலுஙகூட அவர்களுடைய வாய மூடி யிருகக வேணடுமெனற அவசியம் ஒனறும இலலையே! சணடை - சணடை - சண்டை! வீடு முழுவதும் நரகமாகி விட்டது. வீடடுக்குப் பெரியவாகள - தநதையைப போனறோர் அலலது பெரிய தந்தை - உணண வரும் நேரத்தில சிறிது நேரத்திற்கு அமைதி நிலவும். மற்றப் போதுகளில இக் கலக சக்கரம இரவு பகலாகச சுழனறு கொணடிருககும. நித்திராதேவியால சிறிது இடையீடு ஏற்படலாம்.

இந்தச் சசசரவில் அண்ணியின் இடம் - அதைப் பறறி ஒனறும கேட்காதீாகள. நற்குடிப் பிறப்பும் ஆரம்பச சூழ்நிலையும் வாழ்க்கையில எத்தகைய மாறறத் தைத தருகினறன என்பதை நன்கு கவனியுங்கள. பத்து

ஆண்டுகள் வரையில் கீழே அழுநதிக் கிடநத வெடி மருந் தாக இருந்த அவள் திடீரெனறு, வெடிததுககொண்டு வெளிக கிளம்பினுள். மலர்கள உதிாநத வாயிலிருந்து நஞசில தோய்தத அமபுகள கிளமபின. அணணியின திட்டுககள், இதயததைத் துளைததுககொணடு வெளி யேறின. 'பெணகளுககு மரியாதை கொடுக்க வேணடும; அணணியின இடம தாயின இடம' எனறு புத்தகஙகளில நான படிததிருககிறேன அத்தகைய நான ஒரு நாள் உளளம தளாநதேன நான இநத வீட்டுச சணடையிலிருநது விலகியிருசக முயனறேன. அணணியின குழந்தைகளை நாள முழுவதும் தோளில் தூககிககொணடு திரிநதேன அணணியின சொலலம்பு களுககு நானகூட இலககாகுமபடி நேருமஎனறு கறபனை கூடச செயததிலலை.

ஆனுல இது எனன? அனறு நான் சாபபிடச சென் றேன கூடததில சசசரவு நடப்பதைக கணடேன. நான் மெதுவாக, "சிறிது நேரம தயவு செயயுஙகள, பிறகு இருககவே இருககிறது இநத நரகம" எனறேன. அவ்வ ளவுதான, அணணி இடி இடிதது மழை பெயதாள. ஒன றனபின ஒனருகப பொறுககிக கணைகளை ஏவி என் இதயததைத் துளைததாள நான எனவயம இழநதேன. கோபததால பைததியமாகி அறிவிழநத நிலையில் நான என்ன செய்ய இருநதேன எனபதை, என அணணு எனனைப பிடித்துககொளவதையும், அண்ணி அறையில் புகுநதுகொணடு தாழிட்டுக்கொணடு கூசசல இடுவதை யும் கணட பின்பே உணாநதேன.

அணணு எனனேடு சணடையிட்டுககொண டிருகக வும இலலை; அணணியினமீது நான கை வைக்கவும் இலலை. நான அவளருகே நெருஙகுவதைக் கணடு அவள் திட்டினுள. அதைக கேடடு நான நின்றுவிடுவேன் எனபது அவள எண்ணம பிறகு அறைக்குள ஓடிச் சென்று தாழிட்டுககொணடு நான அவளை அடிதது விடடதுபோல ஓலமிடடாள. கூசசலைக் கேடட அணணு

ஓடி வந்து என்னை அவவிடத்தினின்று அப்புறப்படுத்த முயனறுர். உணமையில் நான் என கோபததிற்காக வெட்கப்பட்டேன். அணணி, தன்னைக் காத்துககொண் டிராவிட்டாலும், சமயத்தில அணணு அங்கே வரா திருநதாலும், நான மனனிக்க முடியாத குறறம இழைத் திருப்பேன. அப்படி நடந்திருநதால அது வீட்டில எனன விளைவை உண்டாககியிருககுமோ, சொல்ல இயலாது.

ஆனுல் இந நிகழசசி எனக்கு ஒரு நீதி புகட்டியது. வீட்டுப் பொறுப்பு என கைககு வநததும நான என் குடும்பத்தை வேறு வீடு பாாதது அதில் வைப்பதாகத் தீாமானித்துககொணடேன வேறு வீடு கடடி அதில குடியேறினேன் ஆனுல் அணணி சாதாரணப பெண் ணலல எனபதைச சில நாட்களிலேயே அறிநதேன். அணணி எபபொழுதேனும அங்கே வந்துகூடத் தன இத யத்தின கனலைத் தணிததுககொணடு திரும்புவாள் சிற சில சமயங்களில இவ்வூரையே விட்டுச செல்ல வேணடி யிருககுமோ எனறுகூட நான நினைபபதுணடு. ஒரு வேளை அப்படிச செயதிருநதால மறறொரு சமபவம நிகழந்தி ராது அசசமபவததைத தெரிவிப்பதறகாகவே இன்று இவ்வளவு எழுதினேன அதைச சொலலாமல இதோடு நிறுத்தி இறநதுபோன என அணணியை உலகததின நகைப்புககுப் பாததிரமாககுவதறகாகப பேனுவைக் கையில் பிடிப்பதைவிட அதை மகிழசசியோடு ஒடித தெறிநதுவிடுவேன வசைபாடுவதற்காக எழும எழுது கோல முறிநது போகடடும.

எனக்கு ஒரு நணபர் இருக்கிருர். பத்திரிகாசிரிய நண்பா. அவர் தீவிர தேசீயவாதி. நானே கம்யூனிஸட அதனுல சில வேளைகளில் என்மீது சினங்கொண்டு, தம பத்திரிகையின் பததிகளை என்னைத் திட்டி நிரபப வேண்டிய சநதாப்பங்கள அவருக்கு வநதுகொணடுதான் இருக்கின்றன. 'நமமைச் சோநதவன' என்ற எண்ணம் சிறிதும் இல்லாத அவருடைய விமரிசனங்கள்—அப்பா, என்னை மிக்க சினங்கொள்ளச் செய்கின்றன.

ஆனுல் இதையும் பார்த்திருக்கிறேன் அரசாஙகம் என்னைத தண்டித்தாலோ அலலது ஏதேனும் ஒரு பத்தாம்பசலிப் பததிரிகை என்னை இகழ்ந்தாலோ— அவவளவுதான. அவருடைய விமரிசனத்தின வேகம அவாகளுககு எதிரே திரும்பிவிடும. 'இவர் எங்களைச சோநதவா. நாம் இவரைப் பழிப்போம அலலது புகழ வோம. நீ யாா இவாகளைப்பற்றி நாககைப் பற்களின மேல வைததுப் பேச? இநதப் பககம் நோக்கினுலும் கணணைத தோண்டிவிடுவேன' எனறு எழுதுவாா. இதுதான அவருடைய கருததுப் போலும. ஆம இத்தகைய வேகததுடன, உணாசசியுடன அவாகளமீது பாயவாா அவர் எனனைபபறறி இவவளவு தீவிரமாகக கணடிதது எழுதுபவர் எனறு கறபனைகூடச செயய முடியாத அளவுககு என தனிப்பட்ட சொந்த வாழக்கையின இனப துனபஙகளில பஙகு கொளவாா.

என அணணியும இந்நிலையிலதான் இருநதாள

அவள எஙகளோடு சணடையிடுவாள், திட்டுவாள; எஙகள வாழக்கையை வீணுககிககொணடே இருபபாள. ஆனுல ஒனறு, அவள ஏதேனும் எஙகளைப்பறறிக குறை கூறுகையில அவளை மகிழவிபபதறகாக அலலது உறசாக மூடடுவதற்காக எவளேனும இடையிலே புகுநது எஙகள மீது ஏதாவது குறைவாகக கூறினுல அவ்வளவுதான, உடனே அவளமேல பாய்நதுவிடுவாள. 'எங்கள விஷயததில தலையிடுவதறகு உன்னை யாா அழைததது? அவாகள கெடடவர்களாக இருககட்டும். நீ யாா? என் எதிரே நிலலாதே. ாயத்தைக் கணடு இளிததாம பிததளை. நான உன்னை யாரென்றே அறியேன எஙகிருந்து வநதாய், பிசாசே? உன பேயத்தனம எனனிடம செலலாது உன கண்ணைத தோணடிவிடுவேன, நாககை அறுத்துவிடுவேன். மநதிரவாதியை அழைதது நிாவாண மாக ஆடவைப்பேன். என் பிறநத ஊரில ஒரு மநதிர வாதி இருக்கிறுன். அவனைக் கணடதுமே இப் பேய்கள் ஆடைகளை அவிழத்து எறிந்துவிடும. ஆம'—அவாகள

கெட்டவர்களாக இருந்தால உனக்கென்ன கெடடுப போயிறறு? நான அவர்களைக கவனித்துக்கொளளு கிறேன. நான் எனன பயங்கொளளியா, மறறொருவா உதவியை வேணட? போ இங்கிருந்து '' என்று சீறிப் பாயவாள். பாவம்! அப்படியே அயர்நது போயவிடு வாள வந்தவள நலலவேளை, எங்களோடு போரிடுதலை விட்டுவிடடு அவளமீது பாய்வாள் இந்த வாயச் சணடையில அவளை வெலவோா யாா?

ஏதாவது நோனபுகள—பண்டிகைகள் வந்துவிட டால கொஞசகாலம அமைதி நிலவும அணணியின முகப்பொலிவு எபபொழுதும அவளது வயதைக குறைததே காட்டிவநதது நாறபதாவது வயதிலும முகததில ஒரு பொலிவு, பறகளில ஒளி, மாாபில எழுசசி, நடையில மிடுககு இவை இருநதன. நோன்பு—பணடிகை நாட்களில தனனை நனகு அலஙகரிததுககொள வதறகும அவள தயஙகுவதிலலை ஹோலியினபோது பைததியமே பிடிததுவிடும. தன்னைவிட மிகச சிறியவா களும கவலையிலலை தளாந்த உடலுடையவாகளுமாகிய மைததுனர்களைத் தேடி அழைதது விளையாடுவாள சேறறு நீரில மூழகுவிபபாள பிறகு அவாகளமீது வணணததையும் சுணணததையும தூவுவாள அணணி யின கையால் சேறறு நீரும வணணமும பெறுவதறகும பணியாரங்கள உணணுவதறகும சநதாபபஙகள கிடைக்காதிருந்த ஒரு ஹோலிகூட என ஞாபகததிறகு வரவில்லை.

அணணியின மகன பெரியவன ஆகிவிடடான. பெண்ணும வளர்நதுவிட்டாள. ''அணணி, இனிமேல இக குழந்தைகள ஹோலி விளையாடட்டும. நாம பாாத துககொண டிருப்போம்'' என்று ஒருமுறை கூறினேன. ''நனறுயிருககிறது மைத்துனரே, இளமை தளர்ந்து விட்டால மனஙகூடவா தளாநதுவிடும்? குழநதைகள அவாகளுடைய ஹோலியைக் கொணடாடட்டும். நாம நமது ஹோலியைக் கொண்டாடுவோம். அவாகளுக்கு

அவாகளுடைய மனம, விருபபம நமக்கு நமது மனம், ஆசை அண ணியின உடலில ஒவவோா அணுவும் மகிழநதுகொண டிருநதது

அவளுககுக குழநதைகளிடத்திலதான் எத்தகைய அனபு இருந்தது!

அநதச் சணடை சசசரவுகளின் இடையேயும என் வீட்டிறகு வருவாள. என் குழநதைகளுககு எணணெய தேயததுவிடுவாள கணணுக்கு மை திட்டுவாள், மடியில வைததுககொணடு விளையாட்டுக காட்டுவாள. ஒரு முறை, என குழநதையை இடுபபில வைததுககொணடே அதன தாயுடன சணடை போடடுககொண டிருநதாள, குழநதை அழத தொடஙகியதும, தன மார்பை அதன வாயில திணிததாள

ஒருநாள இவவாறு என அணணி என மனைவி யுடன சசசரவிடடுககொண டிருககையில் என மூதத மகன அழும சததம கேடடது சணடையை நிறுததி விடடு, ''என குழநதையை யாா அடிததது?'' என்று கேடடுககொணடே ஓடினாள. அமபுபோலப பாயநது சென்று குழந்தையை வாரி எடுதது அணைததவாறே திருமபிவநதாள் பையன உரகக அழுதுகொண டிருந தான அவனைத தேள கொடடிவிடடது. பிளளையை என மனைவியின மடியில் இருததிவிட்டு ஓடிச் சென்று மணணெணணெயும ஒரு பசசிலையுங் கொணடுவநதாள். கொடடிய இடததில அவறறைத தேயததாள இது கிராம வைததியம. பையனின உடமபு முழுவதும நடுஙகிககொண டிருநதது. கொஞசம விஷம மிகுதி யாக இருநதது அவனுககுக காயசசல வநதுவிடடது.

தாய்ச்சல் இருககுமவரை அணணி தன்னுடைய வீடடையும் எனனுடைய வீடடையும ஒன்றுககிவிட டாள. ஒருவேளை அவள வீடடில் அடுப்புககூட மூட்ட வில்லை எங்கள் தமையனார் சிரிததுககொண்டே வநது என மனைவியை நோககி, ''சணடையென்றால் இபபடித தான இருக்கவேணடும; என் சோறறில் மண் விழுநது

விட்டது'' என்று கூறினா. அணணு என வீட்டிலேயே சாப்பிட்டாா.

அது அப்பொழுது. என அணணி இலலாத இச் சமயததில் என மனைவி தனனை அணணியின இரு குழந்தைகளுக்கும வளர்ப்புத தாயாக எணணியிருக் கிறாள். அவ்விருவரின கலயாணததினபொழுதும அவள என்ன என்ன செய்தாள்! அணணி இருககுமவரை சணடை இருந்தது. பிறகு அவள நினைவு, அசசணடையை அன்பாக மாற்றிவிட்டது.

அந்தப் பத்திராதிப நணபரிடம செலலுமபொழு தெல்லாம் அவர் கால்களில விழுநது பணியவேணடு மெனறு ஆசை உணடாகிறது. வயதிலும அவா எனனை விடப் பெரியவர். அணணியின நினைவு எழுமபொழு தெல்லாம் இரு கைகளும தாமாகவே சிரததினமீது சென்று குவிகின்றன—வணக்சம அணணி!

பரமேசன்

அன்று கச்சேரியில வேலை மிகுதியினால சோர்வுற்றுக காகிதக குவியலகளுககு எதிரே உடகாாநதிருககையில சீராமன கிராமததிலிருநது வநதான். என நலனகளைப பற்றியெலலாம கேட்டபின ''பரமேசன மிகக நோய்வாயப்பட்டுள்ளான, பாவம! பிழைப்பானோ என்னவோ தெரியவிலலை'' என்றான.

பரமேசன என தாயாதிகளில ஒருவன்தான. ஆனால் அவனுககாக வேலைகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டுப பேனிபுரம போவதைப்பறறி நினைககும அளவுககு அவனுடன நெருஙகிய தொடர்பு எனககு இல்லை; அவனிடமும் அததகைய குறறம் இலலை. பரமேசன ஊதாரி, கணணை மூடிககொணடு செலவழிப்பவன. குடுமபததை நாசம் செயதுவிட்டான். கடனமேல கடன வாஙகினான; பரமபரைச சொத்தான நிலததை விறறுவிடடான இறுதியாக அவவாணடில அவன் தன மனைவியின் நகைகளைககூட விறறுக 'கஞசா'க குடிததான அவன எஙகள் குடுமபப் பெருமையை மாசடையச் செய்தான. தன வீட்டினரையும தொல்லையிலும துனபத்திலும ஆழசசெய்தான. தானும இபபொழுது நிலைகெடடு அலைநதுகொணடிருககிறான 'சாகடடும, இததுாபபாக்கியம பிடிததவன! இத்தகையவன சாவதே நலலது!'' இத்தகைய எணணஙகளை மனத்தில எணணி நானே மகிழநதேன. பின்பு, வேலையில் மூழ்நதுவிட்டேன. ஆனால மாலை வந்து, வேலையின பாரம் குறைந்து மனத்தில நிமமதி ஏற்பட்டதும பரமேசனைப்பறறிய ஞாபகம வநதது. இரவே படகில புறபபடடுக கிராமத்திற்குச் சென்றேன.

இதுதான பரமேசனுடைய வீடு. முனபு இருநத கட்டுக்கோப்பான வீட்டிறகுப் பதிலாக இந்தக் குடிசை

இருந்தது. இதுதான் சமையலறை, இதுவே சாமான் களை வைக்கும் அறை. படுக்கையறையும இதுதான். இதிலே அவனுடைய தாய் வசிக்கிருள. அவன் மனேவி, சகோதரன, ' குழந்தைகள் அனேவரும இதிலேதான. அவனுடைய வயது சென்ற தந்தை தாழ்வாரத்தின ஒரு கோடியில் இருக்கிருர்; பரமேசன் மறு கோடியில் சோளத தட்டினமீது படுததுக்கிடக்கிருன். ஒரு பழைய கநதைத துணியைக் காற்று மிகுதியாக அடிககாதபடி கட்டியிருக கிருாகள அவனுககுப பயங்கரமான நோய வநதுளளது; சீதபேதி 104 டிகரி காய்ச்சல் கணககில்லாத தடவை வயிறறுப்போக்கு. அவவிடம முழுவதும் சுறறுபபுறமும ஒரே நாறறம், அழுககு

அந்நிலேயிலும அவவேழைததாய் பணிவிடைகள் புரிநதுகொண டிருககிருள். கிழத்தாய ஐயோ, ஐயோ வெனறு அரறறுகிருா ஏழை மனேவி ஒரு மூலேயில சுருணடு, ஒடுஙகி, வருந்தி அழமுடியாமல அழுதுகொண டிருககிருள.

வயிறறுப்போககு ஏன் கணடது? வீட்டில உண வில்லே பல வேளே பட்டினி ஒரு மிராசுதாா சாககரைவள்ளிக்கிழஙகு பிடுஙகிககொண டிருநதாா. சிரிததுககொணடே அவரிடம சென்ருன பரமேசன. சிரிததுப பேசியபடியே பசசைக்கிழங்கை வயிறு நிரமபத தளளிவிட்டான அது ஜீரணமாகவிலலே. வயிறறுப் போககில கொணடுபோயவிட்டது காய்சசலும கணடது. அவன அரை நினேவுடன வீழநதுகிடககிருன. எப் பொழுதோ ஒருசமயம மிகவும சிரமபபட்டுக கணகளேத திறககிருன. கணகள முழுவதும உளளே போயப் பொநதில்—அல்ல—பளளத்தில வீழநது கிடநதன.

சிகிசசை செயய நேரமிலலே அருகே இருநத ஆயுாவேத வைத்தியசாலே வைததியரை அழைதது வந் தனா. அவர் பாாத்து மருந்து கொடுத்தார். ஆனல அவா மெதுவாக எனனிடம, ''குறிகள நன்ருக இல்லே.

இரவு கழிந்தால்தான ஏதேனும் நம்பிக்கைக்கு இட முண்டு'' என்று சொல்லிச் சென்ருர். அந்த இரவு கழியவில்லே. பரமேசன் தன வீட்டினரை அழச் செயது, ஊரினரை வருத்தததில ஆழ்ததிவிட்டுச் சென்று விட்டான.

கிராமத்தினருக்கு அனறு மட்டும் துயரம உண்டாக வில்லே; ஹோலி, நவராததிரி, தீபாவளி, காாததிகைத தீபம் என்று எநதப் பணடிகை வநதாலும பரமேசனே நினேதது, அவாகள பெருமூச செறிகினறனா.

உணமையில பரமேசன ஊதாரிதான. அதறகுச சநதேகம இலலே அவனுடைய ஊதாரிததனம ஒரு நெருப்பு. அத தீ தனனேததான எரிககும. தனனே எரித தாலும பிறருககு ஒளியையும வெபபததையும தரும். இளமபருவததில எஙகள அனேவருடனும் படிககத் தொடஙகினுன அவன. புததிசாலிதான, ஆனுல் படிகக வில்லே பெரியவனுஞன். சிவநத நிறமும மெலிநத உடலுமுடைய வாலிபன அவன. நலல இடததில அவ னுக்குக் கலயாணம ஆயிறறு. குழநதைகளும் பிறந தன. அவனுடைய தந்தை மிக வெகுளி. அதனுல வயது வந்ததுமே பரமேசன் வீட்டுத தலேவன ஆனுன். வீட்டின அதிகாரம் கைககு வநததும மனத்தை அடக் கும கட்டுப்பாட்டைத் தளரவிட்டான. தினநதோறும் சநதைக்குச் செல்வான. நகரத்திற்குச் செலலும் போதெலலாம ஒவவொரு 'மேளா' விறகும் போவான். சநதர்பபம் கிடைத்தால தீாத்தயாத்திரையும் செய் வான. அவனுக்குத் தகுந்த சில நணபர்களும சேர்ந் தனர். கஞ்சா குடிக்கத தொடஙகினா. முனனேரகளின் செல்வம கரைந்து வந்தது. கடைசியில் அந்த நாளும் வந்தது. பரமேசன பரம ஏழையாகிவிட்டான.

ஆனுல் இவவறுமையால் அவனது போக்கில் சிறிதும் மாறுதலே உணடாகக இயலவில்லே. கஞ்சா விட்டது

ஆனுல*பஙகி யடிப்பது வநதது. நான இருககும இடத்
தில அதைக கேட்பாரே இலலை. இங்கும் அங்கும் எஙகும
அது காடாக மண்டிக் கிடக்கும. பரமேசன அககாட்டி
லிருநது நயல இலைகளுளள கொடியாகப் பறித்துக்
கொணடு வருவான. காயவைப்பான. கட்டி அடுககி
வைப்பான. தானும குடிப்பான, நணபாகளையும குடிக்
கச் செயவான். அவனுடைய வீட்டு வாயிலில் எப்
பொழுதும ஒரு 'டோலக'கும பல ஜோடித தாளங்களும
இருககும. மாலை வநததோ இலலையோ பரமேசனுடைய
குடிசையில கோலாகலம் நிறைநதுவிடும. வருஷம
முநநூற்றறுபததைநது நாளும அவன வீட்டு வாயிலில
ஒரே கொணடாட்டநதான. பல நாட்கள் வயிறு நிரமப
உணவு கிடைககவிலலை எனபது உணமைதான, அதனுல
என்ன? பாட்டிற்கும கூததிறகும ஒருவகை இடையூறும
உணடாகவிலலை. அவன ரஸிகத தனமையைச சொலலட்
டுமா? வாயிலில ஒரு மலாமரம அவசியம் இருககும.
அதில ஒரு பெரிய வீரக் கொடி - கிராமததிலேயே உயர
மாக - எபபொழுதும பறநதுகொண டிருககும.

கிராமததின் முதியவாகள அவனமீது குற்றங் கூறு
வாாகள, திட்டக்கூடத திட்டுவாாகள. ஆனுல் குழநதை
களும வாலிபாகளும கூட்டமாக அவனுககு முனனும
பினனும சூழநது செனறுகொண டிருபபாாகள

வயலில வெள்ளரிககாய காயககத தொடங்கியதா?
பரமேசனுககுப் பணடிகைதான. கொடியிலே மலா
களைக கணடதுமே பரமேசன ஹோலிப் பாட்டுப் பாடத்
தொடங்கிவிடுவான். வசந்த பஞசமி வரவேணடியது

* பஙகி யடிததல-பாஙக எனபது ஒரு வகைக கொடி. எஙகும
கிடைககும. இதை அரைததுக குடித்தால் கஞசா-அபினி
உணடதுபோல் மயககநிலை உணடாகும இககொடியை இலை
களுடன காயவைதது ஹுககாபோல நெருபபிலிட்டு, அதன
புகையை நுகருவதும உணடு. இககொடியை அரைததுக குடித
தலையே 'பஙகி அடிததல' எனறு கூறுவா.

தான; அன்றிலிருந்து அவனுககு விருப்பமபோல இருகக 'லேஸனஸ' கிடைத்த மாதிரிதான். வயிறறைக கட்டி, வாயைக கட்டி இப் பணடிகைககாகப் பணம சோத்து வைத்திருப்பான. கஞ்சிராவிறகுப் புதுத் தோல போடு வான. தமபூரில் புதுத் தநதிகள ஏறும். டோலக்கில புதிய சத்தம கிளமபும. மாலேயில் தொடங்கிய ஹோலிக' கோலாகலம நடு இரவு வரை ஊரில ஒலிததுககொண டிருககும.

ஹோலிப் பணடிகை யனறு

விடியறகாலேயிலிருநதே பரமேசன வீட்டில ஏற பாடுகள நடபபதைப பாாககலாம எங்கிருந்தோ எப் படியோ எருமைபபால கொணடுவருவான. சாக்கரை இலலாவிடடால வெலலம போதுமே' பெரிய அமமியின மேல 'பாஙக' கொடிகளே வைதது அரைப்பான. பிற ரைக கொணடும அரைக்கச செயவான. அதைத தண ணீா, பால, வெலலம இவற்றுடன கலபபான. தானும சுவைததுக் குடிப்பான. பிறருககும கொடுப்பான். பிறகு அதை எடுததுச சென்று பெரியோராயினும சிறியோ ராயினும எதிாபபடடவா மீதெலலாம அதை ஊற்றுவான. எவராவது கோபிததுககொணடு திட்டி ஞல பரமேசனுக்கு என்ன கவலே? ஹோலியனறு கிடைக குமம திட்டுககள ஆசீாவாதஙகளனறே? ஊரை ஒரு கை பார்ததுவிட்டு அவன சாலேபபுறம் வருவான். அனறு எஙகள ஊரின எலலேபபுறதது வழியே செலலும் வழிப் போககனைப பிடிததது சனி. சேறு, சாணம, தணணீர் இவறறுல தலேயிலிருநது காலவரை ஒரே அபிஷேகந் தான இநதச சேற்று விளேயாட்டில ஒரு புதிய வேக மும பர பரபபும இருககும. ஒருவன இந்தப் புறம ஓடுவான, மறறெருவன அந்தப் பக்கம விரைவான். சிலர் பயமுறுத்துவா. ஒரே சிரிப்பொலியாக இருககும். நடுபபகல் வந்ததும அனேவரும குளத்திறகுச் செல்வர். அஙகே ஒரே ஆாபபாட்டந்தான். பிறகு வீடு திரும்புவர்.

உணவிற்குப பின பரமேசனுடைய ஹோலிக் கூட்

டம் சித்தமாகிவிடும். பரமேசன் தன் கையில் கஞ்சி ராவை எடுத்துக்கொளவான். ஆவேசததினுல் கணகள் சிவநதுவிடும. உடலைப்பற்றிக கூறுவானேன? தலை மயிர் கூடச சிவநதுவிடும. இடையில் பரமேசனின் கஞ்சிரா ஒலி, நாற்புறஙகளிலும தாளங்கள, ஜாலரா, கொம்பு கள் இவற்றை ஒலித்துக்கொணடு உரத்த குரலில பாடு வார்கள. இவறறையெலலாம கணககறற மககள கணடு களிப்பார்கள. பரமேசன கஞ்சிரா மாததிரமா வாசிப் பான? அவன கைகளதாம் கஞ்சிராமீது படிகினறன. ஆனுல் அவனுடைய ஒவவோர் உறுப்பும பாடுகிறது, வாத்தியம வாசிக்கிறது. குதிக்கிருன, ஆடுகிருன, ஹாஹா என்கிருன. பரமேசன தலைமையான இடததில மட்டும் இருப்பான எனபது இலலை. இவ் வேறபாடு களுக் கெலலாம் மூலகாரணம அவன்தான். ஊரில பணக் காரர், ஏழை எல்லோருடைய வீடடிலும சென்று பாடு வான. வாததியம வாசிபபான. கடைசியில் அவன் சிவன் கோவிலுக்குச செலவான். அஙகிருந்து நளளிரவிற குப் பின் பாடிககொணடே வீடு திருமபுவான.

பரமேசன் இறநததற்குப பினனும எஙகள ஊரில ஹோலிப் பணடிகை நடைபெறத்தான நடைபெறுகிறது ஆனுல் அத்தகைய உற்சாகமும் குதூகலமும ஏது?

இவ்வாறே நவராததிரி ஒனபது நாடகளிலும அவன ஊரில் கூத்தடிபபான். எஙகள ஊரில இநத ஒன பது இரவுகளிலும, 'ஓஜா'க்களை அழைத்துப் பூதம ஆடச் செயவது வழககமாக இருந்தது. இபபொழுது அது கொஞ்சங் கொஞசமாக மறைநது வருகிறது. ஆனுல் மறைந்து வரும் இவ்வழககததில பரமேசனின உயிரே இருந்தது. ஊரிலுளள ஓஜாக்கள அனைவருக்கும் அழைப்பனுப்பித் தன் வீட்டிற்கு வரவழைப்பான். நடு வில நெருப்பு எரிந்துகொண் டிருக்கும். நெருப்பின எதிரே ஏழு சகோதரிகள் துர்க்கையின பெயருடன் ஏழு இடங்களில் அமர்ந்திருப்பர். அரிசி, குங்குமம், மலர்கள் இவை வரிசையாக வைக்கப்பட் டிருககும.

அவற்றிற் கெதிரே ஒரு செந்நிறப் பிரமபு *ஓஜாக்கள் பாட்டுப் பாடிக்கொண டிருப்பார்கள். தபேலாக்களைத் தட்டுவாாகள். பாட்டின் ஸ்வரம் உச்ச நிலையை எட்டியதும் அவர்களுககுள ஒருவரின் உடலில்' ஒரு பூதம, பிசாசு, தேவி-அவறறில் எத்தனையோ வகைகள உள்ளன-ஆவேசங் கொள்ளும. ஆவேசம வந்ததும ஓஜா உடலை அசைபபான. முதலில மெதுவாகவும, பிறகு மிக வேகமாகவும் அசைப்பான உடலை அசைத்துக கொணடே பிரமபை எடுப்பான. தன உடலில படபட்டென்று அடிததுக்கொள்வான. ஓஜா தனனை அடிததுக கொணடே இருக்கும்போது மககள, ''ஐயா' குதிரை பலவீனமானது. அதிகமாக அடிககாதே'' எனபார்கள். பல வேணடுகோட்களுககுப் பிறகு பிசாசு மஹாராஜாவுககுத, தயவு உணடாகும. பிரமபைக கீழே எறிநது விட்டுத் தரையினமீது புரள ஆரமபிததுவிடுவான். தரை கூடக குழிந்துவிடும் காப்பூரததை ஏறறி வாயில் போட்டுக்கொளளுதல, தகதகவெனறு எரியும கும மட்டியைக் கையில வைததுக்கொளளல முதலிய வேலைத் திறனகளையும காட்டுவான. கடைசியில் காணிக்கை வைபபாாகள தன விருபபத்தைக கூறி அது நிறைவேறுவதறகு வழியையும கூறிப் பிசாசு மலையேறிவிடும. ஆவேசம வந்ததுமே அங்கே இருப்பவாகளின கூட்டத்தில பரபரபபு உண்டாகும. விசிததிரமான கேளவிகள எலலாம கேடபா பிரியமான பொருள்களை வேணடுவா. பரமேசனின கையில் பூதங்களின் மூககணாங் கயிறு இருந்தது போலும. எநத ஓஜாவினிடத்தும் எத்தகைய பூதத்தையும ஆவேசமாக வரச் செய்வான்.

சிறசில சமயம் அவன தனமீதே பூதத்தை வரச் செய்வான் அவன்மேல் வரும பூதம ஒரு விசிததிரமான

---

*குஜராத்திப பிராமணரில ஒரு வகையினா, பேய பிசாசு ஓட்டுபவா

வகையைச் சேர்ந்தது. புதுப்புது அபிநயங்கள் செய்யும. புது மொழிகள் பேசும். அவனது ஆசீர்வாதங்களைக் கேட்டதும் மக்கள மனநிறை வெய்துவர். பெருமபாலும் பரமேசனுக்குப் பூதம் வருவதோடு விழா முடிவுறும. ஏனெனில், அவன சத்தமிட்டுக்கொணடே மக்களமேல, முககியமாகக் குழந்தைகளின்மேல் பாய்வான். பிறகு ஒரே ஓட்டந்தான். எல்லோரும சிரித்துக்கொண்டே பரமேசன் புகழைப் பாடிக்கொணடே திரும்புவா

தீபாவளியன்று மாவலி சுற்றவேணடுமா? அதற் குரிய ஏற்பாடுகளைப் பரமேசன் செய்வான. காய்நத மூங்கில் பிளாச்சுகளை ஒன்ருகச் சேர்த்து, அவற்றி னிடையே மூங்கில் சோறறை வைத்துக கட்டுவான். மாலை வந்ததும் அவற்றில தீ வைத்துத் தன் நண்பா குழாத் துடன் ஊர் முழுவதையும் ஒளிபெறச் செய்வான். இவ்வாறே ஹோலிப் பணடிகையன்று ஹோலிகா தகனத் திற்கும் அவனே ஏறபாடு செயவான். கிராமம் முழுவதி லும் உள்ள சோளத தட்டுகள, காய்நத கொடிகள, பட்டுப்போன கிளைகள் முதலியறறை ஒன்று சேர்த்து, ஒரு பெரிய குவியல ஆககுவான். இவறறை மககள் தாங்களே கொடுக்காவிட்டால திருடடுததனமாகவும் கொண்டுவருவான். அவறறை அககுவியலின்மீது போடு வான். பெரும்பாலும் அதற்கு அவனே தீ வைப்பான. மிக்க உற்சாகத்துடன் அதை எரியச செய்வான்; அணைப பான். காாததிகைப் பௌர்ணமியன்று பரமேசன் தன நணபர் குழாத்துடன கங்கா ஸ்நானத்திற்குச செல வான். ஸ்டேஷனுக்கு வருவான். டிக்கட் யார் வாங்கு வாாகள்? கையில பணம இருக்கும காலத்திலேயே டிக்கட் வாங்குவது என்ருல அவனுக்கு மதிப்புக் குறைவு. இப்பொழுது கையில் பணம் இருபபதே இல்லை. வழி முழுவதும் டிக்கட் பரிசோதகாகளுடன கணணுமூச்சி விளையாடடு ஆடுவான. ஸ்டேஷனை அடை வதறகு முன்பு வணடியின் வேகம் சிறிது குறைநததுமே காணுமல போய்விடுவான். எப்பொழுதேனும் ஸ்டேஷ

னுக்குள் சென்றுவிட்டாலும் கம்பிவேலியைத் தாண்டி வெளியேறிவிடுவான். சிற்சில வேளைகளில் கும்பலில் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு, அடி உதைகளுடன் வெளியே செலவான். 'மிலேச்சனுக்குக் காசு கொடுத்துவிட்டுக் கங்கா ஸநானம் செயவதில் ஒரு பெருமையும் இல்லை' என்பது பரமேசன் கருத்து.

பலேஜா காட்டிலிருந்து ஸோனுபுர்மேளாவரை பரமேசன பல வேடிக்கைகள் புரிவான். சிலசமயம் நெறறியில் கோபி சந்தனம் இட்டுக்கொண்டு கங்கைக் கரையில் அமர்ந்து, நீராட வருவோருக்கு நலல பலன் களைச் சொலலிககொண் டிருப்பான். சில பொழுது தன் குழாததின் இடையே பரமஹம்ஸ சந்நியாசியாக அமர்நது மக்களின் மனவிருப்பத்தை நிறைவேற்ற விபூதி கொடுததுக்கொண் டிருப்பான். சில சமயம் 'ஓஜா'வாகி எத்தனையோ நற்குடிப் பெண்டிருக்குப் பிள்ளைவரம் அளிததுககொண் டிருப்பான. இவ் விளையாட்டுக்களால் சேருமப ணததைக்கொண்டு குழாம் முழுவதற்கும் மிட்டாய்கள் வாங்கி வழங்குவான்; கஞ்சா அளிப்பான். இவவேடிககைகளில் ஏமாற்றவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவனுககுக கிடையாது. வெறும வேடிக்கை விளையாட்டு கள்தாம்; வஞ்சனை அவறறில இலலவே இல்லை—அது இருககுமானால இவவேழைக்கு இநதக் கொடிய நிலை ஏன் வருகிறது? நகைப்பதற்கும் நகைக்கச் செய்வதறகுமே உலகில் வநதோருள் இவனும் ஒருவன. நகைத்துக் கொணடும நகைககச் செய்துகொணடுமே அத்தகைய வர்கள் போய்விடுகின்றனர்.

கடைசியில் அவனுடைய நிலை மிகவும் மோசமாகப் போனபின ஒருநாள் நான் அவனை அழைத்து அறிவுரை கூறினேன். "ஏனபபா இவ்வாறு செயதுகொண் டிருக் கிறாய்? உன்னைக் கவனிததுககொளளாவிட்டாலும் உன் பெறறோரைக் கவனி. உன் குழந்தைகளிடம் உனக்கு இருககும் பொறுப்பை நினைத்துப் பாரா நீ முட்டாளலல. உனககுப் போதுமான அறிவு இருககிறது. அதைக்

கொண்டு வேலை செய். விவசாயத்தில உன மனம் செலலாவிட்டால வேறு ஏதாவது தொழிலைப் பாா. நகரத்தில் ஒரு சிறு சாப்பாட்டு விடுதி நடத்தேன். உன் சாப்பாட்டுக்குப் போக எப்படியும் சிறிது பணம் மிஞ்சும்'' என்று கூறி, இத்தகைய சிறு தொழிலகளால் தம்மையும் தமது குடும்பத்தையும நன்ருகப் பாதுகாத்து வரும் சில மனிதர்களைப்பறறி எடுத்துக்காட்டாகச் சொன்னேன் அபபொழுது அவன் ஒனறும் சொலல வில்லை. சில நாடகளுக்குப் பிறகு, பரமேசன் ஆகாடா காட் எனற இடத்தில ஒரு சாப்பாட்டு விடுதி ஆரம்பித் திருககிருன் அதற்காக அவனிடம் - அல்ல - அவன மனைவியிடம் கடைசிச் சொத்தாக ஒரு தங்கச சஙகிலியை யும் விற்றுவிட்டான் என்று கேளவிப்பட்டேன.

சங்கிலியை விற்றுவிடடதைக கேட்டு நான திடுக் கிட்டேன். ஆனுல் ஒருவேளை இதுவே தூணடுதலாக அவனை முன்னேறறப் பாதைககு அழைத்துச செலலும் என்று பின்பு நினைத்தேன. இப்படிப் பலபேரைப் பார்ததிருக்கிறேன். நான் நினைததது தவருகிவிட்டது. சில நாட்கள்வரை அவன் வியாபாரம நன்ருகவே நடந் தது. ஆனுல் கையில் சிறிது பணம் சோநததும், 'பாங்கி'றகுப் பதிலாகக் கஞ்சா வந்தது இதறகு அவன் ஓர் அறபுதமான காரணம் காட்டினுன

''ஐயா, சாப்பாடு போடுவது நல்ல காரியமாகத் தான் தோன்றுகிறது. ஆனுல் அதறகுப் பிறகு பணத்துக் காக முளளைப்போலப் பின்னுலேயே ஓடடிககொள்வ திருககிறதே அது மிகவும் கடினமான வேலை. நான் சிறிது பணத்தைக கஞ்சாவில் வீணுக்கினேன என்பதில் ஐயமில்லை.,ஆனுல் பணத்தில பெரும்பகுதி என விடுதியில் சாப்பிட்டவர்களிடம் தங்கிவிட்டது. அதனுல் என்ன? அடுத்த பிறவியில அவர்கள பனைமரம் ஆவார்கள்; நான் ஆலமரம் ஆகி அவாகள மார்பில் முளைப்பேன். அவர்களிடமிருந்து கடனை வசூலித்துவிடுவேன். இது எப்படி ஐயா!'' என்று கூறி விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. ''அந்த ஏழைப் பெண்ணின தங்கச் சஙகிலியை நாசம் செய்துவிட்டாயே!'' என்றேன்.

''சஙகிலி! சங்கிலி என்ன பிரமாதமான பொருள்? தாங்கள இப்பொழுதானே எல்லோரும ஒரே மாதிரி யாக இருககவேணடுமென்று கூறினீாகள்? எலலோருககும் தங்கச் சஙகிலி இருக்குமானுல நீஙகள் அவளுககும ஒன்று செய்து தரமாட்டீாகளா? அதோ அநத ஓடககார வேடனின் மனைவி எநதச் சஙகிலியை அணிநதுகொண டிருககிருள்? ஐயா, இனபம கிடைப்பதாயின் அதிருஷ டத்தால கிட்டவேணடும, அலலது உழைப்பினுல வர வேணடும உழைப்புககும எனககும சரிவராது அதிருஷ டமோ சரியாக இலலை பாஙக் குடிததுவிட்டுக கூததடிகக வேணடியது, அநத மகிழசசியுடனேயே வாழககையைக் கழிககவேணடியது, இவவளவுதான. இதுதான என்னுல இயலும. என்னைப்பறறிக கவலைப்படாதீர்கள ''

நான மிகவும கோபஙகொணடு அவனை ஏதோ சொலலப் போனேன. அதறகுள அவன மெதுவாக எழுநதிருநது சிரிததபடி, ''மனமே, நீ நினைதது என்ன ஆகபபோகிறது? எலலாம கடவுள கையில இருககிறது'' என்று பாடிககொணடே சென்றுவிட்டான். அது என அறிவின திறத்தைப பரிகசிபபதுபோல இருந்தது.

பைஜூமாமா

இன்றுகூட நீங்கள் பாட்னு சிறைக்குச் சென்று, அங்குள்ள ஒரு பழைய கைதியினிடமோ, வார்டர் ஜமேதாரிடமோ பைஜூமாமாவைப்பற்றிக் கேட்டால் ஒரு புதுவகையான சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு உங்களுக்கு அவரைப்பற்றி இரண்டொரு கதைகள் கூறுவான். பைஜூமாமா பாட்னு சிறையின் ஒரு முக்கியமான அங்கம். ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகளாக அவர் சிறையையே தம் வாசஸ்தலமாகக் கொண்டிருந்தார். 1930, 32, 37, 38, 40 இவ்வாண்டுகளில் நான் பாட்னு சிறைக்குச் சென்றபொழுதெல்லாம் அவருடைய சுப தரிசனம் எனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அவரோடு பேசி யிருக்கிறேன்; மனம்விட்டுச் சிரித்திருக்கிறேன். ஒவ் வொரு முறை சிரித்தபிறகும் தனியே இரக்கமும் உண்டாகியிருக்கிறது.

அவர் முப்பது ஆண்டுகளாகச் சிறையில் இருக் கிறார் என்று நான் கூறியதைக்கொண்டு அவர் ஒரு பயங்கரக் கைதி, கொலை செய்துவிட்டுக் கொள்ளை யடித்துவிட்டு அங்கே வந்திருக்கிறார் என்று நினைத்திருப் பீர்கள்; அல்லது போக்கிரியாக இருக்கவேண்டும், குறைந்தபக்ஷம் வழக்கமான குற்றவாளியாகவாவது இருந்தலவேண்டும் என்றும் நினைக்கலாம். ஆனால் நான் இக்குற்றச்சாட்டுகள் அனைத்தையும் ஆதாரத்துடன் மறுக்க முடியும். அவருடைய முகத்திலிருந்தோ, நடவடிக்கைகளிலிருந்தோ அவர் குற்றவாளி என்று காட்டும் ஒரு குறிப்பையும் காணமுடியாது. ஆயினும் அவர் சிறையில் இருந்தார்; அதுவும் முப்பது ஆண்டு களாக! என்ன ஆச்சரியம்!

அவர் ஒவ்வொரு முறையும் ஒரே குற்றத்திற்

காகத்தான் சிறைக்கு வருகிருர், அக்குற்றத்திற்காக அவருககு இனறுவரை இரணடாண்டுகளுக்கு மேற் பட்ட தணடனே ஒரே தடவையில கிடைத்ததில்லே. விடுதலே பெறறுச் சென்றதும் அதே • குறறததைத் திரும்பப் புரிவாா, திருமபவும் இரண்டோா ஆணடு தணடனே பெறறுச் சிறைககு வருவாா. அககுற்றநதான என்ன? திருட்டா? நிசசயமாக அவா ஒரு பககாத் திருடராக இருப்பார், தமககுக் கூட்டாளிகளேயுமசோத் துக்கொண டிருபபாா, பெரிய பெரிய வேலேததிறம் காடடியிருப்பாா சாதாரணத் திருடனகூடச சிறைககு ஒரிருமுறை வநது சென்ருல பெருந திருடன ஆகிவிடு கிறுன அல்லவா?' என்று நீஙகள நினேககலாம அவா இததகைய திருடராயிருபபின அவரைபபற்றி நான் எழுதவேணடிய அவசியம ஏற்பட்டிருககாது. குற்றங் களேபபற்றிய ஆராயசசியில இறங்குவதற்கு அககலேயில் அதிக ஆர்வம எனககு இல்லே.

பைஜூமாமா விசித்திரமான திருடர், திருட்டுக் குற்றததிறகாக அவா முப்பது வருஷத தணடனே அநுப விததுவிடடாா. ஆனல இனறுவரையில ஒரு முறைகூட முப்பது ரூபாய்களே ஒருங்கே அவரால் பார்கக முடிய விலலே. இலலேயாலை அவர் சொன்னபடி அவரை நீங்கள் சிறையில் கணடிருக்க முடியாது. மேலும்,

'சிங்கஙகளும் அனனங்களும் கூட்டமாகச் சேரு வதிலலே. உயாநத மாணிக்கஙகளேயுமஒரே இடததில ஏராளமாகக காணமுடியாது. சாதுககளும் ஒன்று சேர்வ திலலே' என்று கபீா கூறியுளளதுபோல இனறுவரை அவர் தம தொழிலில யாரையும் சேர்ததுகொளளவில்லே. அப் படியாயின் அவர் உணமையிலேயே துறவிதானு? சீ, சீ நான் ஒரு பழைய திருடனேத் துறவி என்று கூறுவேனு? இந்த இவ்வளவு பெரிய பிழையைப் புரிந்துவிட்டு நான் துறவிகளிடையே எப்படி முகத்தைக் காட்டுவேன?

நான் உயர்வகுப்புக் கைதியாக இருந்தேன். சிறை யில் அத்தகையோருககு வேண்டிய சௌகரியங்களேச்

செய்துகொடுகக வசதியில்லாததால் என்னை ஆஸபத்திரி யிலேயே தஙகச் செய்தனர். ஒருநாள் நான் ஆஸபதத்ரி யின சிறு தோட்டத்தின் நடுவில் இருக்கும் ஒரு சிறிய மாமரத்தின ,நிழலில அமாநது ஏதோ எழுத முயலுகை யில், ஒரு வயதான நோயாளி கம்பளியைப் போர்த்துக் கொணடு அப்பக்கம வருவதைக் கணடேன. அவா மெதுவாக வந்தாா. பலவீனத்தினுல் தளளாடிக்கொணடு வந்தார். மலாப்பாத்தியில உட்காாந்தாா. பிறகு ஒரு முறை ஆசை ததும்பும் கணகளால நாற்புறமும் பார்த் தாா. கமபளியின உளளிருநது புல செதுககும கருவி ஒனறை எடுத்து அவா மெளள மெளள இஙகும அங்கும வளர்நதிருநத புலலைச செதுககத தொடஙகினுா. சிறிது நேரந்தான அவா செதுககியிருபபாா; அதறகுள் ஆஸ பததிரி 'மேட்' கையில மருந்துக கோபபையை எடுததுக கொணடு அவரைத தேடி அஙகே வநதான். அவர் புல செதுககுவதைக கணடு, ''மாமா, இநதத தடவை நீ செத்துததான போகப்போகிருய்'' எனறு கூசச விட்டான.

வயது முதிாநத அககைதி நடுங்கிப் போனுா. அக் கருவியைக் கீழே போட்டாா கமபளியைச சரியாகப போாததுககொணடாா. மருநதை வாஙகக கையை நீட்டினுா கை நடுங்கிக்கொண டிருந்தது. பேச்சுக குழற அவா பணிவுடன, ''மனனித்துக் கொளள அப்பா, மருந தைக கொடு'' என்று அவனிடம் கூறினுா.

''மருநதா தரவேணடும? மண்ணுங்கட்டி மருநது சாப்பிட்டு என்ன ஆகப்போகிறது? உனக்கு எனன வந்தது? நீ ஏன் புல செதுககுங கருவியை எடுத்துக கொணடு இஙகே வந்து உட்கார்நதிருக்கிருய்? இத் தோட்டம நாசமாகப் போகட்டுமே?''

''ஆ என்ன சொல்லுகிருயப்பா. நீதான பாரேன.- நானகு நாட்கள நான உடல நலமினறி யிருந்தேன, இவ வளவு புல் பூண்டுகள முளைத்துவிட்டனவே!''

''மாமா, நீ என்ன கைதியா, அல்லது சாக்காருககு

உழைக்கும் மாடா? பழைய கைதியின் மரியாதையை யெல்லாம நீ மண்ணுக்கி விட்டாயே; நாம வேலை செய் வதறகா சிறைககு வருகிறோம?''

''தம்பி, நீ சரியாகச சொலலுகிறாய்.' மிகவும் சரி. சிறை அழிநது போகட்டும. வைத்தியாகள நாசமாயப் போகட்டும். ஆனால, தமபி, நான என்ன செய்வேன், என்னால சும்மா உட்காாநதிருகக முடிய விலலையே! இநத மலர்கள வீணாவதைப் பாாகக இயலவிலலையே. மனனித்துககொள மருநதைக கொடு-அபபா, குளிர் கிறது ''

நோயாளிக கைதியின கண்களில கணணீா தோன் றியது மற்றவா கணணிலும கணணீரைப பெருககச செயயும கணணீா அது 'மேட்'டின கணகளும நீரைப பெருககின ''நீ இம முறை செத்துபபோவாய மாமா'' என்று சொலலிககொணடே மருநதுக கிணணததை அவா கையில 'மேட்' கொடுததான கை நடுங்கியதால கொஞசம மருநது அவரது மோவாயக்கட்டை மீது சிநதியது, கொஞசம தொணடைககுக கீழே இறங்கியது. அதைக குடிததுவிட்டு, அவா ஒரு முறை காறித துபபினா. பிறகு அவரால உடகாாநதிருகக முடிய விலலை. கமபளியைப போாததுககொணடு அஙகேயே படுததுவிட்டாா சிறிது நேரததிறகுப் பிறகு எழுநது உட்காாநதாா ஒரு முறை திருமபவும அவா தம் ஆவல நிரமபிய கணகளால செடி கொடிகளைப் பாாத்தாா. பிறகு புல செதுககுங கருவியைக கையில எடுததுக கொணடு ஆஸபததிரிப பககம் சென்றாா. இம்முறை போகுமபோது அவரை நான் நனறாகக் கவனித்துப் பாாத்தேன. அறுபது வயது; மஙகிய சிவந்த நிறம். முகததில சுருககஙகள, தலை மயிா எலலாம் வெளளை. ஆனால இந்நோயிலும, காலகள் தள்ளாடுகையிலும் ஓர் இளைஞனைப்போல நடநது போயக்கொண் டிருநதாா.

அந்தக் கைதி என் கவனத்தைக் கவர்ந்தார். அவாதாம பைஜூமாமா. இநதச சிறையிலுள்ள அத்

தனே கைதிகளுக்கும் மாமா; வார்டருககு மாமா; பாட்ஞ சிறை முழுவதற்குமே மாமா.

இப்பொழுது நான பைஜுமாமாவுடன் நனருக நெருங்கிப் பழ்கலானேன். அவா நோய நீங்கிவிட்டது. அவா, தம் புல் செதுககுங் கருவி முதலியவறறை எடுத துககொண்டு நாள முழுவதும பாடுபட்டுககொண டிருப்பாா. நான அவர் வசிககும தோட்டததிலேயே ஒரு மாமரத்தின் கீழே அமர்ந்து, அவா உழைபபைக் கவனிததுக்கொண டிருப்பேன களைததுப் போனுல அவா என்னருகே வருவாா. ஆவா பீடி குடிபபதிலலே

நான் அவரை எப்படி உபசரிபபது? சிறையிலே நடக்கும மிகப் பெரிய உபசாரம பீடி முதலிய பொருள களைக கொடுப்பதுதான. அவா என்னிடம் நெருஙகி 'ஸ்ராஜ்', 'கானஹீமபாபா' இருவரின் நிலேகளேயும் பற்றிக கேட்பாா. நானும மெலல மெலல அவரது சோகக் கதையை அறிய முயலுவேன மெலல மெல லத்தான்-ஏனெனில பைஜுமாமா தம் வாழ்ககையை மூடுமந்திரமாகவே வைததிருகக விரும்பிஞா. மற்றச் சாதாரணக் குறறவாளிகளைபபோலத் தம் கதையைக காது மூககு வைத்துக் கூறுவதென்பது அவர் மனத்தி லும நினைக்காதது. தூண்டித் தூணடிக் கேடடால ஏதேனும சொல்லுவாா. ஆனுல வெட்கங்கொணட சிறுமியைப்போல் இடையிடையே நிறுததிவிடுவாா. சுருக்கம் விழுநத அவருடைய கனனஙகளின நிறம் மாறு படும். சிற்சில சமயம், "பாபூ, இந்தப் பாவியின கதையைத் தாங்கள ஏன் கேட்கிறீாகள? திருடா, போக்கிரி இவாகளின் கதையைககூட யாராவது கேட்ப துண்டா?" என்பாா.

ஆனுல் அவா வாழ்க்கைச் சங்கிலியின ஒவ்வொரு கரணையையும் கடைசியில நான ஒருவாறு சோததுவிட்டேன்.

பைஜுமாமா இதே பாட்ஞ ஜில்லாவின் 'பாட்' தாலூகாவைச் சேர்ந்தவர், சாதாரணக் குடியானவர்.

ஒரு சமயம் எருதுகள இலலாமையால் அவர் விவசாயம் செய்வது தடைபபட்டது. எங்கோ முப்பது ரூபாய கடன வாங்கிஞா. கங்கையின மறுகரையில மாடு வாங் கச் சென்ருர். அககரையில் நல்ல மாடுகள குறைந்த விலையில கிடைக்கின்றன என்று கேளவிப்பட் டிருநதாா. கங்கையைக் கடந்து பல ஊாகளுககுச சென்ருா. ஏனெ ணில் மிகக குறைந்த விலையில மிக உயர்நத பொருளை வாங்க விருமபிஞா இந்நிலையில அவா அறிவில சனி யன புகுந்தது. அஙகெலலாம வெயிற் காலஙகளில மாடுகளை வீடடுககு வெளியே கட்டி வைபபார்கள; காவலும காப்பதிலலை என்று அவா கேளவிபபட டிருந் தாா பாட்ஞ ஜில்லாவில் இபபடி நடபபதிலலை சனி யன் அவா காதுகளில மெதுவாக, ‘பைஜூ, ஏன இந்த மாடுகளில ஒரு ஜோடியை அவிழ்த்துக்கொணடு கஙகையைத தாணடி உன் ஊா சேரக்கூடாது’ என்று கூறிஞன் இது பைஜூவுககுச் சரி என்று தோனறியது. மாடும கிடைத்துவிடும, பணமும மிச்சம; பயிரும் இடடுவிடலாம; கடனும இராது. எவராவது கேட்டால் விலைக்கு வாஙகியதாகக சொனஞல போயிறறு —

பைஜூமாமா தயாராகி விட்டார்.

ஓர் இரவு ஒரு கிராமததிலிருந்து ஒரு ஜோடி நலல எருதுகளை அவிழ்ததுக்கொணடு கங்கையை நோககிப் புறப்பட்டு விட்டார். மாட்டை அவிழக்கையிலே அவர் கைகள நடுங்கததான் நடுங்கின. இபபொழுது பகல் வந்ததும அவருடைய உடல் முழுவதும நடுஙகிககொண டிருந்தது. நடுக்கு ஜுரம வநததுபோல் இருந்தது. கால்களைச் சரியாகப் பெயர்த்து வைகக முடியவிலலை. எதிர்ப்படுபவரெல்லாம் தமமையே தேடுவதாக அவருக் குத் தோனறியது. ஒவவொரு கணணும் தமமையே உற்று நோக்குவதுபோல் உணர்ந்தார். ஒவ்வொரு விர லும் தம்மையே சுட்டிக் காட்டுவதாக நினைததாா. எவரேனும் இரகசியம் பேசிஞல், தமமைப்பற்றிப் பேசுவ தாகக் கருதிஞா. பொழுது சாய்ந்ததும் ஒரு சததிரத்

தருகே சென்ருா. அவா மிகவும சோர்ந்திருந்தார். பசியினுலும் களேப்பிஞலும மிகத் தளர்ந்திருந்தார். மாடுகளே ஒரு மரததில கட்டிவிட்டு, கடைககாரனிட மிருநது, கயிறும செம்புமவாஙகிககொணடு கிணற் றருகே செனறு நீரை இழுதது முகததைதக கழுவிக் கொணடார். கை கால்களேக கழுவிக்கொணடே இருக் கையில் கடையில் ஒரு போலீஸ அதிகாரி வந்து உட காருவதைக கணடார். ''அட, அவன என்னேததான் தேடுகிருஞ? மாடுகளே விட்டு விடடு ஓடிவிடலாமா? அப்பொழுது நிச்சயமாக அகப்பட்டுக கொளவேன. எனுல ஓடமுடியுமா? தவிரவும இத்தகைய மாடுகள் இநத ஜனமததில மறுபடியும் கிட்டுமா? இலலே, இலலே, அவன என்னேத தேடவிலலே.''

இவவாறெலலாம எணணிவிட்டு பைஜூமாமா கடைககு வந்தாா கடைக்காரனிட மிருந்து அரையணு வுககுக் கடலே வாஙகிஞா அதை வாயில போட்டுக கொணடிருந்தாா. வயிறறுககுள ஏதோ புகுநதுகொண டதுபோன்ற உணர்ச்சி உணடாயிறறு. கடலே வாஙகும சமயத்தில் கடைககாரன அவருடைய மகத தேசததுப் பேச்சைக கேட்டதஞல, அவர் கடலே சாபபிட்டுக கொணடிருககையில் அவருடைய வீடு வாசலேப் பற்றிச சாதாரணமாகக கேட்க ஆரமபிததான. வீடு வாசல களேப்பற்றிக கேட்ட பிறகு, பேச்சு மாட்டைப்பற்றித திருமபியது. இடையிலேயே,

''இவை உனனுடைய மாடுகளா? நல்ல மாடுகள. எனன விலேககு வாஙகிஞய்?'' எனறு கேட்டு வைததான். இந்தக கேளவி காதில் விழுந்ததுமே பைஜூமாமாவின் உணாவே போய்விட்டது. மேலும் இரண்டு மூனறு கேள்விகளேக் கேட்டான். போலீஸ அதிகாரி குதிதது இறங்கி வந்து, அவரைப் பிடித்துககொணடான. ''திருட்டுப் பயலே, இந்த மாடுகள் நாறபது ரூபாய்களா? பாஜித்புரத்தில் பைததியக்காரர்களதாம் வசிக்கிருா களா, என்ன?'' எனருன.

மாடுகள போயின; பணத்தையும பறித்துக்கொண்டனர். பட்ட அடி உதைகளும் கொஞ்சமன்று. ஸமஸதிபுர் மாஜிஸடரேட் ஒரு வருஷத் தணடனை விதிததார. "தணடனையை அநுபவித்த பிறகு எந்த முகத்துடன ஊருக்குச் செல்வது? வமசத்திறகே பழி தேடிக்கொண்டேனே" எனறு வருநதினா.

"வம்சததிறகுப பழி தேடிக்கொண் டீர்களா? பைஜூமாமா நீஙகள என்ன ஜாதியினர்?" எனறு அவரைப் பாாதது வியப்புடன கேட்டேன ஏனெனில் அவர் முகத்தைப பாாததால் அவா உயர்குடியில் பிறநதிருக்க வேண்டுமென்று தோனறியது. இக கேள்வியினால் அவர் பயநதுவிட்டாா. "சிறைச் சீட்டில குறவன எனறு எழுதியிருககிறது" எனறாா.

"சிறைச் சீட்டில் எதுவேனும எழுதியிருக்கட்டும். தாங்கள் உணமையில் என்ன ஜாதி எனறு சொலலுங்கள். தாஙகள் குறவனாக இருக்க முடியாது."

நான் திருமபத திருமபக் கேட்டதனால் பைஜூமாமா சற்றுக் குழபபம அடைநதவாபோல் ஆனாா. அவா முகத்திலிருநத சுருககங்கள பின்னும் சுருங்கிக் காணப்பட்டன. "திருடனுக்குககூட ஒரு ஜாதி, மதம, பெயா ஊரெலலாம உணடா என்ன பாபூ? திருடன திருடனதான். ஆனாலும் நீதிபதியின் முனனே ஏதாவது சொல்லவேண்டி யிருக்கிறதே, ஏதோ சொனனேன. எழுதிக்கொண்டாாகள்" என்றார். அவா குரலில இதயத்தின் வேதனை நன்றாகத் தெரிந்தது.

"அப்படியானால் உங்கள பெயாகூட இது அல்லவோ?"

ஆச்சரியத்தினால் அவா கண்கள் மினனின. "என் பெயர் பைஜூ அல்ல எனபதைத் தாங்கள் எவ்வாறு அறிந்தீாகள்? பாபூ, தங்களிடம் நிச்சயமாக ஏதோ மந்திர சக்தி இருக்கிறது!" என்றார்.

கடைசியில் பைஜூமாமா தம் பெயரையுங் கூறினார்; தம் ஊரையும சொனனார்; ஜாதியையும் உரைத்தார்.

வீட்டின் நிலையையும் பகர்ந்தார். "சரி, ஏதோ நடந்தது நடந்துவிட்டது. ஆனால் தாங்கள் ஏன் பூணூல அணிநதுகொள்ளவில்லை. பிராமணர்களும் க்ஷத்திரியர் களும், இச்சின்னத்தை விடக் கூடாதே" என்று கேட்டேன்.

இந்தக் கேள்வியினால் அவருக்கு இன்னொரு தாக்குதல ஏற்பட்டதுபோல் இருந்தது. நடுங்கிய குரலுடன், "இப்பொழுது நான் பிரஷ்டன் ஆகிவிட்டேன். பூணூலின் தூயமையை எதற்காகக் கெடுப்பது? இப்பொழுது செயதுள்ள குற்றம போதாதா என்ன? இன்னும் வேறு குறறம புரிய வேண்டுமா?" என்றார். "சிறையில் ஏற்படும தூயமைக் குறைவால ஜாதி போகாது. தாங்கள் அவசியம பூணூல தரித்துக்கொணடுதான் இருகக வேணடும்" என்று நான பதில கூறினேன். இதறகு மேல அவர், "நான் சிறையைப் பற்றிப் பேசவில்லை. வெளியில் 'தண்ணீர்' போடவேண்டி யிருக்கிறதே" என்றார.

"அப்படியா, ஆனால் வெளியில் தாங்கள் குடிப்பதுண்டா?"

இப்பொழுது அவருடைய உறுதி யெலலாம் பறந்து விட்டது. உடைந்த குரலில், "அந்தோ! பாபூ, தாங்கள் ஒன்றுந தெரியாத அபபாவியாக இருக்கிறீர்களே; குடிக்காமல திருட முடியுமா? அரக்கர்களின் வேலையைச் செயவதற்கு முதலில் அரக்கனாக மாறவேண்டும் பாபூ!" என்று கூறிவிட்டுப் பேசாமல் அங்கிருந்து கிளம்பிச் சென்றுவிட்டார.

இன்றும் அவருடைய குடும்பம் நன்னிலையில்தான் இருக்கிற தென்பதை அறிந்தேன். நல்ல நிலைமையிலேயே இருககிறது. அவருடைய சகோதரர் இறந்துவிட்டார். அந்தச் சகோதரருக்குக் குழந்தை குட்டிகள் இருக்கின்றனர. பழைய செய்திகளை மறந்துவிடும்படி நான் பைஜுமாமாவிடம் கூறினேன். "இம்முறை விடுதலை அடைநததும் 'கஙகா ஸநானம்' செய்துவிட்டு வீட்டுக்

குச செலலுங்கள். சகோதரரின் பிள்ளைகளிடம் எல்லா வறறையும சொல்லுங்கள். அவாகளுடனே வசியுங்கள். வயது சென்ற உடல. எப்பொழுது என்ன நேருமோ எவருக்குத் தெரியும்? சிறையில் இறந்து போனீாக ளாளுல சரியாக அடக்கங் கூடச் செய்ய மாட்டார்கள்'' என்றேன். இந்தக் கடைசிப் பேச்சு அவா மனத்தில் நனகு பதிந்துவிட்டது. ஒருநாள் மனம் விட்டுக் கூறத் தொடஙகினர்.

''என்ன சொல்வேன் பாபூ! பலமுறை இதைப் பறறி யோசித்தேன. சிறையிலிருந்து விடுதலை அடைந ததும எத்தனையோ முறைகள் வீட்டிற்குச் சென்றேன். ஆனால பகதியாா புரம் நெருங்க நெருங்கக் காலகள் தாமே நின்றுவிடுகின்றன. வெறுங கையுடன் எப்படிப் போவது எனறு நினைப்பேன். சகோதரன் பிள்ளைகள் எனனை ஒருவேளை மதித்தாலும் மதிக்கலாம். ஆனால் அநதப பிள்ளைகளுடைய மனைவிகள் அயல் வீட்டுப் பெணகள் அலலவா? 'இநதக் கிழவன எஙகிருந்து வநது சேர்ந்தான்?' எனபார்கள். ஏதாவது கையில் கொணடு சென்றால, 'ஏதோ கடைசியில் கொஞ்சம் கொண்டுதான் வநதிருககிறான' என்று நினைப்பாாகள். குறைந்தது ஒரு பசுவாவது வாஙகிக்கொண்டுதான் போகவேண்டும. முபபது ரூபாயககு ஒரு நலல பசு கிடைக்கிறது. ஆனால ரூபாய் எப்படிக் கிடைக்கும்? நான் திருடனதானே? இனனும ஓரிரு முறை என் கை வரிசையைக காட்டிப பாாககிறேன். ஆனால் இவவாறு செயதபொழுதெலலாம - பணம் கிடைத்த பொழுதெல் லாம—எனனைப் பிடிததுக்கொணடு விடுகிறாாகள்; பிறகு இஙகேயேதான வாசம.''

'ஐயோ, முப்பது ரூபாய்கள்-முப்பது ரூபாய்களா? முப்பது ரூபாயகளில எருது, முப்பது ரூபாய்களில பசு. இநத முப்பதுரூபாய்களில் ஒருவனுடைய வாழ்ககையின் முப்பது ஆணடுகள் நாசமாகப் போயின. இவ்வேழை, பாவம்! இந்த முப்பது என்ற ஓர் அற்புதமான வியா

பாரத்தில் சிக்கிக்கொண்டு விட்டார்'-இவ்வாறு நான் யோசித்துக்கொண் டிருக்கையில பைஜூமாமா திரும்ப வும் கூறலானர்:

''இன்னும் ஒரு விஷயம் பாபூ; சிறைககு வெளியே இருக்கையில பகலெல்லாம ஏதோ இஙகும் அஙகும் பார்ப்பதில் ஒரு வகையாகக் கழிந்துவிடுகிறது. ஆனல இரவில் தூங்கமுயலுகையில இந்தச் சிறையின் செடி கொடிகளெல்லாம என்னைத் தமமிடம அழைபபது போலத் தோனறுகிறது. இநத மாமரம், இநதக் கொய்யா, இநத வேப்பமரங்கள், இநத நாவலமரம் எலலாம் நான் நட்ட மரங்களதாம் பாபூ. நானதான் கன்றுகளை நட்டேன். இவற்றின் பாததிகளில தணணீா ஊற்றினேன். பாாததுக்கொணடே இருக்கையில இவை எவவளவு பெரியவை ஆகிவிட்டன. மேலும இந்தக் கொடிகளை, ரோஜாசசெடிகளை, இவறறையெலலாம் பதியம போட்டவன யார்? இநதப் பைஜூதான பாபூ! நான் வெளியில இருக்கும்பொழுது இரவில் இவைகள் அனைத்தும் என்னை அழைககின்றன. ஆம பாபூ, உணமை யாகத்தான் சொல்லுகிறேன். தூககம் வருவதிலலை. ஒரே கவலை. 'அந்த மாங்கன்றை ஒருவரும் முறிதது விடாமல் இருக்கவேணடுமே; வேப்பமரத்தைப பல குச்சிக்காக ஒடிதது, பட்டுப் போகச செய்யாமல இருக்க வேண்டுமே. இந்தக் கொடிகளும் ரோஜாச் செடிகளும் தண்ணீர் ஊற்றுவாரிலலாமல் பட்டுப்போகாமல் இருக்க வேண்டுமே' என்றெலலாம் கவலைப்பட்டுக்கொண் டிருப்பேன். அவ்வளவுதான், ஏதோ செய்து இங்கே ஓடோடியும் வந்துவிடுவேன்.''

பைஜூமாமா சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில் நான் ஏதாவது கனவு கண்டுகொண டிருக்கினறேனே என்று தோன்றியது. உண்மையில் நான் சிறையில்தான் இருக் கிறேனு? என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து இவற்றை யெல்லாம் கூறிக்கொண் டிருப்பவன் உண்மையில் திருடன்தானு? திருடனுக்கு இத்தகைய கபடம் அற்ற

முகம் இருக்குமா? அவன் இத்தகைய வஞ்சகமற்ற பேச்கப் பேசுவானு? அவனுக்கு இவை போனற வேலைகள் இருககுமா? செடி கொடிகளுடன் இப்படி ஒன்றிப் போயுளளவன், செடிகொடிகளால் அழைககப்படுபவன், மடடமான குறறவாளியாக இருக்க முடியுமா? அவன் குறறவாளி எனருல் குறறவாளி என்ற சொல்லின் பொருளையே நாம் மாற்ற வேண்டியதுதான்.

''பைஜுமாமா, • உங்கள 'ஹோலிககதை' யையும் பாபுவுககு அவசியம் சொலலவேணடும.'' என்று ஒரு நாள 'மேட்' கூறியதும் பைஜுமாமாவின முகத்தில் புனசிரிபபுத தவழநதது அவருடைய பற்கள, முப்பது ஆணடுகளாகச் சிறை ரொடடிகளைக கடிததுக கடித்துப் பாதி தேயநது போன பறகள, ஆனுல் அவறறில ஒனறு கூட விழவிலலை நன்ருக ஒளிாநதன. ''தமபீ, பாபுவின் முனனே என மானததை வாஙகாதே!'' எனறு அவனிடம் சொலலிவிட்டு, வேறு பேசசுக்களில என கவனத்தைத் திருபபப பாாததார். ஆனல நான அவரிடமிருந்து அநதக கதையை வரவழைததுவிட்டேன.

ஒருநாள பைஜுமாமாவின விடுதலை நாள சரியாக ஹோலிபபணடிகை நாளாக இருநதது. அனறேதான் சிறையில ஹோலிப் பொங்கல் போனற விசேஷச சாப் பாடு போடபபடும நாள. பொஙகல்!—சிறைப பொங் கல்! நீங்கள் ஆச்சரியப்பட வேணடாம். எங்கே சோற்றில உமி கலநதிருககுமோ ரொட்டியில் கற்கள் கலநதிருக்குமோ பருப்பில தோலமட்டுந்தான் இருக் குமோ கறி எனற பெயரில் புல்லைச சமைததிருப்பார் களோ? அங்கே தயாா செயயபபடும் பொங்கல் முதலியவை எப்படி இருக்குமென்று நீஙகளே யோசித துககொளளுஙகள. பொஙகல எபபடியிருப்பினும் பொஙகலதானே? கோதுமை மாவுடன வெலலத்தைக் கலநது கடுகெணணெயில செய்யபபட்ட 'மாலபூவா', சிறிது பாலில நிறையத தணணீர் விட்டுச் செய்யப்பட்ட 'கீர்'-இத தின்பணடங்கள் கைதிகளின் வாயில் நீரூறச்

செய்யும். மாதக கணக்காக இதை எதிர்பார்த்துக கொண டிருப்பார்கள். இதைக் கேட்டதும் பைஜுமாமா வின் வாயில் மிகுதியாக நீர் ஊறியது. ஆனால் அந்த ஹோலியனறே அவரை விடுதலை செயயப் போகின்றனா என்று செயதி வந்தது? அட எனன அநியாயம?

பைஜுமாமா ஜமேதாரிடம் மிகவும் நடுக்கத்துடன வணஙகி எப்படியாவது ஜெயிலர் பாபுவிடம சொலலி அவர் விடுதலைத் தேதியை ஒருநாள தள்ளி வைக்குமாறு வேண்டிக்கொணடார். ஆனால் ஜமேதாா முதலில சாதாரணமாகவும், பிறகு அச்சுறுத்தியும, "அது நடவாது" என்று கூறிவிட்டாா.

விடுதலை நாள் வந்தது. அவரை வாயிலருகே அழைத்து வந்தனர். அதே சமயத்தில் 'பூவா' செயவதற காக எணணெயையும வாணலியையும் உளளே எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டார். பணியாரத்திறகான இப பொருள்களைக கணடதும் அவர் கண்களில் நீர் நிரம பியது. ஜெயிலரின கவனம பைஜுமாமாவின் பக்கம திருமபியது. பைஜுவை எவர்தாம அறியார்? இக கண்ணீர் ஆனந்தக் கணணீர் அல்லது பசசாத் தாபததால உண்டான கண்ணீர் என்று ஜெயிலர் நினைத்தாா. "என்ன பைஜு, இனி மறுபடியும் இஙகே வர மாட்டாயே? ஆம், வர வேணடாம. இப்பொழுது உனக்கு வயதும அதிகம ஆகிறது" என்று ஜெயிலர் கூறினார். இதைச் சொன்னதுதான் தாமதம், பைஜுமாமாவின் கண்களில் வெள்ளப் பெருக்கே ஏற்பட்டுவிட்டது. அடைக்கும் தொண்டையுடன், "பாபூ, என அதிருஷடம என்னைக கைவிடடு விடடது!" எனறாா.

ஜெயிலா உயாகுலத்து முஸலிம. அவா இதைக் கேட்டுப் பயநதுவிட்டாா. "என்ன நடந்தது சொல பைஜு!" என்றாா. ஏதேனும துயரச் செயதி வநதிருக குமோ என்று நினைத்தாா. "ஐயா, உங்களால வநதது அல்ல. எனககுத்தான் அதிருஷ்டம் இல்லை" எனறு பைஜுமாமா உரைத்தார்.

"என்ன ஆயிற்று பைஜு?" என்று கேட்டார். ஜெயிலரின் ஆவலோடு இரக்கமும் கலந்திருந்தது பைஜு மாமாவின் கண்ணீர் பெருக்கும் பின்னும் அதிக மாகியது. "அந்தோ எஜமான்! எண்ணெயும் வாணலி யும் உள்ளே சென்றுகொண்டிருக்கையில் நான் வெளியே போய்க்கொண்டிருக்கிறேன் நல்ல விழா நாளில் வெளி யேற்றி விட்டீர்களே!" அவரால் மேலே பேச முடிய வில்லை. ஜெயிலர் விழுந்து விழுந்து சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டார் தம் சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு ரூபாயை எடுத்துப் பைஜுமாமாவிடம் கொடுத்துக்கொண்டே, "கடைத்தெருவுக்குச் சென்று இந்தப் பணத்திற்குப் 'பூவா' வாங்கிச் சாப்பிடு" என்று கூறினார் ஆனால் பைஜுமாமாவுக்கு அந்த வெள்ளிப் பணத்தின் மீது சிறிதும் மோகம் விழவில்லை. ரூபாயை எடுத்து ஜெயில ரின் காலருகே வைத்துவிட்டு, இன்னும் ஒரு நாளைக்கு மட்டும் தம்மைச் சிறையில் வைத்திருக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார். ஜெயிலர் இது தம்மால் முடியாத காரியம் என்று சொல்லிவிட்டார் எவ்வளவு சொல்லியும் ரூபாயை எடுத்துக்கொள்ளாமல் வேட்டியின் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு பைஜுமாமா வெளியே சென்றுவிட்டார்.

வெளியில் எங்கும் ஹோலிப்பண்டிகையின் ஆர்ப் பாட்டம். வண்ணப் பொடிகள் பறந்தன; இன்னிசைகள் நிகழ்ந்தன. சிறையில் கிடைத்த மூன்று அணாக்களுக்கு மாவு வாங்கிப் பைஜுமாமா உண்டார். பகல் முழுவதும் இங்கும் அங்கும் திரிந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண் டிருந்தார். மாலையில் ரயில்ஸ்டேஷனில் சாமான் கிடங் கிற்கு எதிரே படுத்துக்கொண்டார். சிறிது மன அமைதி ஏற்பட்டதும் ஒரு வண்டிக்கருகே கட்டியிருந்த ஒரு ஜோடி மாடுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டார். வண்டிக்காரன் பகல் முழுவதும் அலைந்து திரிந்ததால் உடம்பு தெரியாது ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தான். இப்பொழுது பைஜுமாமா என்ன செய்வார்? அவரே.

''வண்டிககாரா, வண்டிக்காரா! என்ன, முட்டாள் போல் உறங்குகிருயே. திருடன் உன் மாடுகளை ஓட்டிக் கொணடு போகிருனே!'' எனறு உரககக் கூவிஞா. 'மாடு கள்' என்ற 'சொல் காதில வீழ்நததுமே வணடிககாரன் திடுககிட்டெழுநது, சததம வநத பககததை நோககி ஓடிஞன. அவன ஓடி வருவதைக கணடு பைஜூமாமா தாமும் ஓடுபவா போலப பாசாஙகு செயதாா அவரைப் பிடிததுககொணடாாகள். சில அடிகளையும வாஙகிக கொணடாா. இரவுமுழுவதும காவலில இருநதாா. விடிந்ததும் மறுபடியும சிறையில பிரசனன மாஞா

சிறை முழுவதும ''பைஜூமாமா வநதுவிட்டாா, வந்து விட்டாா'' எனறு ஒரே கூசசல ஆஞல பைஜூ மாமா வந்ததும வராததுமாக 'மேட்'டிடம சென்று ''பூவாக்கள எஙகே வைககபபட்டுளளன? கொணடு வாருஙகளேன'' எனருா. மேட நகைததாா பைஜூ மாமா அவரிடம, ''எனககாக இரணடொரு பூவாககளைத் திருடி வைததிருகக வேணடும, நாளைககு நிசசயமாக நான் வநதுவிடுவேன'' எனறு சொலலிவிட்டுப போயி ருநதார். பைஜூமாமா 'நிசசயம' எனற சொலலை உணமையாகவே பொருளுளளதாகச செயதுவிடுவாா எனறு மேட் நினைககககூடவிலலை. ''பூவா ஏது?'' எனறு மேட் சொனனதும பைஜூமாமாவின கணகளில நீா அருவியாகப் பெருகியது. ''அநதோ! அந்தப் பூவாவுக் காக நேறறு இரவு அநத வணடிககாரன கொடுதத எத்தனை அடிகளைத தாங்கிககொணடேன. இரவு முழு வதும் காவலில பூவாவைப பறறியே கஞக கணடுகொண டிருநதேன. தமபி, எனன அதிருஷடமபபா என அதிருஷடம'' எனறு அஙகலாய்ததாா. இதைக கணட 'மேட்'டின கணகளும் நீரைப பெருககின. தனக்காகத திருடி மிகுத்து வைத்திருந்த பூவாககளை எடுததுக் கொணடு வந்து பைஜூமாமாவின் எதிரே வைததான. ஊசிப்போயக் கலபோனறு இறுகிப்பேன அநதப் பூவா வைப் பைஜூமாமா சுவைத்துச சுவைத்துச் சாப்பிட்டுக்

கொண்டிருந்தார். அவருடைய கண்ணீரினுல் அவை நனைந்து மெதுவாக ஆகிவிட்டன.

இம்முறை அவர் சிறைககு வந்த வகையும பரிதாபததிற்கு உரியதுதான. இதயததைத உருககும் நிகழச்சி அது.

இநதத தடவை சிறையிலிருநது வெளியேறியதும எப்படியாவது முபபது ரூபாய சமபாதிதது ஒரு பசுவை வாஙகிககொணடுதான தம அணணன மகனிடம செல வது என்று உறுதி பூணடார பசுவின கயிறறைப் பிடித்துககொணடு முபபது வருஷஙகளுககுப் பிறகு அவா தம ஊருககுள நுழையுமபொழுது அநத ஊா எவவாறு காணபபடும? மககள தமமை அறிநதுகொள வாாகளா, எவவாறு தமமைபபறறிச சொலலிக்கொள் வது என்பது போனற கறபனைகளில் மூழகியவாறே அவா சிறையிலிருநது வெளியே அடியெடுதது வைத் தார்.

இமமுறை அதிருஷ்டம அவா பககத்தில இருபப தாக முதலில தோனறியது மேலும் அபாயததுக்கு உடபடச சநதாபபமே இமமுறை ஏறபடவிலலை. அதனுல முபபது ரூபாயககாகச சிறு திருட்டுககள் புரியத் தொடஙகினுா ஒரு ஹோடடலிலிருந்து இரணடு லோடடாககளைத திருடி இரணடு ரூபாய் களுககு விறருா. ஒரு கோயிலிலிருந்து இரணடு கமபளிகளை அடிதது வநதாா. மூனறு ரூபாயகள அவற றுல கிடைததன. ஒரு வககீலின வீட்டிலிருநது ஒரு போாவையைக கொணடுவநதாா. நானகு ரூபாய்கள் கிடைத்தன. எலலாவறறையும்விட மிகப பெரிய வேட்டை கிடங்கிலிருந்து ஒரு மூடடை மிளகாய் திருடி யதுதான். இதனுல் அவருக்கு ரொக்கமாகப் பன்னிரண்டு ரூபாய் கிடைததது இபபொழுது பைஜூமாமாவிடம் இருபத்தொரு ரூபாய்கள இருநதன ஒன்பது ரூபாய் களே குறைவு. மிளகாயத் திருடடுத்தான் எலலாவற்றி லும் நலல திருட்டு. ஒரு நாள் நகரத்துக்கு வெளியே

காலேக்கடன கழிககச் சென றபோது வயலகளில் மிளகாய் காய்த்திருப்பதைப் பார்த்தார பட்டணத்துத் திருடடில என்றைககு அகபபடடுககொளளவோமென்று யாா கணடார்கள்.' இரவு நேரஙகளில் மிளகாயத தோடடத்தில புகுநது கொஞசங கொஞசம மிளகாயைப பறிதது ஏன விறககககூடாது? இதறகு பததுப பனனிரணடு நாடகள் பிடிககும ஆனுல இதில அபாயம இல்லே யலலவா? இவவாறு யோசிதது ஒவவொரு இரவும வயலுககுச சென்று ஒரு சுமை மிளகாய கொணடு வருவாா. அதைக கடைத்தெருவில ஒரு விவசாயிபோல விறறு விடுவார்! கொஞ்சங் கொஞசமாக அவரிடம இருபததாறு ரூபாய்கள சோநதுவிட்டன. நானகு ரூபாயகளே குறைவாக இருநதன. ஆம நானகே ரூபாயகள!

வழியின முடிவில் வழிபபோககனின கால்கள வேகமாகச் செல்லத தொடஙகுகினறன. அவன நடையில ஒரு வேகம் காணபபடுகிறது. ஒருநாள பைஜாமாமா நிறைய மிளகாய்களேக கொணடுவந்தார். அதனுல ஒனறேகால ரூபாய் கிடைத்தது இப்பொழுது மூனறு ரூபாய்களே குறைவு. மூனறு—அந்தோ, மூனறு என்பது எத்தனே துரதிருஷடம பிடிதத எணணிககை! அனறு இரவு மாமா வயலுககுச் சென றதும அவரைச் சூழந்து கொணடுவிட்டனர் அவவேழைக் குடியானவாகள எப்படித திருடடுப போகிறதென்று அறியாமல சில நாட்களாகத திகைத்திருந்தனா. அவாகளுடைய வயலகள அழிநதுவநதன. பல நாடகளாகவே அவாகள தேடிக்கொண டிருந்தனா. இன்று திருடனேயும தம கணணுல் கணடுவிடடனா. திருடனே நோககி ஓடினா. மாமா எவவாறு ஓடுவாா? ஒரு தந்திரம தோனறியது. பறித்த மிளகாய்களேயெலலாம் அங்கும இங்கும இறைத்துவிடடு, காலேக்கடன் கழிபபவரைபபோல உட்கார்ந்துவிட்டார். நாறபுறங்களிலும மனிதர்கள். அவர் பேசவே இல்லே. 'எழுநதிருககிருயா, உதை வேண்டுமா?' என்ருன் ஒருவன்.

மாமா எழுந்து நின்ருர். அப்பொழுதுதான் எழுந்திருப்பவர்போல துணியைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்ருர். 'தப்பிவிட்டேன' என்று மனத்துக்குள நினைத்த அக்கணத்தில அவ்வயல பக்கமாகச் செல்லும் ரஸதாவில ஒரு மோட்டார் சென்றது. மிகப் பிரகாசமான விளக்கின வெளிச்சத்தில் அவரருகே, சிதறிககிடநத மிளகாயகள காணப்பட்டன. ''பாபூ, அச்சததிலை நான் அங்கேயே சிறுநீர் கழித்துவிடவில்லை'' என்று என்னிடம் மாமா சிரிததுககொணடே சொனனுர. பிறகு எனன? திருட்டுக கணடுபிடிக்கப்பட்டுவிட்டது. திருமபவுமபோலீஸ் ஸடேஷன, திருமபவும 'லாக்-அப்', அதே சிறை, அதே மாஜிஸடரேட கோாட்—

ஆனுல இம்முறை ஒரு சிறப்பு. போலீஸாா, மாமா ஒரு பழைய கைதி என்று எப்படியோ கண்டுபிடித்துவிட்டனா. அதனுல அவரை ஸெஷனஸுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுகள் செயதாாகள. வாலிப மாஜிஸட்ரேட் போலீஸின் வாதத்தை ஒப்புககொணடாா. இனஸபெகடர், ''கிழவா, இமமுறை ஐந்தாணடுகள நீ கலலுடைக்க வேணடியதுதான'' என்று திட்டிககொணடே கூறிஞா.

ஸெஷனஸ ஐட்ஜ் கிழவாா அவர் மாமாவிடம் குறறசசாட்டைப்பற்றிக கேட்டதும மாமாவால இல்லை என்று விடையளிகக இயலவிலலை. அவா பொய் எப்படிச சொல்லமுடியும்? ஆனுல் ஒரு மனுச் செய்துகொணடாா.

''ஐயா, இருபத்தைநது ஆணடுகள வேலை செய்த பிறகு தன் சிபபநதிகளுககு அரசாஙகம் 'பென்ஷன' கொடுககிறதெனறு கேளவிபபட்டிருககிறேன். தங்களுக்கும் வயதாகிவிட்டது; இனிப் 'பென்ஷன' கிடைககும். நான் முப்பது வருஷங்கள் சிறைக்குள இருந்து சர்க்காரின் வேலையைச செய்திருககிறேன. தருமதேவதை சாட்சியாக நான் வேலையைக் குறைவாகவோ தவருகவோ செய்ததில்லை. ஜெயிலரைக் கூப்பிட்டுக் கேளுங்கள்; ஜமேதாரை அழைத்துக் கேளுங்கள். பைஜூ வேலை

செய்யாமல் உண்ணமாட்டான் ஐயா: முப்பது வருஷக் கடும் உழைப்பிற்குப் பிறகு இக்கிழவனுக்குப் பென்ஷன் வாங்கும் உரிமை இல்லையா ஐயா? தங்களுக்குப் புண்ணிய மாகப் போகட்டும. தங்கள் தாய் தந்தையருக்குப் புண்ணியமாகப் போகட்டும். தாங்கள நீதி வழங்குங்கள். தங்களிடமிருநதுகூட நியாயம கிடைக்கவிலலையாயின் இக்கிழவன் வேறு எங்கே செல்வான?'' எனறூர்.

இது ஒரு புதுமையான வாதமாக இருந்தது. ஆனல இவவாதம் இதயத்தைத் தொடுமே தவிர, அறிவை இது எனன செயயககூடும்? ஐடஜ சட்ட புத்த கத்திற்குக் கட்டுபபட்டவா. அசசட்ட புததகத்தினபடி தண்டிப்பதற்கு அவசியமான தடையஙகள தேவை. அவையனைத்தும் இங்கிருந்தன. நேரான சாட்சியங களும் குற்றத்தை ஒப்புககொணடு கொடுத்த வாககு மூலமும் இருந்தன. குறறம ஏன செயயப்பட்டது? அதில் சமூகம எவவளவு தூரம் குற்றவாளி? குற்றம செய்தவனுககு இதில் எவவளவு தூரம் பொறுப்பு? அவனு டைய செயலில் சூழ்நிலைக்கு எவ்வளவு பஙகு?—இவற்றை யெல்லாம் கவனிககச சடடப்புததகம் எவவளவு தூரம ஜட்ஜுக்கு உரிமை தரும்? மனிதனின் உளளே இருககும மனிதப் பண்பை வெளிவர அநுமதிததலும், குறறவாளி யைச் சரியான வழியில செலுதத உதவுவதறகு எண்ண லும் சட்டப்புத்தகததினபடி துரோகச் செயலகளாகக் கருதப்படுகினறன. ஜட்ஜ் வயதானவர், பிறர் இன்ப துன்பங்களை உணர்பவர். ஆனலும் சட்டப்புத்தகம அவருக்குச் சாப்பாடு போட்டுக்கொண் டிருந்தது முதுமையைச் சுகமாகக் கழிக்க உதவிக்கொண் டிருநதது. பாவம்! அச்சட்டத்தை எவ்வாறு அவர் கவனியாதிருக்க இயலும்? ஆம், அவர் ஷேக்ஸ்பியரின 'வெனிஸ் வர்த்த கன்' நாடகத்தைப் படித்தவர்தாம். அதனல அவர் இம் முறை தம் நீதியின்மேல் இரக்கத்தின் நிழல் படிவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. இத்தடவை மாமாவுக்கு ஒரு வருஷத் தண்டனை மட்டுமே கிடைத்தது!

ஸுபான்கான்

''உங்கள் அல்லா மேற்கேதான இருக்கிருரா? அவர் ஏன கிழக்கே இலலே?'' எனறு நீணடு, வெணமையாகப் பளபளபபதும அசசததைத தருவதுமாகிய ஸுபான்கானின தாடியில் எனனுடைய சிறு விரலகளேப் புகவிட்டுககொணடே நான் கேடடேன. அகனறு மேலெழுநதருககும அவரது நெறறியில மகிழசசிக கோடுகள தெனபடடன அடாந்த தாடி மீசைகளுககுள மறைநது கிடந்த மெலலிய உதடுகளில புனசிரிபபுத் தலேகாட்டியது. தமது நீணட இடககையை என தலேமீது வைத்துத தடவிககொணடே அவர், ''இலலே, குழநதாய! அலலா கிழககு, மேற்கு, வடக்கு, தெறகு எஙகுமே இருக்கிருர்'' என்ருா.

''அபபடியானுல நீங்கள் ஏன் மேறகு முகமாக நோககிக்கொணடே தொழுகை நடதது கிறீர்கள்?''

''மேறகில் உளள ராஜயத்தில தேவதூதர் அவதாரம செய்தார். அவா அவதரிதத இடததில் எஙகள தீர்த்தங்கள் உளளன நாஙகள அத்தீர்த்தங்களே நோக்கி நின்று அல்லாவை நினேககிறேம்.''

''அததீாததஙகள இங்கிருந்து எவவளவு தூரததில் உளளன?''

''வெகு தூரத்தில ''

''சூரிய பகவான மறையும் இடத்திலா?''

''இல்லே, அதறகுச சிறிது முனனுலேயே.''

''நீங்கள அததீர்த்தஙகளுக்கெல்லாம் சென்றிருக்கிறீர்களா, ஸுபான தாத்தா?''

ஸுபான் தாதாவின் பெரிய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுவதைப் பார்த்தேன். அவர் முகம் முழுவதும் சிவந்துவிட்டது. எண்ணச் செறிவால் குரல் தழு

தழுத்தது. ''அங்கே போவதென்றால் மிகச் செலவா கின்றது குழந்தாய்! நான் ஏழையல்லவா? அந்தப் புனித க்ஷேத்திரத்திற்கு யாத்திரை செய்துவிட்டு வரவேண் டும்; அதற்காகக் கொஞ்சம் பணம் சம்பாதிக்கவேண்டும் எனபதற்காக இந்த முதிர்ந்த வயதிலும் என் சக்திக்கு மீறி வேலை செயகினறேன் அப்பா'' என்றார்.

அவருடைய கண்களைப் பார்த்து என் குழந்தை இதயங்கூட உணர்ச்சியினால் நிரம்பியது. ''என் மாமா விடமிருந்து ஏன் கொஞ்சம கடன் வாங்கிக்கொள்ளக் கூடாது?'' என்று நான் அவரைக் கேட்டேன்.

''கடன் வாங்கிச செய்யும் தீர்த்த யாத்திரையால் புண்ணியம் கிட்டாது, குழந்தாய. அல்லா விரும்பினால் இரணடோராண்டுகளில் நான் அங்கே செல்லக்கூடிய அளவுக்குப் பணம் சேர்ந்துவிடும்.''

''அங்கிருந்து எனக்குககூடச் சில பரிசுப் பொருள் கள் வாங்கிக்கொண்டு வருவீர்க ளல்லவா?''

''அங்கிருந்து வருபவா பச்சைக் கர்ஜூரிப்பழங் களையும் காய்நத கர்ஜூரிகளையும் கொண்டுவரு வார்கள.''

''ஆம், ஆம, எனக்குக் காய்ந்த பழங்களையே கொண்டுவாருங்கள. ஆனால், ஒரு டஜனுக்குக குறைந்து வாஙகிககொள்ளமாட்டேன்; ஆமாம்!''

ஸுபான் தாத்தாவின் வெணமையான தாடி மீசை களுக்கிடையே அவருடைய வெணபற்கள ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தன. சிறிது நேரம்வரை என்னைச் சீராட்டிக கொணடிருந்தார். பிறகு, ''நல்லது, போய் விளையா டப்பா, நானும் என் வேலையை முடிக்கிறேன். கூலிக் குத் தகுந்த வேலை செய்யாவிடில் அலலா கோபங்கொள வார்'' என்றார்.

''உங்கள் அல்லா மிகவும் கோபக்காரரா என்ன?'' என்று நான் சிறிது கோபத்துடன் கேட்டேன்.

இதைக் கேட்ட ஸுபான்தாதா பெரிதாக நகைத் தார். மற்றும் ஒருமுறை என் தலையின்மீது கையால்

தடவிக் கொடுத்தார்: "குழந்தைகளிடம் அவருக்கு மிக்க அன்பு உண்டப்பா. அவர் உனக்கு நீண்ட ஆயுளைத் தரட்டும்" என்று சொல்லி என்னைத் தம் தோளின்மீது தூக்கிக்கொண்டார். தூக்கியவாறே சுவரருகே வந்து அங்கே என்னை இறக்கிவிட்டார். உடனே தமது கரணை முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வேலையில் இறங்கி விட்டார்.

ஸுபானகான கைதேர்ந்த கொல்லத்து வேலைக்காரர். வீட்டுச் சுவர்களைச் சிறிது பழுது பார்க்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்பொழுதெல்லாம் அவரைக் கூப்பிடுவார்கள். அப்போது வருவார்; ஐந்தாறு நாட்கள் இங்கே தங்குவார்; வேலையை முடித்துவிட்டுச் செல்வார்.

அவர் நல்ல உயரம்; அதற்குத் தகுந்த பருமன். அகன்ற நெற்றி. ரோமங்கள் அடர்ந்து சற்றே மேலெழுந்த பெரிய புருவங்கள். கடைக்கண்களில் சிறிது சிவப்பு கண்களின் மணிகளில் சிறிது நீலநிறத்தின் ஒளி. எவருக்கும் இராத மிகக் கூரிய நாசி. அடர்ந்த தாடி மார்பு வரையில் அது நீண்டிருந்தது. அம்மார்பு இம் முதுமையிலும் அகன்று பரந்திருந்தது. தலையில் எப்பொழுதும் இருமடிப்புள்ள தொப்பியை அணிந்திருப்பார். உடலில் அரைக்கைச் சட்டை, இடுப்பில் கச்சம் வைத்த வேஷ்டி. கால்களில் அழகிய செருப்பு. முகத்திலிருந்து ஒளி வீசும். பேச்சில் தேன் பெருகும். நல்லோர்களின் பேச்சு, நடத்தை எல்லாவற்றையும் அப்படியே கடைப்பிடிப்பவர் ஆவர்.

ஆனால் என் பிள்ளைப் பருவத்தில் எல்லாவற்றையும் விட அவரது வெண்மையாக ஒளிரும் தாடியே என்னைக் கவர்ந்தது. தொழுகையின்பொழுது இடுப்பில் பட்டை போட்ட லுங்கியைக் கட்டி, உடலில் சாதாரணச் சட்டை அணிந்துகொண்டு, மண்டியிட்டு, இரண்டு கைகளையும் மார்பிற்குச் சிறிது மேலே தூக்கி, பாதிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு அவர் மந்திரங்களை உச்சரிக்கத்

தொடங்குகையில், நான் வியப்பில் மூழ்கியவனுக அவரையே பார்த்துக்கொணடு நின்றுவிடுவேன். 'உணமையிலேயே அவருடைய அலலா அங்கு வந்திருக கிருர்; தாத்தரீவின் ஒளிவிடுங் கணகள அவரைப் பாரத் துக்கொண் டிருக்கின்றன, இந்த உதட்டு அசைவு அவ ருடன் பேசுவதால் உண்டாவதே' எனறு எனக்குத தோன்றும்.

ஒரு நாள் இளமை முறுக்கிலை அவரை, ''ஸுபான தாத்தா, நீங்கள எப்பொழுதேனும அல்லாவைப் பார்த திருககிறீர்களா?'' எனறு கேட்டுவிட்டேன.

''எனன அப்பா இப்படிக கேட்கிருய? மனிதன இந்தக கண்களால அலலாவைக காணமுடியாதே!''

"என்னை ஏமாறறுதீரகள் தாததா, நான் எலலாவற் றையும் பார்த்துககொணடுதான இருககிறேன். நீஙகள அவரைத தினந்தோறும அரைககணணுல் காணகிறீா கள். அவரோடு கிசுகிசுவெனறு பேசுகிறீாகள. எனனை யாரென்று நினைதது ஏமாறறுகிறீாகள?"

"நான் அவரோடு பேசுவதா? எனககு அப்படிப பட்ட பேறு ஏது? தேவதூதா முகமமது மாததிரநதான அவருடன் பேசியிருககிருா, குழநதாய. அபபேசசுககளே குரானில் எழுதியிருக்கின்றன.

''நல்லது தாத்தா, உங்கள 'ரஸுல்' முகம்மது ஸாஹப்பிறகும் தாடியிருநததா?''

''ஆம், ஆம், இருநதது, மிக அழகாக நீணடு, தங்க நிறமாக இருநதது. இபபொழுதுகூட அவருடைய சில தாடி ரோமஙகள மககாவில வைககப்பட்டிருக்கினறன. நாங்கள் எஙகள் யாத்திரையில அவற்றையும் தரிசனம செய்வோம்.''

''பெரியவனுன பிறகு எனககுத் தாடி முளைததால நான் தாடி வைததுக்கொள்ளுவேன தாத்தா. மிகவும் நீண்ட தாடி.''

ஸுபான்கான் என்னைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டார். பிறகு தோளில் தூக்கிக்கொண்டு இங்கு

மங்கும் சுற்றினர். பற்பல பேச்சுக்களைப் பேசினர். கதைகள சொன்னர். எனனைச் சந்தோஷப்படுத்திவிட்டு அவர் தம் வேலையில் இறங்கிவிட்டாா. வேலையும் அல்லாவுமாகிய இரணடுந்தாம அவருக்கு உலகத்திலேயே எலலாவறறையுமவிடப் பிரியமான பொருள்கள். வேலை செய்துகொண டிருககையில் அல்லாவை மறக்கமாட் டார். அல்லாவை நினைப்பதிலிருந்து சமயங்கிடைத்தால் உடனே சட்டெனறு வேலையில இறஙகிவிடுவதைத் தம புனிதப பணியாகக் கருதினா. வேலையும் அலலாவும் இணைநத இநத ஒருமைப்பாடு அவா இருதயத்தில் அனபுக் கஙகையை ஓடச் செய்துகொண டிருந்தது. அபபிரவாகததில எனபோனற குழநதைகளும மிக்க ஆனநததுடன மூழகககூடும; அமிழ இயலும்.

ஒருநாள பாட்டி, ''காலையிலேயே குளித்துச் சாப்பிட்டு விடு இனறு நீ ஹுஸேன் ஸாஹப் விழா விறகுப போகவேணடி யிருககும ஸுபான்கான் வந்துகொணடே யிருபபாா'' எனறுள.

எத்தனையோ தெய்வங்களுககு வேணடிக்கொண்ட பிறகு என் தாய் என்னைப் பெற்றுள். வேண்டிக் கொணட தெய்வங்களுள் ஹுஸேன ஸாஹப்பும் ஒருவா. அதனுல ஒனபது வயசுவரை, உபநயனம் ஆகாதவரையில முகரததினபொழுது முஸ்லிம் சிறுவர் களைப்போல நானும் 'தாஜியா'வின நாறபுறங்களிலும், வாணம பூசப்படட தடியை எடுத்துககொண்டு குதிக்க வேணடி யிருந்தது. கழுத்தில் தாயத்து அணியவேண்டி யிருநதது. அந்நாட்களில் முகரம் எனக்கு எவ்வளவு மகிழச்சி தரும நாளாக இருநதது தெரியுமா? புது ஆடை களை அணிவேன்; ஆடுவேன், குதிப்பேன்; புதுபபுது முகங்களையும் பற்பல வகையான விளையாட்டுககளையும் காண்பேன். இத்தகைய ஆரவாரத்தில் எப்படியோ நான்கு யாமங்கள் கழிந்துவிடும். இந்த முகரத்தில மயிர்க்குச் செறியச் செய்து, இதயத்தை உருககி, அவலச்சுவை நிரம்பி இரக்கத்தை உண்டாக்கும்

நிகழ்ச்சி மறைந்திருககிறதே, அதைப்பற்றிய நினைவு தான் அந்நாட்களில் எங்கே வந்தது?

நிற்க, நான் நீராடி, ஆடையணிந்து, ஸுபானகானை எதிர்பார்த்துக்கொணடே இருந்தேன; அவா வந்துவிட்டார். என்னைத் தோளில சுமந்துகொணடு தம ஊருக்குச் சென்றார்.

அவா வீடு, குழநதைகளுககு விளையாடும் இடம் ஆகிவிட்டிருந்தது. பேரன பேததிகள அவர் வீட்டில் நிரம்பியிருந்தனர் என் வயதுடைய பல குழந்தைகள் வண்ணத்துணிகளால அலஙகாரம் செய்துகொண டிருந்தனர். எல்லோருமே என் வரவைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண டிருந்தனாபோலுமே! நான அங்கே சென்றதுமே ஸுபான்தாத்தாவின் வயது சென்ற மனைவி என கழுத்தில் ஒரு நூலமாலையைப் போட்டாள. இடுப்பில் மணியைக் கட்டினாள கையில இரணடு சிவப்புத் தடிகளைக் கொடுத்தாள். அந்தக குழந்தைகளுடன் எனனையும் அழைதது்க்கொணடு இடுகாட்டுப்பககம சென்றாள. நாள் முழுவதும ஓடினேன், குதிததேன், வேடிக்கை பார்த்தேன; மிட்டாயகள தின்றேன, மாலையில் ஸுபான்தாத்தாவின் தோளினமீது சவாரி செய்து கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து சோந்தேன்.

பகரீத பண்டிகையில ஸுபானதாததா எங்களை மறக்கமுடியாது. ஹோலி, தீபாவளிப் பண்டிகைகளில் நாஙகள அவரை மறகக இயலாது. ஹோலித திருநாளில் பாட்டி தன கைகளால 'பூவா', 'கீர்', மாமிசம் இவைகளைப் பரிமாறி ஸுபான்தாததாவை உண்ணச் செய்வாள். நான் என் கைகளால் கந்தப்பொடியை எடுத்து அவர் தாடியில் பூசுவேன. ஒருமுறை அவர் தாடிககு வர்ணம் பூசியதும், நான, "ஸுபான்தாத்தா, நபி அவாகளின் தாடியும இம்மாதிரி வர்ணமுள்ளதாகத்தானே இருந்திருக்குமா?" எனறு கேட்டேன்.

"அவர் தாடிக்கு அல்லாவே வாணங் கொடுத்திருந்தார் குழந்தாய். அல்லாவுக்கு அவர்மீது மிகுந்த கருணை;

அவரைப்போன்ற பாக்கியம் நம்போன்ற சாதாரண மனிதர்களுக்கு ஏது?'' என்று கூறிவிட்டு அவர் சட்டென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு ஏதோ முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார். தியானத்தில் நபி அவர்களையே காண்பவர்போலத் தோன்றியது.

நான் சற்றே பெரியவனானேன். தாத்தாவும் கடைசியில் ஹஜ் யாத்திரை செய்துவிட்டுத்தான் திரும்பினார். நான் இப்பொழுது பெரியவன் ஆகிவிட்டேன், ஆனால் அவர் காய்ந்த கர்ஜூரிப்பழ விஷயத்தை மறக்கவில்லை. நான் நகரத்துப் பள்ளியிலிருந்து விடுமுறைக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பியபோது தாத்தா இந்த நிகரற்ற பொருளை வாங்கிக்கொண்டுதான் வந்தார். இங்கே அவருடைய வீடும் நல்லநிலையில் இருந்தது. தாத்தாவுக்குத் தகுந்த நல்ல பிள்ளைகள். தங்கள் உழைப்பினால் போதுமான பொருள் சேர்த்துவைத்திருந்தனர். அவர்களிடத்தில் அதே பணிவும் நற்பண்புகளும் இருந்தன. வந்தார்; முன்போலவே மரியாதையாக இருந்தார். பிறகு கர்ஜூரிப் பழத்தை எடுத்து என் கையில் வைத்து, ''குழந்தாய், இதை உங்களுக்காக அரேபியாவிலிருந்து கொண்டுவந்திருக்கிறேன்; ஞாபகம் இருக்கிறதா? நீங்கள் இதைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டிருந்தீர்கள்?'' என்று கூறினார். அவருடைய உதடுகள் மகிழ்ச்சியால் துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

அதை வாங்கிக்கொண்டேன்; தலை வணங்கினேன்; இன்று மறுபடியும் நான் குழந்தையாகவேண்டும், அவருடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, அவருடைய வெண்மையான தாடியில் விரல்களை நுழைத்துக்கொண்டு, அவரை, 'தாத்தா, தாத்தா'' என்று அழைக்கவேண்டும் என்ற ஆசை தோன்றியது. ஆனால் நான் இப்பொழுது குழந்தையாக முடியாது. வாலிபப் பருவத்தில் கபடமில்லாத குழந்தை உள்ளமும் புனிதத்தன்மையும் இருக்கவில்லை. ஆங்கிலப்பள்ளியின் சூழ்நிலை இயல்புக்கு மாறான விசித்திர நிலையை ஒவ்வொரு விஷயத்திலும்

உண்டாக்கியிருந்தது. ஆனால், ஒரு பொருள் மட்டும் இன்னும் தூய்மையாகவே இருந்தது. அதுதான் கண. கண்கள் நீரைத் ததும்பச்செய்து தமமைத் தூய்மைப் படுத்திக்கொண்டு மௌனமாக அவா பாதங்களில் சிரத்தையுடன்கூடிய வணக்கத்தைச் சமர்ப்பித்தன.

ஹஜ்யாத்திரை செயது திரும்பியபிறகு ஸுபான் தாத்தா தொழுகையிலேயே தம பொழுதில பெரும் பகுதியைக கழிததார். நாள் முழுவதும கையில் ஜப மாலை உருளும அவரது வாய் அல்லாவின நாமத்தை ஜபிததுககொணடே இருககும, அப்பேட்டை முழு வதும அவரது முதுமைககு மதிபபு இருந்தது. பெரிய பெரிய சணடை சசசரவுகளில வெகுதூரத்திலிருநது ஹிந்துக்களும் முஸலிமகளும அவரிடம வநது பஞ்சாயத் துச செய்துவைகக வேணடுவாரகள. அவருடைய நாண யத்திலும நேரமையிலும அவர்களுககு நமபிககை இருந்தது.

ஸுபானதாத்தாவின மனததில, மசூதி கட்டவேண் டும் எனற ஓா ஆசை இருநதுவந்தது என மாமா வீட்டை அவரேதான் கட்டினார். அனறு அவர் சாதாரண மேஸ்திரிதான். ஆனால, ''அல்லா விரும்பினால் நானும் ஒரு மசூதி அவசியம கட்டுவேன'' எனறு அப்பொழுதெல்லாம் சொல்வார்.

அல்லாவும் திருவுளளம கொண்டார். அந்த நாளும் வந்தது. அவரது மசூதியும் தயாராயிற்று. கிராமத்துக் குத் தகுந்த சிறிய மசூதி - மிகவும் அழகியது. தாததா தமது வாழநாள முழுவதும கற்றுத தோந்த கைத்திறனை இதில் காட்டிவிட்டாா. தாமே கரணையைப் பிடிதது வேலைசெய்யும் அளவிற்கு அவருக்கு இப்பொழுது சகதி இருக்கவில்லை. ஆனாலும், நாள்முழுவதும் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்தவாறே ஒவ்வொரு கல்லையும் சரியாகப பொருத்துவதில் கவனம் செலுத்துவாா. அககலலில் செதுக்கப்படும் செடிகொடிகளின உருவக்கோடுகளை

அவரே வரைவார். அவற்றைச் செதுககுவதெலலாம் அவருடைய நேர மேற்பார்வையிலேயே நடக்கும்.

என்னுடைய மாமாவின் தோட்டத்தில் கட்டடத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடிய தேககு, கருங்காலி முதலிய மரங்கள நிறைய இருந்தன. மசூதிககு வேணடிய மரங்களெல்லாம் எங்கள் தோட்டததிலிருநதே சென்றன.

மசூதி கட்டி முடிநத அன்று ஸுபானதாததா ஊரிலிருநத அனைவருககும அழைப்பு அனுப்பினார். அன்று வெள்ளிககிழமை. அஙகிருந்த முஸலிம்களெலலோரும் அமமசூதியிலேயே தொழுகை நடத்தினர். வந்த ஹிநதுக்களை உபசரிபபதறகாகத தாததா, ஹிநது சமையலகாரர்களை வைதது, விதவிதமான தினபணடங்களைச செய்விததார். தாமபூலம கொடுகக ஏறபாடு செயதார். மசூதியின திறப்புவிழாவனறு தாத்தா விருநதினர்களுககுச செயத உபசாரததை இனறுகூட மக்கள மறக்கவிலலை.

*　　　*　　　*

காலம மாறிவிட்டது. நான் இப்பொழுது பெரும்பாலும பட்டணததிலேயே இருந்துகொண டிருந்தேன். பட்டணம் இககாலததில ஹிந்து முஸ்லிம சசசரவுகளுககு நிலைககளம் ஆகிவிட்டது. ஆம் இநநாட்களில்தான. பாருங்கள, ஹிந்துக்களும முஸ்லிமகளும் ஒரே ரஸதாவில் செல்லுகிறார்கள். ஒரே கடையில் சாமான் வாங்குகிறார்கள். ஒரு வண்டியில் ஒருவர் மடிமீது ஒருவர் உட்கார்நது போகிறார்கள். ஒரே பளளிக்கூடத்தில படிககிறார்கள், ஒரே கசசேரியில் வேலை பார்க்கிறார்கள். இருநதாறபோல் இருந்து எல்லோருக்கும் ரததவெறி பிடிததுவிடுகிறது. சணடைசசசரவு, அடிதடி, கொலை கொள்ளை, நெருப்பு வைததல் எல்லாத தொலலைகளும் கிளம்புகின்றன. வீடு பத்திரமில்லை; உடலுககுப் பாதுகாப்பில்லை, மானம் மரியாதை விடைபெற்றுவிடும். அனபு, சகோதரததுவம், பிறர்நலம் பேணல் இவற்றுக்

குப் பதிலாக வெறுப்பு, பகைமை, கொடூரமான கொலை இவையே நடமாடும்.

நகரங்களில் உள்ள இந்நோய் மெதுவாகக் கிராமங் களிலும் நுழையத் தொடங்கிவிட்டது. பசு, வாத்தியம இவைகளைச் சாக்கிட்டுத் தகராறு எழ ஆரம்பிததது. தம் ஆயுள் முழுவதும் கசாப்புக கடைக்கே தமது பசுக்களை விற்றுக்கொண் டிருந்தவர், திடீரெனறு ஒரு நாளில் யாரோ ஒரு பசுவைக் கொனறதாகக் கேள்விப் பட்டு எத்தனையோ மனிதர்களின் கழுத்தை வெட்டத தயாராயினர். கலயாணம், பண்டிகைகள முதலிய வற்றை வாத்தியம் இல்லாமல் நடத்தாதவா - முகா ரத்தின துக்கங் கொண்டாடும் நாட்களிலுமெ வாத்திய முழக்கம செய்துகொண் டிருபபவர்—இனறு தமது மசூதிக்கெதிரே ஒரு கணநேரம் வாததியம் வாசிததாலும இரதத ஆற்றைப் பெருக்கத் துடிததனா

பண்டிதர்களால சில ஏறபட்டன முலலாககளால சில தூணடிவிடப்பட்டன. ஒற்றுமை எனற பெயரில சச்சரவிறகும் கலகத்திற்கும் விதைகள் தூவப்படடன தடிகள் சுழன்றன. கத்திகள் பளபளததன. மணடைகள உடைநதன. குடல்கள் சரிந்தன. எததனை வாலிபாகள மாண்டனர்! எத்தனை வீடுகள் அழிந்தன! மிஞ்சியிருந்த வயலும் காணிகளும் பின்னல் கச்சேரிச் செலவுக்காக ஜப்தி செய்யப்பட்டன. ஸுபான் தாத்தாவின் ஊரில முஸலமான்களும் இந்த வருஷம தியாகம் செயயப போகிருர்கள என்று ஒரு செய்தி பரவியது. ஊரில முஸல்மான்கள் குறைவாகவே இருந்தனர். ஆனல அவர்கள் வெறியை என்னவென்று சொல்ல! ஹிந்துக களுக்குக் கோமாதாவிடம் உளள பக்தியைவிடத் தங்கள எண்ணிக்கையில் கர்வம் மிகுந்திருந்தது. இரு கட்சிகளி லும் சூடேறிக்கொண் டிருந்தது. ஸுபான்கானின மசூதியில் பசுக் கொலை நடைபெறப் போகிறதென்று வதந்தி பரவியது.

''ஆ, ஸுபானகானின் மசூதியில பசுக் கொலையா? இல்லை. அப்படி நடக்க முடியாது.''

''அப்படி நடந்தால என்ன ஆகும்? நமது மூக்கு உடையும; அவமானப்படுவோம. உலகம் என்ன சொல்லும்?—இத்தனை ஹிந்துக்கள் இருக்கையில் கோமாதாவின கழுததில கததியா?''

''கோமாதாவைக காகக வேண்டுமாயின*கௌராகௌரிக கசாபபுக்கடையை நாம் தாக்க வேண்டும். உண்மையில உடம்பில உணாசசி இருககுமாயின முஜபபாபூர் செலலுவோம; ஆஙகிலச் சேனைகளின படைவீட்டைத் தாக்குவோம படைவீட்டில பெரிய இளம மாடுகளே வெடடபபடுகினறன ''

''ஆனால அவை நம கணணுககு மறைவாக நடைபெறுகின்றன ''

''மனனியுங்களா, தொலைவு, அருகு என்கிற பேச்சுககே இடமிலலை. துணிவையும பலததையும் பொறுத்த விஷயம இது படைகளா தஙகியிருககும் இடததிற்குச் சென்றால துப்பாககிக குணடுகளுககு இரையாக வேணடியிருககுமே அதனால அஙகே நீங்களா செலவதிலலை. இங்கு முஸலிமகளா மிகக் குறைவாக இருக்கிறார்களா. அதனால் அவாகளைத தாகக வெறிகொணடிருக்கிறீர்கள்.''

''தாங்களா ஸுபானகானை ஆதரிககிறீாகளா; நட்புப் பாராட்டுகிறீர்களா. மததைவிட நட்பு உயர்நததன்று.''

சில வாலிபாகளுககு என மாமாவின் பேச்சுப் பிடிக்கவிலலை. அவரைத் திட்டிக்கொணடே அங்கிருந்து எழுந்து சென்றுவிட்டனர். எவ்வளவுதான் கோபப் பட்டாலும, கூச்சல் போட்டாலும் ஒரு விஷயம் மட்டும் நிசசயம்-மாமாவின் சம்மதமின்றி எவருக்கும எத்தகைய பெரிய செயலிலும் இறங்கத் துணிவு உண்டாகாது. அங்கே ஸுபான் தாததாவின் வீட்டிலும் முஸல்மான்கள்

---

*வெள்ளையா இருககும இடததின பெயர்.

கூடினர். தாத்தாவுக்கு எங்கிருந்துதான அத்தனை ஆவே சம் வந்ததோ, அவா சீறி விழுநதுகொணடிருந்தார்.

''பசுவதை நடக்க முடியாது. இப் பைத்தியக்காரப் பேச்சுக்களைக் கேட்க நான சித்தமாயிலலை நீஙகள என் எதிரே நிற்காதீர்கள.''

''ஏன் நடக்க முடியாது? நமமுடைய மதத்தை நாம பயமுறுத்தலுககுப் பணிந்து விட்டு விடுவதா?''

''நான் சொலலுகிறேன. அது மதமனறு. நான் 'ஹஜ்' யாத்திரை செய்து வநதிருககிறவன, குரஆன ஓதியிருக்கிறேன். பசுக்கொலை அவசியமான காரியம அல்ல. அரேபியாவில மககள, ஒடடகம முதலியவற றைததான பலியிடுகினறனா.''

நாம பசுபபலி கொடுத்தால் தடுப்பவா யாா! நம முடைய மதவிஷயததில அவாகள ஏன தலையிடவேணடும்?

''அவாகளைப் பறறி அவாகளிடம கேட்டுககொள நான் ஒரு முஸ்லிம். எப்பொழுதும அலலாவை மறந்த திலலை. நான ஒரு முஸலிம என்ற உரிமையுடன கூறு கிறேன, நீங்கள் பசுககொலை செயய விடமாட்டேன்; நிச்சயமாக விடமாட்டேன்.''

தாத்தாவின் தாடி முழுவதும் ஆடிக்கொணடிருந் தது. கோபத்தினுல முகம சிவந்தது. உதடுகள துடித் தன. உடலே நடுங்கியது. அவருடைய நிலையைப் பார்த்து அனைவரும் வாயை மூடிக்கொண்டனர். ஆனுல் ஒரு வாலிபன்,

''தங்களுக்கு வயதாகிவிட்டது. தாங்கள் ஒன் றிலும் கலந்துகொளள வேண்டாம். நாங்கள் அந்தக் *காபிர்களைக் கவனித்துக்கொள்ளுகிறோம்.'' என்று முழங்கினன்.

தாததா கோபத்தால் உறுமினர்: ''மகனே, நாக்கை அடக்கிப் பேசு! நீ யாரைக 'காபிா' என்று சொல்லு கிருய்? என முதுமையைப் பறறி நீ ஒன்றும சொல்ல

---

*முஸலிமகள பிற மதத்தினரை இச சொல்லால் குறிப்பர்.

வேண்டாம். நான் இதோ மசூதிக்குள் செல்லுகிறேன். முதலில் என்னைக் கொலை செய்தபிறகுதான் கோவதம் நடைபெறும்'' என்றார்.

''ஸ்பான தாத்தா அதே வேகததில்' மசூதிக்குள் நுழைந்தார். தொழுகை நடத்தினார். பிறகு ஜப மாலையை எடுததுககொணடு மசூதியின வாயிற்படியில, ''என பிணததின்மீது நடநதுதான எவரும உளளே போகமுடியும'' எனறு கூறி உடகாாநதுவிடடாா. அவருடைய கணகள மூடியிருநதன. ஆனால கனனங்களின வழியாகக கணணீா அவரது தாடியை நனைததுக் கொணடு இடைவிடாமல பெருகிககொண டிருநதது. கையில ஜபமாலையின மணிகள உருணடுகொண டிருந்தன. உதடுகளிலதான சிறிது அசைவு தெரிநதது. மறறபபடி அவரது உடல முழுவதும சலவைக கலலால் செயயபபட்ட பிரதிமைபோல ஆடாது அசையாது காணப்பட்டது மசூதியின அருகே கொஞசங கொஞ்சமாகக கூட்டம கூடத் தொடஙகியது முதலில் முஸலிம்களும பிறகு ஹிநதுககளும வநதனா இபபொழுது பசுப்பலிப் பிரசசினை தாததாவின கணணீரால கழுவப் பெற்று எஙகே சென்று மறைநததோ தெரியவிலலை! அவா சாக்ஷாத் தேவதூதராகவே காணப்பட்டாா' அவருடைய ஒவவொரு மயிாக்காலிலிருந்தும் அனபும சகோதரத்துவமும எழுநது வாயுமணடலததில பரவிககொண டிருநதன.

நான இரணடு ஆணடுகள சிறையிலிருநதேன். இத்தனை நீணட காலமவரை வழிபாாத்துககொண் டிருந்து, கடைசியில எனனைச சந்திப்பதறகு என மனைவி கயா மததியசிறைககு வநதிருநதாள.

இத்தனை நாடகள பிரிவுக்குப் பின கூடியதும முதல் முதலாக அவள் என் கையில் வைத்த பொருள்கள், பட்டு, நூல முதலியவறறால் விசித்திரமாக ஆககப்பட்ட மாலைகள், சரடுகள முதலியவைகளதாம். ''இது சூரிய தேவனுடையது'' என்று ஒவ்வொன்றாக எடுததுக் காட்

டிக்கொண்டே கடைசியாக, "இது ஹுஸேன் ஸாஹப்பின் மாலை; தாங்கள் என்மீது ஆணையாக இதை அணிந்துகொண்டுதான் ஆகவேண்டும" எனறாள.

"இவைகளெலலாம் என் தாய நிறைவேறறுவதாக வேண்டிக்கொண்ட நேர்த்திக்கடனின் அடையாளங்கள். தாய் இறநதுவிட்டாள். தந்தையும போய்விட்டாா. என்மனைவி நான்கு குழந்தைகளுககுத தாயாகிவிட்டாள் ஆயினும், இவையனைததும் இனறும பாதுகாககப்பட்டு வருகின்றன. நான நாஸ்திகன எனபதை என மனைவி அறிவாள். அதனால சநதாப்பம நேருமபொழுதெலலாம் தானே இவற்றை என கழுத்தில அணிவிபபாள இனறு இந்தச் சிறையில சிறைக்காவலாகள இரகசியப் போலீஸ் காராகள் இவர்களின எதிரே அவள அவவாறு செய்ய வில்லை ஆனால ஆணையிடுவதற்கு மட்டும தயஙகவிலலை. நானும சிரிததுக்கொணடே அவள விருபபத்தை நிறை வேற்றினேன.

என் மனைவி போய்விட்டாள். ஆனால அமமாலைகள இப்பொழுதும என் பெட்டியில உளளன

நான் பெட்டியைத் திறககுமபொழுதெல்லாம் ஹுஸேன் ஸாஹப்பின மாலைகளைக காணகையில இரணடு அபூர்வமான சிததிரஙகள என கணணெதிரே நடன மாடும்.

பழங்காலத்தின முதலாவது *கர்பலாவின சித்திரம் எழுந்தது. ஒருபுறம எழுபததிரணடு போா உளளனா. அவாகளிடையே பெண்களும குழந்தைகளுங்கூட இருக் கின்றனர். இந்தச் சிறுகூட்டததின தலைவா—ஸாதார் ஹஜரத் ஹுஸைன் ஸாஹப். அவரை மதகுருவின் பதவியில் அமருமபடி பன்முறை வேணடிககொண்ட துணடு. ஆனால், இன்றோ அப்பதவியில் அமர்ததுவதற்குப் பதிலாக அவருக்கு ஒரு துளி தண்ணீர் கிடைப்பது கூட

---

*முஸ்லிம்கள முஹாரத்தின்போது 'தாஜியா'வைப புதைக்குமிடம.

அரிதாகிவிட்டது. எதிரில் புராத் நதி ஓடிக்கொண் டிருக் கிறது. ஆனாலும் அதன் ஒவ்வொரு துறையிலும் காவல் போடப்பட்டுள்ளது. அதிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கவிட வில்லை. தீச்செயல் புரிபவனும் வீண பிடிவாதக்காரனு மாகிய *யஜீதை மதத்தலைவனாக ஒப்புக்கொள்ளும்படி ஹஜரத் ஹுஸைனை வற்புறுத்தினார்கள். "ஒப்புக்கொள், இனறேல தாகத்தினால் துடித்துச் சா" என்று கூறினார்கள.

குழந்தைகள் தாகத்தால் அலறுகின்றனர்; அவர் களின் தாயும் சகோதரிகளும் துடிக்கின்றனா. "ஐயோ, ஒருவாய்த் தண்ணீர் கொடுங்கள்" என் தொண்டை வறண்டுபோகிறதே! அவர்கள் மூசசுத் திணறுகிறதே! தண்ணீா, தணணீர்—ஒருவாய்த் தண்ணீர்" என்று கதறு கினறனர்.

"தண்ணீர் நதியில் ஓடத்தான் ஓடுகிறது. உனக்கு மதிப்பும பணமும் வேணடிய அளவு இருக்கின்றன; உன் பணியாள் போய்க கொண்டுவருவான்; ஏனெனில் நீ தேவதூதனின் வாரிசு அலலவா? ஆனால் ஒரு நிபநதனை. யஜீதைப் பற்றிக் கவி பாடு" என்றாகள்.

"யஜீதைப்பறறிக் கவிபாடவா? கொடியோன் யஜீதை ஒப்புககொளவதா? தேவதூதரின வாரிசான நான ஒப்புககொளவதா? நடவாது. உயிரை மகிழ்ச்சி யுடன் விடுவேனே தவிரத தேவதூதரின் வாரிசாகிய நான இககீழ்மையான செயலைச் செய்யமாட்டேன்" எனறார் ஹுஸைன்.

ஆனால குழந்தைகளுக்குத் தண்ணீர் கொணடுவந்து தானே ஆகவேணடும்? அவர்களை இவவாறு உயிருடன் துடித்துச் சாகவிட முடியாதே!

ஒருபுறம் எழுபத்திரணடு பேர். அவர்களுள் பெண் களும் குழந்தைகளும் உள்ளனர். இன்னொருபுறம்

---

*யஜீத' கலீபா ஆகவேண்டுமெனறு விரும்பியவன். ஹஜரத் இமாம் ஹுஸேனைக் கர்பலாவில் கொல்வித்தவன்.

கொடியோன் யஜீதின் கணக்கற்ற ஆயுதந்தாங்கிய சேனே! சண்டை நடக்கிறது. ஹஜரத் ஹுஸேனும் அவரைச் சேர்ந்தோரும் அந்தக் கர்பலா மைதானத்தில பலியாகின்றனர் அந்தத் தியாகிகளின் இரத்தத்தால் அநத மைதானத்தின் மணல் செந்நிறம அடைகிறது. குழந்தைகளின் அலறல்களாலும் பெணகளின் கதறல களாலும் சூழ்நிலே பயங்கரமாகின்றது. இவவளவு பயங் கரமான நிகழச்சி உலகசரித்திரத்திலேயே கிடைப்ப தரிது. முகரம் அந்நாளை நினைவுபடுததுவது உலகின ஒவ்வொரு மூலையிலும ஒவவொரு முஸலிமும இந் நினைவு நாளைக் கொண்டாடுகினறனர். சகோதர உணர்சசி வளர்ந்ததும் ஹிந்துககளும இதைத் தங்கள விழாவாகக் கொணடனா. அது எல்லா வகையிலும தகுநததே.

என் அகக்கணமுன தோன்றிய இரணடாவது சித்திரம ஸுபான தாத்தாவினுடையது, அவருடைய தோள்களின்மீது ஏறிககொணடுதான நான முகரம் காணச் செலவது வழக்கம்.

அந்த அகன்ற முகம, அந்த வெணமையான தாடி, அந்த நம்பிக்கை ததும்பும் கணகள, அந்தத் தேன் பிலிற்றும் உதடுகள், அவருடைய ஒளிவிடும் முகம! அவருடைய வாலிபப்பருவம், அலலா வேலே இவற்றுக குச் சரிபாதியாகப் பகுககப்பட்டிருநதது. அவருடைய முதுமை, அல்லாவின் நினைவால் நிரமபியிருநதது. அவரு டைய மனத்தில உயாநத எணணங்கள நிரமபியிருந்தன. அவரது இதயத்தில் தம்மையும் பிறரையும் ஒரேமாதிரி யாகக் குளிர்விக்கும் பிரேமதாரை—அன்புநதி-பெருகிக கொண டிருந்தது.

என் தலே வணங்குகிறது-கர்பலாவின் தியாகியின முன்னே அன்புடன வணங்குகிறேன-என அன்புள்ள ஸுபான் தாத்தாவை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

புதியா

ஒரு சிறிய ஆட்டுககுட்டி குதித்து ஓடிவந்து மல்லிகைக் கொடியின புதிய இளந்தளிர்களை விடாது கடித்துத் தினனத தொடஙகியது அச்சிறிய அழகிய பிராணி குதிப்பதையும தன நீணட காதுகளைப படபடவெனறு அடிததுக்கொணடே இலைகளை மெலலுவதையும், நாறபுறமும கவனிககுங் கணகளால் இஙகும் அஙகும பார்ததுககொணடே இடைவிடாது வாயாற கடிப்பதையும், அவ்வபபொழுது தாயின நினைவில 'அமமே' எனறு கததுவதையும நான வியப்புடன பாாததுககொணடே இருநதேன. அனறுவரை எனனிடததில அககலையுணர்வு தலைதூககியதிலலை ஆனால அனறு அமமலலிகைக் கொடியின மீது மிகுந்த சொநதம பாராடடினேன். வெகு தொலைவிலிருந்த ஓா ஊரிலிருநது பதியம கொண்டுவந்து என கையாலேயே நடடு நீரூறறி வந்தேன அது ஒவ்வொரு தளிா விடுமபோதும் என மகிழ்ச்சி கட்டுககு அடஙகாது. அத்தகைய கொடியை இசசிறு ஆடடுககுட்டி முறறும் நாசம செய்துவிடடதே' சினத்தினால அதை அடிகக ஓடினேன. அது மானகுட்டிபோலக் குதித்து ஓடிவிடடது. நான பினதொடாநதேன

''அடிககாதீாகளையா!'' எனறாள ஒரு பெண. அவள்தான புதியா. புதியா சிறுமி ஏழெட்டு வயதிறகு மேல இராது. இடுப்பில நிறம் மங்கிய புடைவைத் துண்டததைச் சுறறியிருந்தாள். அது எத்தனையோ ஒட்டுக்கள் போட்டுத் தைத்திருந்தது. அதுவும அவள் முழங்காலுக்குக் கீழே வரவிலலை. உடலில் வேறு ஆடை ஏதும் இல்லை. உடம்பு அழுக்கு நிரம்பித் தூசு படிந்திருந்தது. மாநிறமுளள முகததில குழறகற்றைகள் விரிந்து படிந்து கிடந்தன. அவற்றில் புழுதி படிந்திருந்தது.

சரும் பேனும் நிச்சயமாக இருக்கும். ஒரு மூக்கிலிருந்து மஞ்சள் நிறமுள்ள சளி ஒழுகிக்கொண் டிருந்தது. அடிக் கடி அதை உறிஞ்சியிழுக்க அவள முயன்றுகொண டிருந் தாள். அவளின் பேச்சைக் கேட்டு, அவள உருவத்தைப் பார்த்த பின்னும் அவள் கனனத்தில் ஓா அறை வைக்க வேணடுமென்று தோன்றியது. ஆனல் அவளுடைய காலின அருகே என் பாாவை சென்று பதிந்ததும அநத இடத்தே என் சிநதை செனறது. என சிறு பிள்ளை மனம் அங்கே பதிநதது.

''அட, நீ என்ன செய்து வைத்திருககிருய்?'' என்று நான் அருகே செனறு பாாககலானேன. அருகே இருக் கும் குட்டையிலிருநது களிமணணை கொணடுவநது அவள் வகை வகையான விளையாட்டுப் பொம்மைகளைச் செயதுகொண டிருநதாள். வயலிலிருநது கடுகு, கடலை முதலிய செடிகளின மலாகளைக கொணடுவநது அப் பொமமைகளை நன்கு அலஙகரித்து வைத்திருநதாள, பொம்மைகளுக்குத் தனிப்பட்ட உருவம் ஏதும இல்லை, ஆம், மனிதரைப் போன்ற உருவங்கள், பல வண்ண மலா களால் அழகுபடுத்தி யிருப்பதால் நனருகவே காணப பட்டன. நானை, ''இது என்ன?'' எனறு கேட்டேன. அவள் சிறிது வெட்கப்பட்டாள்.

''நீஙகள அடிக்காமல இருநதால் சொலலுகிறேன'' என்ருள்.

நிச்சயமாக அடித்திருப்பேன், ஆனல மனனித்து விட்டேன். அவள் சிரித்தாள் கீழே உட்காாநதாள. ''நீங்கள் உட்கார மாட்டீாகளா?'' என்ருள். அந்தச் சேற்றில் நான் எப்படி உட்காருவேன? நினறபடியே தலையை வளைத்துப் பார்த்தேன். அவள் சொல்லத் தொடங்கினள்:

''இது மாப்பிள்ளை; தலையின்மீது இருப்பது கிரீடம்''. கடுகுப் பூவைக் காட்டி, ''வஸந்த காலக் கிரீடம்'' என்ருள். "இது நாட்டுப் பெண். கடலைப் பூவை அணிந்துகொண்டு எவ்வளவு அழகாகக் காணப்

படுகிறுள், பாருங்கள்! இவர்களுக்குக் கல்யாணம் நடக்கும். கொட்டு மேளங்கூட உண்டு" என்று சொல்லி இரண்டு மூன்று முறை வயிற்றின்மீது தட்டிக்கொண்டாள். பிறகு வாயிஞல் சீழக்கை யடித்தாள். இவையே டோலக்,* ஷஞய் எல்லாம். ''இது பூஜையறை''—மண்ணுல நாற்புறமும எல்லேகட்டி யமைத்திருந்தாள. ''இது மலர்ப் படுக்கை"—பசுமையான மாவிலேமீது சில மலர்கள் தூவப்பட்டிருநதன. ''இப் படுக்கையின்மேல் இருவரும் உறங்குவர். நான் பாட்டுப் பாடுவேன.''

அவள் ஏதேதோ முணு முணுக்கத் தொடங்கிஞள். பாடிஞள, ஆடிஞள. சிறிது நேரம் அதிலேயே ஆழந்து பார்த்தேன, கேடடேன. பிறகு என் கவனம என் மல்லிகைக் கொடிமீது சென்றது. ஓடினேன் ஒவவோர் இலேயையும எணணிப் பாாத்து வருந்தினேன். ஆட்டுக் குட்டியை உயிரோடு மென்று தினறுவிடுவதாகச் சபதஞ் செயதேன். புதியாவைத திட்டினேன்.....

* * *

''எஜமான், சறறு இப் புல்லுககட்டை ஒருகை நூக்கி விடுங்களேன'' எனற ஒரு குரல கேடடது.

தலேயைக் குனிந்துகொணடே ஏதோ ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி மனததுககுளளேயே விஞ விடைகள் சொலலிககொணடு, ஊரிலிருந்து வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் அப்பாதையில் மாலே நேரத்தில் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்த நான் இக்குரலேக் கேட்டதும் தலே நிமிர்நது பார்த்தேன.

கையெழுத்து மறையும் நேரம் அது. பாதையின் ஓரத்தில் வயலில் ஒரு மங்கை நின்றுகொணடிருப்பது தெரிநதது. புல்லுககட்டு அவள காலடியில் கிடந்தது.

நான் சினங் கொண்டேன். அவளுடைய துணிச்சலேக் கண்டு கோபித்தேன். நான் இப்பொழுது பட்ட

* வட இந்தியாவில் மிகுதியும் வாசிக்கப்பெறும் நமது நாகஸ்வரம் போன்ற ஒரு வாததியம்.

ணத்து மனிதன். நல்ல ஆடைகள் அணிகிறேன். கிராமத்து மக்களின் குப்பை கூளங்களிலிருநது விலகி யிருக்க முயலுகிறேன். நான் என்ன புல்லுக்கட்டு, வைக்கோல்கட்டுச் சுமப்பவனு, அந்தப் புல்லுக்கட்டைத் தூக்குவதற்கு' கிராமத்தில என்னிடம இவவாறு கூறு வதறகு எவருககுத் தைரியம் உணடு? ஆனுல பாருஙகள இவளை ...

''தூக்கிவிட மாட்டீாகளா?''

நான் அவள முகத்தை உறுததுப் பார்த்தேன. உருவததிலும குரலிலும உணடான வேறுபாடு என்னை ஏமாற்றிவிட்டது அட, இவள் புதியா அலலவா? இப் போது மங்கைப் பருவம எயதி வி. டாள இத்தனை விரைவில இந்தப் பருவ மாறுதலா?

அக்கம பககததில பாாததேன; எவரும இலலை. இரவு நெருஙகிககொண டிருநதது பாவம' அவளுக்குப் புல்லுககட்டை யாா் தூககி விடுவா? மனம இரங்கி நான புல்லுக்கட்டைத தூககிவிடடேன அவள அதைச் சுமந்துகொண்டு மகிழசசியுடன சென்றுவிடடாள.

அந்தச் சமயததில ஒரு பெருஞ சிரிபபொலி கேட டது. சிறிது நேரததில ஜகதீசன என்னருகே வநதான. ''கடைசியில் உஙகளையும இவள தன வலையில வீழததி விட்டாளா?'' என்ருன். ஜகதீசனின கண்களில் போக் கிரித்தனம இருந்தது குரலில கேலி தெரிநதது. பிறகு அவன் புதியாவின புராணத்தைப் படிககத் தொடஙகி விட்டான்.

இப்பொழுது புதியா ஒட்டுப போட்ட துணி கட்டிய புதியா அலலள. அவள் பாவாடையின நிறம இப் பொழுது மஙகுவதே இலலை. அவளுடைய ரவிககை யைக கைதேர்நத தையல்காரன தைககிருன. அவள் நாள்தோறும் புல்லறுகக வரத்தான் வருகிருள. ஆனுல அவள் கை தொட்டுத தள்ளுவது கிடக்கட்டும; அறை யைக் கூடப் பெறமுடியாது. நிறம் அதே மாநிறந தான். அதில் சாக்கடையின் நாற்றம் எடுத்த நீரின்

தேக்கம இல்லை; யமுனையின் கலகலப்பும் சலசலப்பும் உள்ளன. அதன் கரைமீது எத்தனையோ கோபாலர்கள், இடையாகள குழலூதுகினறனா எத்தனையோ நநத குமாராகள் கிருஷ்ணாகள் - 'ராஸலீலை' பெறக கனவு காணகினறனா புதியா எந்தப் புறந திருமபினுலும் அஙகே வாழவின அலைகள எழும. அவள கூநதலில் மல்லிகை மணம வீசும. அவளுடைய வேண்டுகோளில காதற பாாவை பளபளககும. அநநாள பிருந்தாவனத் தில கணணன ஒருவன, கோபிகைகள் ஆயிரவர் இருந் தனர். இங்கு ஒரு கோபி, ஆயிரம கோபாலாகள உள் ளனா. இநதக கோபாலாகள் அனைவரையும ஒரே கயிற் றில கட்டி ஆடடுவிப்பதில புதியாவுககு உண்டாகும மகிழசசி, அநத ஆயிரந் தலைகளுள்ள காளியனை ஆட்டு விதது, அவன முடிகளின் மீதேறி நடம புரிகையில அக் கணணனுககுக் கூட உணடாகியிராது! ராதை இந்த யுகத்தில புதியாவின் உருவததில் வந்து ஆணகளிடம் தன துவாபரயுகத்துககுப பழியைத் தீாததுக்கொள்ளு கிருள. அவா் துடிததுக்கொண டிருநதாள்; இவள் மறறவாகளைத துடிககச் செய்கிருள்.

அநதோ, குடி கெட்டுவிட்டது! நன்னடத்தை யில் ஊறிய என இதயம தவிததது நான தலைகுனி வுடன் அவவிருளில வீட்டுககுத திரும்பினேன. ஜகதீசன் வேறு வழியாகச் சென்றுவிட்டான. சிறிது தொலைவு சென்றதும் கிராமத்தின சமீபத்தில என்மேல் யாரோ என உடலில் உராய்ந்துகொண்டு போவது போலத் தோன்றியது. என் தலை தானே பின்புறந் திரும்பியது.

''மன்னியுங்கள், இரண்டாவது தடவை குற்றம் நேர்நதுவிட்டது'' என்று திடுககிட்டு நினறவளாய் அவள கூறினுள. அவள புதியா. ''துஷ்டை, நடத்தை கெட்டவள'' என்று நான் எரிநது வீழ்நதேன். இதைக் கேட்டு வெட்கப்படுவதற்குப் பதிலாக அவள் பெருஞ் சத்தமிட்டு நகைத்தாள். சிறிதும் அச்சமின்றி அருகே நெருங்கிக் கூறினுள்:

''ஐயா நினைவிருக்கிறதா, எனது ஆடடுக்குட்டி மல்லிகையை மேய்ந்ததே?''

இருளில் அவள முப்பததிரண்டு பற்களும் ஒளிர்ந் தன.

''துஷ்டை, ஓடிப்போ!''

நிச்சயமாக அப்பொழுது என முகம் சிவந்த நெருப புத் தணலாக இருந்திருக்கும். அந்த மாப்பிளளை, அநத மணப்பெண, அந்தப் பூஜையறை, அநத மலர்ப் படுக்கை, அதே பாட்டு இவை என் நினைவுககு வநதன ''பாட்டுக் கேட்கிறீாகளா ஐயா?''

''அலங்காரம செய்துகொணடு கணவன வீடு செல்வாய. அஙகே போனபின அசசங்கொளளாதே'' என்று அவள் பாமக்கொணடும நகைததுககொணடும காதற் பார்வையை வீசிக்கொணடும் ஓடிச் சென்ருள. ஆ, என்ன வெட்கமினமை, கூச்சமின்மை! நான என்ன என்னவோ திடடினேன் தொலைவிலிருநது அவள நகைக்கும் ஒலி கேடடது.

* * *

கோதுமை அறுவடை யாகிகசொண டிருநதது. ''தம்பி, இன்று கூலியாட்கள அதிகம, திருடி விடுவாா கள். சற்று வயல் பககம் போகிருயா? அஙகே போய நீ சும்மா நினருல போதும் வேலை தானுகவே நடககும'' என்று என அண்ணு கூறிஞா.

என் குருதியில் எங்கோ எஞ்சியிருந்த பயிாத தொழில் புதிய வேலையில் புது அநுபவத்தைப் பெறும் ஆவலுடன் கலந்து என்னை வயலில் கொண்டுபோய் நிறுத்தியது.

பழுத்து முதிர்ந்த கோதுமைக் கதிர்கள் மேலும் முதிர்ந்து கெட்டுவிட லாகாது எனபதறகாக நில வொளியிலே நடந்த அறுவடை பின்னிரவிலேயே முடிந்துவிட்டது. கட்டுகள் கட்டப்பட்டன கூலியாட கள் அவற்றைக் கட்டிக்கொண் டிருந்தனர் அவாக

ளுடைய மனைவிமார்களும் குழந்தைகளும் கீழே வீழ்ந் திருந்த கதிர்களைத் தமக்கெனப் பொறுக்கிச் சேர்த்துக் கொணடிருந்தனா. கீழே வீழ்ந்திருந்த கதிாகள் என்ற சாக்கில நல்ல கதிர்களையே எடுததுக்கொணடு விடப் போகிறாாகளே" என்று எண்ணியே என்னை அனுப்பி யிருந்தாாகள்.

நான் ஓரிடத்தில் நினறுகொண்டு கவனத்துடன என் வேலையைச் செய்துகொண டிருந்தேன ஆனால வயலின ஒரு மூலையில், எனக்குச் சிறிது தொலைவில ஒரு கூலியாளின் பினனால் நடுத்தர வயதுளள மாதும அவ ளுடைய பல குழந்தைகளும் கதிாகளைக கணடபடி கொய்துகொண டிருந்தனா. ஏதோ ஏமாறறுவேலை நடக்கிறது என்றே சொல்லலாம்.

''ஏய், யாரது பெண்ணே, என்ன செய்துகொண டிருக்கிறாய?''

என் உரதத குரல் காதில் வீழந்தும வீழாததுபோல இருநதாள அவள் ஆம, அவள கணவன அவளை மிரட்டு வதுபோல நினைததுவிட்டாளெனறு தோன்றுகிறது.

ஒருமுறை, இருமுறை, மும்முறை கேட்டேன் என்னை அவமதித்ததால சினம் மிககொணடு அப்பககஞ சென்றேன. நான் அந்தப் பக்கம் வருவதைக் கணடு அவளுடைய நானகு குழந்தைகளும் - அவாகளுக்கு ஆறு வயதிறகுளதான் இருக்கும - அவளருகே வநதனா. அவாகளுக்குள சிறிய குழந்தை - ஒன்றரை வயதுதான் இருக்கும் - அச்சத்துடன் அவள கால்களைக் கட்டிக கொண்டது. சிறிது தூரத்தில் இருந்தே நான் மிரட்டி னேன்.

''என்ன செய்துகொண் டிருக்கிறாய் நீ?''

கையினால் கதிாகளை அறுப்பதை நிறுத்தாமலே வளைந்து, முகததைத் திருப்பி என்னை அவள் பார்த்தாள். உடனே, ''சலாம் ஐயா'' என்றாள.

அடே, இவள யார்? புதியாவா? புடைவைத துண டைக கட்டிக்கொண டிருந்த அந்தப் புதியாவா இவள்?

ஆடை அழுக்கே ஆகாதிருந்ததே அதே புதியாவா இவள்! ஐயோ, இது என்ன? அவளுடைய குழந்தைப் பருவம், அவளுடைய மங்கைப் பருவம்? இந்த..ஆம் இது முதுமைதான். கிழிந்த ஆடை. ரவிக்கை என்ற பெயரே இல்லை. கூந்தல் கலைந்து கிடககிறது. முகம் காயநது சுருஙகியுளளது. கனனஙகளில பளளம; கணகள் உளளே போயிருநதன. மேலும், தமது உருடசி, திரட்சி, எழுசசிகளால வாலிபர்களைப் பைத்தியமாக அடித்துககொண டிருநத அவளுடைய மஙகைப் பருவத் தின் இரு முகைகள், அவள் குனிந்து கதிாகளை அரிநத போது ஆட்டின் மடிபோலத தொங்கி, உயிரின்றி, துடிப்பின்றி ஆடிககொண டிருந்தன.

''புதியாவா?''

''ஆம் ஐயா!''

முகததைத திருப்பி, வறணட புன்சிரிப்புடன என்னைப் பார்த்துவிட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

அதறகுள அவளுடைய கணவன கட்டுக கடடி முடித்திருநதான். ''சறறு இஙகே வநது இதைத தூககி விடு'' என்று கூறி அவளை அழைததான.

புதியா அறுப்பதை நிறுத்திவிட்டு, நிமிர்நது நின் முள். எனனை ஒருமுறை நோக்கிவிட்டு, ஒரு புன்முறுவல் செய்து அப்பககமாக நடநதாள.

நான அவள நிமிர்ந்து நிற்கையிலே பார்த் தேன். அவள் வயிறு பருத்திருந்தது. கால்கள் எழும்ப வில்லை. ஓ-இவள் கர்ப்பிணி! ''நீ நில். நான் சுமையைத் தூக்கி விடுகிறேன'' எனறேன்.

''வேணடாம், ஐயா. தஙகளைத் தூக்கிவிடச சொல்ல மாட்டேன நீஙகள கோபிததுககொள்ளுவீாகள.

அவளுடைய முனபறகள இரணடும் ஒரு தனிப்பட்ட பரிதாபக காடசியைப பொழிநதுகொணடு ஒளிாநதன.

நான திடுக்கிட்டேன. பழைய நிகழ்ச்சி நினை வுககு வந்தது. அந்த மாலை, அநதப் புல்லுக்கட்டு, புதியாவின வேணடுகோள், ஜகதீசனின் கேலி, எனது

மனமயக்கம் இவை நினைவுக்கு வந்தன. அச்சமயத்தில் அவள் சிறு குழந்தை அழுதது. அவள் அதனருகே ஓடினாள். நான் நேராக அவளுடைய கணவனருகே சென்றேன். "சுமையைத் தூக்கிவிட்டேன்!" அவன் நல்ல கட்டுவாய்ந்த வாலிபன். சுமையைத தூக்கிக்கொண்டு உற்சாகமாகச் சென்றான். இங்கே குழநதையின் வாயில் தன் வறண்ட மார்பைப் புகுததிச் சீராட்டிப் பாராட்டிக் கொஞ்சிக்கொணடே புதியா, "ஐயா தங்களுக்கு எததனை குழநதைகள்? இநதக குழந்தைகள் மிகவும் போககிரிகள ஐயா! என் உடலை நாசஞ் செய்தும் இவா களுககுத் திருபதியிலலை. இவர்கள் தொந்தரவு செய்தே எனனைக் கொனறுவிடுகிறார்கள்" எனறாள.

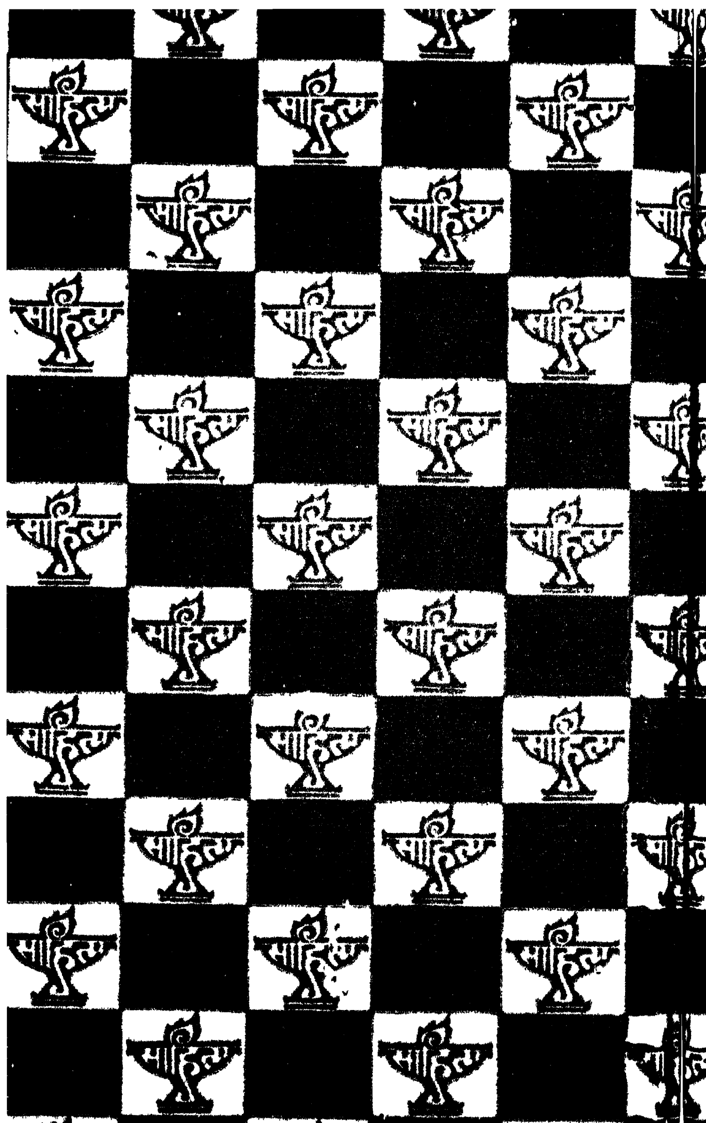
மற்ற மூன்று குழநதைகளும் அவளை அணைத்தாற் போல நினறனா. ஒன்றின் உடலைத் தடவினாள, இன்னொறின முதுகில தட்டினாள; மறறொன்றினமீது கணக ளாலேயே அன்பைப் பொழிநதாள். கைககுழந்தையைத் தட்டிக்கொடுத்துச சீராடடினாள.

இந்நிலையில் அவள என்னிடம் என்ன என்னவோ உளறிக்கொண டிருந்தாள. நான் அவளையே பார்த் தேன்; கண்கள அவளைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தன, மூளை தன வேலையைச செய்துகொண டிருந்தது.

மழைக்காலம கழிந்துவிட்டது. வெள்ளப்பெருக்கு நின்றுவிட்டது. இப்பொழுது ஆறு தன் நிலையில் உள் ளது. நிதானமாகப் பெருககிறது. வெள்ளம் இல்லை; ஹோ என்ற சத்தமிலலை சேறு, கரையை இடித்தல் என்ற அடையாளமே இலலை. அமைதியான, அன்பு கொண்ட கங்கை.

என் எதிரே உயர்ந்த தாய்மை உள்ளது; அது வணங்கததக்கது, வழிபாட்டிற்கு உரியது!

முற்றும்

साहित्य